

Cuprins

I Acte legislative

REGULAMENTE

- ★ **Regulamentul (UE) 2015/2365 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind transparența operațiunilor de finanțare prin instrumente financiare și transparența reutilizării și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 ⁽¹⁾ 1**

DIRECTIVE

- ★ **Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE ⁽¹⁾ 35**

II Acte fără caracter legislativ

DECIZII

- ★ **Decizia (UE) 2015/2367 a Consiliului din 30 noiembrie 2015 privind poziția care urmează să fie adoptată în numele Uniunii Europene în cadrul Comitetului mixt veterinar instituit prin Acordul dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind comerțul cu produse agricole, în ceea ce privește Decizia 1/2015 de modificare a apendicelor 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 și 11 din anexa 11 la acord 128**

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) 2015/2365 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 25 noiembrie 2015

privind transparența operațiunilor de finanțare prin instrumente financiare și transparența reutilizării și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽³⁾

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽⁴⁾,

întrucât:

- (1) Criza financiară mondială care a izbucnit în perioada 2007-2008 a scos în evidență activități speculative excesive, lacune grave în materie de reglementare, un cadru de supraveghere ineficace, piețe opace și produse mult prea complexe în sistemul financiar. Uniunea a adoptat o serie de măsuri pentru a consolida și a stabiliza sistemul bancar, inclusiv consolidarea cerințelor de capital, a normelor privind îmbunătățirea guvernancei și a măsurilor privind regimurile de supraveghere și de rezoluție, și pentru a asigura că sistemul financiar își îndeplinește rolul de a direcționa capitalul către finanțarea economiei reale. Progresele realizate în ceea ce privește instituirea uniunii bancare sunt, de asemenea, decisive în acest context. Însă criza a evidențiat, de asemenea, necesitatea de a îmbunătăți transparența și monitorizarea nu numai în sectorul bancar tradițional, ci și în sectoarele în care are loc activitatea de intermediere a creditării similară celei bancare, așa-numitul „sistem bancar paralel” (*shadow banking*), a cărui amploare este alarmantă, fiind deja estimată la aproape jumătate din sistemul bancar reglementat. Orice neajuns legat de activitățile respective, care sunt similare celor desfășurate de instituțiile de credit, poate afecta restul sectorului financiar.

⁽¹⁾ JO C 336, 26.9.2014, p. 5.

⁽²⁾ JO C 451, 16.12.2014, p. 59.

⁽³⁾ JO C 271, 19.8.2014, p. 87.

⁽⁴⁾ Poziția Parlamentului European din 29 octombrie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 16 noiembrie 2015.

- (2) În contextul activității sale privind corectarea sistemului bancar paralel, Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF) și Comitetul european pentru risc sistemic (CERS), înființate prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾, au identificat riscurile aferente operațiunilor de finanțare prin instrumente financiare (SFT). SFT permit acumularea îndatorării, a prociclicității și a interconectărilor pe piețele financiare. În special, lipsa de transparență în ceea ce privește utilizarea SFT a împiedicat autoritățile de reglementare și de supraveghere și investitorii să evalueze și să monitorizeze în mod corect riscurile asemănătoare celor asociate băncilor și nivelul de interconectare din sistemul financiar în perioada premergătoare crizei financiare și în cursul acesteia. În acest context, la 29 august 2013, CSF a adoptat cadrul de acțiune intitulat „Consolidarea supravegherii și reglementării sectorului bancar paralel” (denumit în continuare „cadrul de acțiune al CSF”) pentru abordarea riscurilor aferente sistemului bancar paralel în ceea ce privește operațiunile de răscumpărare și dare cu împrumut de titluri de valoare, care a fost aprobat ulterior în septembrie 2013 de către liderii G20.
- (3) La 14 octombrie 2014, CSF a publicat un cadru de reglementare pentru marjele de ajustare aplicabile SFT care nu sunt compensate la nivel central. În absența compensării, astfel de operațiuni presupun riscuri importante, dacă nu au garanții asociate. Deși îmbunătățirea transparenței cu privire la reutilizarea activelor clienților ar fi un prim pas în direcția facilitării capacității contrapărților de a analiza și a contracara riscurile, CSF urmează să își finalizeze, până în 2016, lucrările privind un set de recomandări cu privire la marjele de ajustare aplicabile SFT care nu sunt compensate la nivel central, pentru a preveni îndatorarea excesivă și a atenua concentrarea riscului și riscul de credit.
- (4) La 19 martie 2012, Comisia a publicat o carte verde privind sistemul bancar paralel. Pe baza reacțiilor ample primite și ținând seama de evoluțiile la nivel internațional, Comisia a emis, la 4 septembrie 2013, o comunicare către Consiliu și Parlamentul European intitulată „Sistemul bancar paralel – abordarea noilor surse de risc din sectorul financiar”. Comunicarea a subliniat că, din cauza naturii complexe și opace a SFT, este dificil să se identifice contrapărțile și să se monitorizeze concentrarea riscurilor, și asta duce, de asemenea, la acumularea unei îndatorări excesive în sistemul financiar.
- (5) Un grup de experți la nivel înalt prezidat de Erkki Liikanen a adoptat în octombrie 2012 un raport privind reformarea structurii sectorului bancar din Uniune. Acesta a analizat, printre altele, interacțiunea dintre sistemul bancar tradițional și cel paralel. Raportul a recunoscut riscurile aferente activităților bancare paralele, cum ar fi un grad ridicat de îndatorare și prociclicitatea, și a solicitat reducerea interconectărilor dintre bănci și sistemul bancar paralel, care fuseseră o sursă de contaminare în criza bancară ce a afectat întregul sistem. Raportul a sugerat, de asemenea, anumite măsuri structurale menite să soluționeze deficiențele existente în sectorul bancar al Uniunii.
- (6) Reformele structurale din sistemul bancar al Uniunii sunt abordate în contextul unei propuneri de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind măsurile structurale de ameliorare a rezilienței instituțiilor de credit din UE. Cu toate acestea, impunerea unor măsuri structurale pentru bănci ar putea duce la deplasarea anumitor activități către zone mai puțin reglementate, cum ar fi sectorul bancar paralel. Propunerea respectivă ar trebui să fie însoțită de cerințele de transparență și de raportare obligatorii pentru SFT stabilite în prezentul regulament. Prin urmare, normele privind transparența din prezentul regulament completează propunerea menționată.
- (7) Prezentul regulament răspunde necesității de a spori transparența piețelor de finanțare prin instrumente financiare și, în acest fel, a sistemului financiar. În vederea asigurării unor condiții de concurență echivalente și a convergenței internaționale, prezentul regulament urmărește cadrul de acțiune al CSF. Acesta creează un cadru la nivelul Uniunii în care detaliile referitoare la SFT să poată fi raportate în mod eficient către registrele centrale de tranzacții, iar informațiile privind SFT și instrumentele de tip total return swap să fie comunicate investitorilor în organisme de plasament colectiv. Definiția SFT din prezentul regulament nu cuprinde contractele derivate, astfel cum sunt definite în Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁾. Totuși, aceasta include tranzacții care sunt în mod obișnuit denumite tranzacții de tip swap cu lichidități și tranzacții de tip swap cu garanții, care nu se încadrează în definiția contractelor derivate din Regulamentul (UE) nr. 648/2012. Nevoia de convergență la nivel internațional este reafirmată de probabilitatea ca, în urma reformelor structurale din cadrul sectorului bancar al Uniunii, activitățile care sunt în prezent realizate de sectorul bancar tradițional să migreze către sectorul bancar paralel și să fie exercitate de entități financiare și nefinanciare. Prin urmare, din această situație poate rezulta un nivel chiar mai redus de transparență pentru autoritățile de reglementare și de supraveghere în ceea ce privește respectivele activități, împiedicându-le pe acestea să aibă o imagine de ansamblu corectă a riscurilor legate de SFT. Aceasta nu ar face decât să agraveze legăturile, deja bine stabilite, care există între sectorul reglementat și sectorul sistemului bancar paralel în ceea ce privește anumite piețe.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (JO L 331, 15.12.2010, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

- (8) Evoluția practicilor de piață și dezvoltările tehnologice permit participanților la piață să utilizeze alte tranzacții decât SFT ca sursă de finanțare, pentru a acoperi vânzările în lipsă sau pentru arbitrajul impozitului pe dividende. Astfel de tranzacții ar putea avea un efect economic echivalent și ar putea prezenta riscuri similare celor ale SFT, inclusiv: prociclicitatea determinată de fluctuația valorii activelor și de volatilitate; transformarea scadenței sau a lichidităților care derivă din finanțarea activelor pe termen lung sau nelichide prin intermediul activelor pe termen scurt sau lichide; și contagiunea financiară cauzată de natura interconectată a unor lanțuri tranzacționale care implică reutilizarea garanțiilor.
- (9) Pentru a răspunde problemelor identificate în cadrul de acțiune al CSF și evoluțiilor preconizate în urma reformei structurale a sectorului bancar al Uniunii, este probabil ca statele membre să adopte măsuri naționale divergente, fapt care ar putea crea obstacole pentru buna funcționare a pieței interne și ar dăuna intereselor participanților pe piață și stabilității financiare. În plus, lipsa de norme armonizate privind transparența îngreunează sarcina autorităților naționale de a compara datele de nivel micro care provin din diferite state membre și, prin urmare, de a înțelege riscurile reale pentru sistem pe care le prezintă anumiți participanți pe piață. Prin urmare, este necesar să se prevină apariția în Uniune a unor astfel de denaturări și de obstacole. În consecință, temeiul juridic adecvat pentru prezentul regulament ar trebui să fie articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), interpretat în conformitate cu jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- (10) Noile norme privind transparența ar trebui așadar să prevadă raportarea de informații privind SFT încheiate de toți participanții de pe piață, atât entități financiare, cât și nefinanciare, inclusiv în ceea ce privește structura garanției, dacă garanția este disponibilă pentru reutilizare sau dacă a fost reutilizată, înlocuirea garanției la sfârșitul zilei, precum și marjele de ajustare aplicate. Pentru a reduce la minimum costurile operaționale suplimentare pentru participanții pe piață, noile norme și standarde ar trebui să se bazeze pe infrastructurile, pe procesele operaționale și pe formatele care au fost introduse în ceea ce privește raportarea contractelor derivate către registrele centrale de tranzacții. În acest context, în măsura în care este fezabil și relevant, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe) (ESMA) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾ ar trebui să reducă la minimum suprapunerile și să evite neconcordanțele dintre standardele tehnice adoptate în temeiul prezentului regulament și cele adoptate în temeiul articolului 9 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012. Cadrul juridic prevăzut în prezentul regulament ar trebui, în măsura posibilului, să fie identic cu cel al Regulamentului (UE) nr. 648/2012 în ceea ce privește raportarea contractelor derivate către registrele centrale de tranzacții înregistrate în acest scop. Acest lucru ar trebui să permită, de asemenea, ca registrele centrale de tranzacții înregistrate sau recunoscute în conformitate cu regulamentul respectiv să îndeplinească funcția de registru central atribuită prin prezentul regulament, dacă îndeplinesc anumite criterii suplimentare, cu condiția finalizării unui proces simplificat de înregistrare.
- (11) Pentru a asigura coerența și eficacitatea competențelor ESMA de a impune sancțiuni, participanții la piață care intră sub incidența prezentului regulament ar trebui, prin trimitere la Regulamentul (UE) nr. 648/2012, să facă obiectul dispozițiilor privind competențele ESMA prevăzute în regulamentul menționat astfel cum sunt precizate, cu privire la normele de procedură, în actele delegate adoptate în temeiul articolului 64 alineatul (7) din regulamentul menționat.
- (12) Tranzacțiile cu membrii Sistemului European al Băncilor Centrale (SEBC) ar trebui să fie scutite de obligația de raportare a SFT către registrele centrale de tranzacții. Cu toate acestea, pentru a se asigura că autoritățile de reglementare și de supraveghere obțin o imagine de ansamblu corectă a riscurilor aferente SFT încheiate de entitățile pe care le reglementează sau le supraveghează, autoritățile relevante și membrii SEBC ar trebui să coopereze îndeaproape. O astfel de cooperare ar trebui să permită autorităților de reglementare și de supraveghere să își îndeplinească responsabilitățile și mandatele aferente. O astfel de cooperare ar trebui să fie confidențială și condiționată de o cerere justificată din partea autorităților competente și ar trebui să fie furnizată numai cu scopul de a permite acestor autorități să își îndeplinească responsabilitățile, ținând seama în mod corespunzător de principiile și de cerințele privind independența băncilor centrale și de îndeplinirea de către acestea a funcțiilor lor de autorități monetare, inclusiv a operațiunilor de politică monetară, de schimb valutar și de stabilitate financiară pe care membrii SEBC sunt împuterniciți legal să le pună în aplicare. Prin urmare, membrii SEBC ar trebui să fie în măsură să refuze furnizarea de informații în cazurile în care tranzacțiile sunt încheiate de către aceștia în exercitarea funcțiilor lor în calitate de autorități monetare. Aceștia ar trebui să notifice autorității solicitante orice astfel de refuz, însoțit de justificarea acestuia.
- (13) Informațiile referitoare la riscurile inerente piețelor de finanțare prin instrumente financiare ar trebui să fie centralizate și accesate ușor și direct de organisme precum ESMA, Autoritatea europeană de supraveghere

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

(Autoritatea Bancară Europeană) (ABE) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾, Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale) (EIOPA) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁾, autoritățile competente relevante, CERS și băncile centrale relevante din SEBC, inclusiv Banca Centrală Europeană (BCE), în îndeplinirea atribuțiilor sale în cadrul unui mecanism unic de supraveghere în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului⁽³⁾, în scopul identificării și monitorizării riscurilor la adresa stabilității financiare cauzate de activitățile bancare paralele realizate de entități reglementate și nereglementate. Atunci când va elabora standardele tehnice de reglementare prevăzute de prezentul regulament sau va propune revizuirea acestora, ESMA ar trebui să ia în considerare standardele tehnice adoptate în conformitate cu articolul 81 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, care reglementează registrele centrale de tranzacții pentru contractele derivate, precum și evoluția viitoare a respectivelor standarde tehnice. De asemenea, ESMA ar trebui să vizeze garantarea accesului direct și imediat al autorităților competente relevante, al CERS și al băncilor centrale relevante din cadrul SEBC, inclusiv BCE, la informațiile necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor lor, inclusiv de definire și de punere în aplicare a politicii monetare, precum și de supraveghere a infrastructurilor pieței financiare. Pentru a asigura acest lucru, ESMA ar trebui să stabilească clauzele și condițiile de acces la astfel de informații în proiectele de standarde tehnice de reglementare.

- (14) Este necesar să se introducă dispoziții privind schimbul de informații între autoritățile competente, precum și să se consolideze obligațiile reciproce ale acestor autorități în materie de asistență și cooperare. În contextul unei activități transfrontaliere crescânde, autoritățile competente ar trebui să își furnizeze reciproc informațiile necesare pentru exercitarea funcțiilor lor, astfel încât să garanteze aplicarea eficace a prezentului regulament, inclusiv în cazul în care o infracțiune sau o infracțiune suspectată poate fi de resortul autorităților competente din două sau mai multe state membre. În cadrul acestui schimb de informații, secretul profesional se impune întotdeauna, pentru a asigura transmiterea fără piedici a informațiilor respective, precum și protecția drepturilor persoanelor în cauză. Fără a aduce atingere dreptului intern penal sau fiscal, autoritățile competente, ESMA, organismele sau persoanele fizice sau juridice, altele decât autoritățile competente, care primesc informații confidențiale ar trebui să le utilizeze doar pentru îndeplinirea sarcinilor lor și pentru exercitarea funcțiilor lor. Acest lucru nu ar trebui totuși să împiedice exercitarea, în conformitate cu dreptul național, a funcțiilor organismelor naționale responsabile cu prevenirea, investigarea sau remedierea cazurilor de administrare defectuoasă.
- (15) SFT sunt utilizate pe scară largă de administratorii organismelor de plasament colectiv pentru administrarea eficientă a portofoliului. O astfel de utilizare poate avea un impact semnificativ asupra performanței respectivelor organisme de plasament colectiv. SFT pot fi utilizate fie pentru a îndeplini obiectivele de investiții, fie pentru a crește randamentul. Administratorii utilizează de asemenea instrumentele de tip total return swap, care au efecte echivalente cu cele ale SFT. SFT și instrumentele de tip total return swap sunt utilizate pe scară largă de către administratorii organismelor de plasament colectiv pentru a obține expunerea la anumite strategii sau pentru a crește randamentul acestora. Utilizarea SFT și a instrumentelor de tip total return swap ar putea spori profilul general de risc al organismului de plasament colectiv, întrucât utilizarea lor nu este comunicată în mod adecvat investitorilor. Este crucial să se garanteze că investitorii în astfel de organisme de plasament colectiv sunt în măsură să facă alegeri în cunoștință de cauză și să evalueze profilul general de risc și de randament al organismelor de plasament colectiv. Atunci când evaluează SFT sau instrumente de tip total return swap, organismul de plasament colectiv ar trebui să examineze fondul tranzacției, pe lângă forma juridică a acesteia.
- (16) Investițiile realizate pe baza unor informații incomplete sau incorecte în ceea ce privește strategia de investiții a organismului de plasament colectiv pot avea ca rezultat pierderi importante suferite de investitori. Prin urmare, este esențial ca organismele de plasament colectiv să comunice toate informațiile detaliate relevante legate de modul în care acestea utilizează SFT și instrumentele de tip total return swap. În plus, transparența totală este extrem de relevantă în domeniul organismelor de plasament colectiv, deoarece ansamblul activelor supuse SFT și instrumentelor de tip total return swap nu sunt deținute de administratorii organismelor de plasament colectiv, ci de investitorii lor. Comunicarea de informații complete în ceea ce privește SFT și instrumentele de tip total return swap este, prin urmare, un instrument esențial de protecție împotriva eventualelor conflicte de interese.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

- (17) Noile norme privind transparența SFT și a instrumentelor de tip total return swap sunt strâns legate de Directivele 2009/65/CE⁽¹⁾ și 2011/61/UE⁽²⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului, deoarece directivele respective constituie cadrul juridic care reglementează înființarea, administrarea și comercializarea organismelor de plasament colectiv.
- (18) Organismele de plasament colectiv pot funcționa ca organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), gestionate de societăți de administrare ale OPCVM sau de societăți de investiții în OPCVM autorizate în temeiul Directivei 2009/65/CE, sau ca fonduri de investiții alternative (FIA), gestionate de administratori de fonduri de investiții alternative (AFIA) autorizați sau înregistrați în temeiul Directivei 2011/61/UE. Noile norme privind transparența SFT și a instrumentelor de tip total return swap introduse prin prezentul regulament completează și ar trebui să se aplice în plus față de dispozițiile respectivelor directive.
- (19) Pentru a permite investitorilor să devină conștienți de riscurile legate de utilizarea SFT și a instrumentelor de tip total return swap, administratorii organismelor de plasament colectiv ar trebui să furnizeze informații detaliate, în cadrul rapoartelor periodice, privind orice recurgere la astfel de tehnici. Rapoartele periodice existente pe care societățile de administrare a OPCVM-urilor sau de investiții în OPCVM-uri și AFIA trebuie să le prezinte ar trebui să fie completate cu informațiile suplimentare privind utilizarea SFT și a instrumentelor de tip total return swap. Atunci când stabilește în mod mai aprofundat conținutul acestor rapoarte periodice, ESMA ar trebui să țină seama de povara administrativă generată și de particularitățile diferitelor tipuri de SFT și de instrumente de tip total return swap.
- (20) Politica de investiții a unui organism de plasament colectiv în ceea ce privește SFT și instrumentele de tip total return swap ar trebui să fie clar prezentată în documentele precontractuale, cum ar fi prospectul OPCVM-urilor și informațiile precontractuale puse la dispoziția investitorilor în cazul FIA. Acest lucru ar trebui să asigure faptul că investitorii înțeleg și analizează riscurile inerente înainte de a decide să investească într-un anumit OPCVM sau FIA.
- (21) Reutilizarea garanțiilor furnizează lichidități și permite contrapărților să își diminueze costurile de finanțare, însă are tendința să creeze lanțuri complexe de garanții între sistemul bancar tradițional și sistemul bancar paralel, ceea ce prezintă riscuri pentru stabilitatea financiară. Lipsa transparenței în ceea ce privește măsura în care instrumentele financiare furnizate ca garanții au fost reutilizate, precum și în ceea ce privește riscurile aferente în caz de faliment poate submina încrederea în contrapărți și poate spori riscurile pentru stabilitatea financiară.
- (22) Pentru a spori transparența reutilizării, ar trebui impuse cerințe minime de informare. Operațiunea de reutilizare ar trebui să aibă loc doar dacă aceasta este cunoscută și consimțită în mod expres de contrapartea care furnizează instrumentele financiare. Prin urmare, exercitarea dreptului la reutilizare ar trebui să se reflecte în contul de titluri de valoare al contrapărții care furnizează instrumentele financiare, cu excepția cazului în care contul respectiv este reglementat de legislația unei țări terțe, care poate prevedea alte mijloace corespunzătoare de a reflecta reutilizarea.
- (23) Deși domeniul de aplicare al normelor din prezentul regulament care privesc reutilizarea este mai amplu decât cel al Directivei 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽³⁾, prezentul regulament nu modifică domeniul de aplicare al directivei menționate, ci ar trebui citit ca o completare la directiva respectivă. Condițiile impuse contrapărților pentru a fi îndrituite să reutilizeze și să exercite dreptul la reutilizare nu diminuează în niciun fel protecția acordată contractelor de garanție financiară cu transfer de proprietate în temeiul Directivei 2002/47/CE. În acest context, eventualele încălcări ale cerințelor de transparență în materie de reutilizare nu ar trebui să afecteze dreptul național privind valabilitatea sau efectul unei tranzacții.
- (24) Prezentul regulament stabilește norme stricte în materie de informare în sarcina contrapărților în ceea ce privește reutilizarea care nu ar trebui să aducă atingere aplicării normelor sectoriale adaptate actorilor, structurilor și situațiilor specifice. Prin urmare, normele privind reutilizarea prevăzute în prezentul regulament ar trebui să se aplice, de exemplu, organismelor de plasament colectiv și depozitarilor sau clienților firmelor de investiții numai în măsura în care nu sunt prevăzute norme mai stricte privind reutilizarea în cadrul juridic aplicabil organismelor de plasament colectiv sau pentru a proteja activele deținute de clienți, care constituie o *lex specialis* și care prevalează asupra normelor cuprinse în prezentul regulament. În special, prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere niciunei norme de drept al Uniunii sau intern care limitează capacitatea contrapărților de a realiza operațiuni de reutilizare a instrumentelor financiare care sunt furnizate ca garanții de către contrapărți sau de alte persoane decât contrapărțile. Aplicarea cerințelor de reutilizare ar trebui amânată cu șase luni după intrarea în vigoare a prezentului regulament, pentru a da contrapărților suficient timp să își adapteze contractele de garanție în curs, inclusiv contractele-cadru, precum și să se asigure că noile contracte de garanție sunt conforme cu prezentul regulament.

⁽¹⁾ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

⁽²⁾ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

⁽³⁾ Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

- (25) Pentru a promova o coerență internațională în ceea ce privește terminologia, folosirea termenului „reutilizare” în prezentul regulament este în conformitate cu cadrul de acțiune al CSF. Acest lucru nu ar trebui totuși să ducă la incoerențe în acquis-ul Uniunii, în special, ar trebui să nu aducă atingere sensului termenului „reutilizare” folosit în Directivele 2009/65/CE și 2011/61/UE.
- (26) În scopul asigurării respectării de către contrapărți a obligațiilor care derivă din prezentul regulament și pentru a garanta faptul că acestea sunt supuse unui tratament similar pe întreg teritoriul Uniunii, statele membre ar trebui să asigure că autoritățile competente au competențe pentru a aplica sancțiuni administrative și alte măsuri administrative eficiente, proporționale și cu efect de descurajare. Prin urmare, sancțiunile administrative și alte măsuri administrative stabilite prin prezentul regulament ar trebui să respecte anumite cerințe esențiale privind destinatarii, criteriile care trebuie avute în vedere la aplicarea sancțiunilor sau a măsurilor, publicarea sancțiunilor sau a măsurilor, competențele-cheie în materie de sancționare și nivelurile sancțiunilor pecuniare administrative. Este oportun ca sancțiunile și alte măsuri stabilite în temeiul Directivei 2009/65/CE și 2011/61/UE să se aplice în cazul încălcării obligațiilor de transparență referitoare la organismele de plasament colectiv în temeiul prezentului regulament.
- (27) Competențele în materie de sancționare conferite autorităților competente ar trebui să nu aducă atingere competenței exclusive a BCE, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013, în ceea ce privește retragerea autorizațiilor instituțiilor de credit în scopul supravegherii prudențiale.
- (28) Dispozițiile prezentului regulament privind cererea de înregistrare a registrelor centrale de tranzacții, precum și retragerea înregistrării nu afectează căile de atac prevăzute în capitolul V din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.
- (29) Standardele tehnice din sectorul serviciilor financiare ar trebui să asigure o armonizare consecventă și o protecție adecvată a deponenților, investitorilor și consumatorilor din întreaga Uniune. Este eficient și oportun ca sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și de punere în aplicare care nu implică alegeri de politică să îi fie încredințată ESMA, ca organism cu înaltă specializare. ESMA ar trebui să asigure proceduri administrative și de raportare eficiente atunci când elaborează standarde tehnice. Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde tehnice de reglementare prin intermediul unor acte delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 în ceea ce privește următoarele aspecte: informațiile care trebuie raportate pentru diferitele tipuri de SFT; informațiile despre cererea de înregistrare sau de extindere a înregistrării unui registru central de tranzacții; informațiile despre procedurile care urmează să fie aplicate de registrele centrale de tranzacții de verificare a informațiilor privind SFT raportate către acestea; frecvența și detaliile privind publicarea datelor din registrele centrale de tranzacții, cerințele pentru datele respective și accesul la acestea; și, dacă este necesar, detalierea conținutului anexei.
- (30) Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standardele tehnice de punere în aplicare elaborate de ESMA, prin intermediul actelor de punere în aplicare prevăzute la articolul 291 din TFUE și în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, în ceea ce privește formatul și frecvența rapoartelor, formatul cererii de înregistrare sau de extindere a înregistrării unui registru central de tranzacții, precum și procedurile și formularele pentru schimbul de informații referitoare la sancțiuni și alte măsuri cu ESMA.
- (31) Competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea listei entităților care sunt excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament și tipurile de taxe, elementele pentru care se datorează taxe, valoarea taxelor și modul de plată a acestora de către registrele centrale de tranzacții. Este deosebit de important ca, în etapa pregătitoare, Comisia să organizeze consultări corespunzătoare, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, în timp util și în mod corespunzător a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (32) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei pentru ca aceasta să poată lua decizii privind evaluarea normelor din țări terțe în scopul recunoașterii registrelor centrale de tranzacții din țări terțe și în scopul de a evita eventuale suprapuneri sau intrări în conflict ale unor cerințe. Evaluarea care stă la baza deciziilor privind echivalența cerințelor de raportare dintr-o țară terță nu ar trebui să aducă atingere dreptului unui registru central de tranzacții stabilit în țara terță respectivă și recunoscut de ESMA de a furniza servicii de raportare entităților stabilite în Uniune, deoarece o decizie de recunoaștere ar trebui să fie independentă de o astfel de evaluare în vederea unei decizii de echivalare.
- (33) În cazul retragerii unui act de punere în aplicare privind echivalența, contrapărțile ar trebui din nou supuse în mod automat tuturor cerințelor prevăzute în prezentul regulament.
- (34) După caz, Comisia ar trebui să coopereze cu autoritățile țărilor terțe în vederea explorării unor soluții de sprijin reciproc pentru a asigura coerența dintre prezentul regulament și cerințele instituite de respectivele țări terțe, evitând astfel eventualele suprapuneri în această privință.

- (35) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume consolidarea transparenței anumitor activități de pe piețele financiare cum ar fi utilizarea SFT și reutilizarea garanțiilor pentru a permite monitorizarea și identificarea riscurilor aferente, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele prezentului regulament, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (36) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul la protecția datelor cu caracter personal, dreptul la respectarea vieții private și de familie, dreptul la apărare și principiul *non bis in idem*, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la proprietate, dreptul la o cale de atac eficace și la un proces echitabil. Prezentul regulament trebuie să se aplice în conformitate cu aceste drepturi și principii.
- (37) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ și a emis un aviz la 11 iulie 2014 ⁽²⁾.
- (38) Schimbul sau transmiterea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente ale statelor membre sau de către registrele centrale de tranzacții ar trebui să aibă loc în conformitate cu normele privind transferul datelor cu caracter personal prevăzute de Directiva 95/46/CE al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾. Schimbul sau transmiterea datelor cu caracter personal de către ESMA, ABE sau EIOPA ar trebui să aibă loc în conformitate cu normele privind transferul datelor cu caracter personal prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 45/2001.
- (39) Comisia ar trebui să monitorizeze, cu sprijinul ESMA, aplicarea la nivel internațional a obligației de raportare prevăzute în prezentul regulament și să prezinte Parlamentului European și Consiliului rapoarte cu privire la aceasta. Termenul prevăzut pentru transmiterea rapoartelor Comisiei ar trebui să permită aplicarea prealabilă efectivă a prezentului regulament.
- (40) În urma rezultatului activității desfășurate de forurile internaționale relevante și acționând cu sprijinul ESMA, ABE și CERS, Comisia ar trebui să prezinte un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la progresul înregistrat în eforturile internaționale de a atenua riscurile asociate SFT, inclusiv recomandările CSF privind marjele de ajustare aplicabile SFT care nu sunt compensate la nivel central, precum și caracterul adecvat al respectivelor recomandări pentru piețele europene.
- (41) Aplicarea cerințelor de raportare și de transparență din prezentul regulament ar trebui amânată pentru a oferi registrelor centrale de tranzacții suficient timp pentru a solicita autorizarea și recunoașterea activităților lor prevăzute de prezentul regulament, iar contrapărților și organismelor de plasament colectiv suficient timp pentru a se conforma respectivelor cerințe. În special, este oportun să se amâne aplicarea cerințelor suplimentare de transparență pentru organismele de plasament colectiv, ținând seama de orientările emise de ESMA pentru autoritățile competente și societățile de administrare ale OPCVM la 18 decembrie 2012, care stabilesc un cadru facultativ societăților de administrare a OPCVM în ceea ce privește obligațiile de comunicare, și de necesitatea de a reduce sarcina administrativă a administratorilor organismelor de plasament colectiv. Pentru a asigura punerea în aplicare eficace a raportării SFT, este necesară o aplicare treptată a cerințelor, grupată pe tipuri de contrapărți. O astfel de abordare ar trebui să țină seama de capacitatea efectivă a contrapărții de a se conforma obligațiilor de raportare din prezentul regulament.
- (42) Noile norme uniforme privind transparența SFT și a anumitor instrumente financiare derivate extrabursiere, și anume instrumentele de tip total return swap, stabilite în prezentul regulament, sunt strâns legate de normele din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, deoarece aceste instrumente financiare derivate extrabursiere intră în domeniul de aplicare al cerințelor de raportare din regulamentul respectiv. Pentru a asigura un domeniu de aplicare coerent al ambelor seturi de cerințe în materie de transparență și de raportare, este necesară o delimitare clară între tranzacțiile cu instrumente financiare derivate extrabursiere și instrumentele derivate tranzacționate la bursă, indiferent

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁽²⁾ JO C 328, 20.9.2014, p. 3.

⁽³⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

dacă aceste contracte sunt tranzacționate în Uniune sau pe piețe ale țărilor terțe. Prin urmare, definiția instrumentelor financiare derivate extrabursiere din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 ar trebui modificată pentru a se asigura că contractele derivate de același tip sunt identificate fie ca instrumente derivate extrabursiere, fie ca instrumente derivate tranzacționate la bursă, indiferent dacă contractele respective sunt tranzacționate în Uniune sau pe piețe ale unor țări terțe.

(43) Prin urmare, Regulamentul (UE) nr. 648/2012 ar trebui modificat în mod corespunzător,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament stabilește norme privind transparența operațiunilor de finanțare prin instrumente financiare (SFT) și a reutilizării acestora.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică:

(a) unei contrapărți la o SFT care este stabilită:

(i) pe teritoriul Uniunii, inclusiv sucursalelor sale, indiferent de locul în care sunt situate;

(ii) într-o țară terță, în cazul în care SFT este încheiată în cadrul operațiunilor unei sucursale din Uniune a contrapărții respective;

(b) societăților de administrare a organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) și societăților de investiții în OPCVM, în conformitate cu Directiva 2009/65/CE;

(c) administratorilor de fonduri de investiții alternative (AFIA) autorizați în conformitate cu Directiva 2011/61/UE;

(d) unei contrapărți care realizează operațiuni de reutilizare și care este stabilită:

(i) pe teritoriul Uniunii, inclusiv sucursalelor sale, indiferent de locul în care sunt situate;

(ii) într-o țară terță, în oricare dintre următoarele cazuri:

— reutilizarea este efectuată în cadrul activității desfășurate de o sucursală din Uniune a respectivei contrapărți; sau

— reutilizarea se referă la instrumente financiare furnizate în cadrul unui contract de garanție de o contraparte stabilită în Uniune sau de o sucursală din Uniune a unei contrapărți stabilite într-o țară terță.

(2) Articolele 4 și 15 nu se aplică:

(a) membrilor Sistemului European al Băncilor Centrale (SEBC), altor organisme ale statelor membre cu funcții similare și altor organe publice ale Uniunii însărcinate cu gestionarea datoriei publice sau care intervin în această gestionare;

(b) Băncii Reglementelor Internaționale.

(3) Articolul 4 nu se aplică operațiunilor în care o contraparte este membru al SEBC.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 30 pentru a modifica lista prevăzută la alineatul (2) de la prezentul articol.

În acest sens și înainte de adoptarea unor astfel de acte delegate, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport în care evaluează regimul aplicat pe plan internațional băncilor centrale și organismelor publice însărcinate cu administrarea datoriei publice sau care intervin în administrarea acesteia.

Raportul respectiv include o analiză comparativă a regimului aplicat băncilor centrale și acestor organisme în cadrul juridic al mai multor țări terțe. În cazul în care raportul concluzionează, în special pe baza analizei comparative și a efectelor potențiale, că este necesară exceptarea responsabilităților monetare ale băncilor centrale și ale organismelor din respectivele țări terțe de la articolul 15, Comisia adoptă un act delegat prin care le adaugă pe lista de la alineatul (2) de la prezentul articol.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „registru central de tranzacții” înseamnă o persoană juridică care reunește și păstrează la nivel central înregistrările referitoare la SFT;
2. „contrapărți” înseamnă contrapărți financiare și contrapărți nefinanciare;
3. „contraparte financiară” înseamnă:
  - (a) o firmă de investiții autorizată în conformitate cu Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului (¹);
  - (b) o instituție de credit autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului (²) sau cu Regulamentul (UE) nr. 1024/2013;
  - (c) o întreprindere de asigurare sau o întreprindere de reasigurare autorizată în conformitate cu Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului (³);
  - (d) un OPCVM și, după caz, societatea sa de administrare, autorizate în conformitate cu Directiva 2009/65/CE;
  - (e) un FIA administrat de AFIA autorizați sau înregistrați în conformitate cu Directiva 2011/61/UE;
  - (f) o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale autorizată sau înregistrată în conformitate cu Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului (⁴);
  - (g) o contraparte centrală (CPC) autorizată în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 648/2012;

(¹) Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

(²) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

(³) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

(⁴) Directiva 2003/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 iunie 2003 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale (JO L 235, 23.9.2003, p. 10).

- (h) un depozitar central de titluri de valoare autorizat în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 909/2014 a Parlamentului European și a Consiliului (¹);
- (i) o entitate dintr-o țară terță care ar trebui autorizată sau înregistrată în conformitate cu actul legislativ menționată la literele (a)-(h) dacă ar fi stabilită în Uniune;
4. „contraparte nefinanciară” înseamnă o întreprindere stabilită în Uniune sau într-o țară terță diferită de entitățile menționate la punctul 3;
5. „stabilit” înseamnă:
- (a) care are sediul profesional, în cazul în care contraparta este o persoană fizică;
- (b) care are sediul social, în cazul în care contraparta este o persoană juridică;
- (c) care are sediul central, în cazul în care contraparta nu are sediu social, în conformitate cu dreptul său intern;
6. „sucursală” înseamnă un punct de lucru, altul decât sediul central, care constituie o parte din contraparte și care nu are personalitate juridică;
7. „operațiunile de dare cu împrumut de titluri sau de mărfuri” sau „operațiunile de luare cu împrumut de titluri sau de mărfuri” înseamnă tranzacții prin care o contraparte transferă titluri de valoare sau mărfuri cu condiția unui angajament în baza căruia debitorul va restitui titluri de valoare sau mărfuri echivalente la o dată ulterioară sau la cererea cedentului, tranzacția respectivă fiind una de dare cu împrumut de titluri sau de mărfuri pentru contraparta care transferă titlurile sau mărfurile și una de luare cu împrumut de titluri sau de mărfuri pentru contraparta careia îi sunt transferate;
8. „tranzacție de cumpărare-revânzare” (buy-sell back) sau „tranzacție de vânzare-recumpărare” (sell-buy back) înseamnă o tranzacție prin care o contraparte cumpără sau vinde titluri, mărfuri sau drepturi garantate referitoare la proprietatea asupra titlurilor sau a mărfurilor, fiind de acord să vândă sau, respectiv, să cumpere înapoi titluri, mărfuri sau drepturi garantate similare, la un preț specificat la o dată ulterioară, această tranzacție fiind o tranzacție de cumpărare-revânzare pentru contraparta care cumpără titlurile, mărfurile sau drepturile garantate și o tranzacție de vânzare-recumpărare pentru contraparta care le vinde, o astfel de tranzacție de cumpărare-revânzare sau de vânzare-recumpărare nefiind reglementată de un acord reverse repo, în sensul punctului 9;
9. „tranzacție de recumpărare” înseamnă o tranzacție care face obiectul unui acord prin care o contraparte transferă titluri, mărfuri sau drepturi garantate referitoare la proprietatea asupra titlurilor sau a mărfurilor în cazul în care garanția respectivă este emisă de o bursă recunoscută care deține drepturile asupra titlurilor sau a mărfurilor, iar acordul nu permite unei contrapărți să transfere sau să dea în gaj un anumit titlu sau marfă mai multor contrapărți în același timp, cu angajamentul de a le răscumpăra, sau la titluri sau mărfuri substituie, prezentând aceleași caracteristici, la un preț specificat, la o dată viitoare precizată sau care urmează a fi precizată de entitatea care transferă, reprezentând un acord repo pentru contraparta care vinde titlurile sau mărfurile și un acord reverse repo pentru contraparta care le cumpără;
10. „tranzacție de creditare în marjă” înseamnă o tranzacție în care o instituție acordă credit în legătură cu achiziționarea, vânzarea, deținerea sau tranzacționarea de titluri de valoare, dar fără a include alte împrumuturi care sunt acoperite cu garanții sub formă de titluri de valoare;
11. „operațiune de finanțare prin instrumente financiare” sau „SFT” înseamnă:
- (a) o tranzacție de răscumpărare;

(¹) Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrali de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (JO L 257, 28.8.2014, p. 1).

- (b) o operațiune de dare cu împrumut de titluri sau mărfuri și o operațiune de luare cu împrumut de titluri sau mărfuri;
  - (c) o tranzacție de cumpărare-revânzare sau o tranzacție de vânzare-recumpărare;
  - (d) o tranzacție de creditare în marjă;
12. „reutilizare” înseamnă utilizarea de către contrapartea beneficiară a instrumentelor financiare primite în temeiul unui contract de garanție în nume propriu și în cont propriu sau în contul unei alte contrapărți, inclusiv orice persoană fizică; o astfel de utilizare înseamnă transferul titlului sau exercitarea unui drept de utilizare în conformitate cu articolul 5 din Directiva 2002/47/CE, dar nu include lichidarea instrumentului financiar în cazul incapacității de plată a contrapărții care furnizează instrumentul financiar;
13. „contract de garanție cu transfer de proprietate” înseamnă un contract de garanție financiară cu transfer de proprietate, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2002/47/CE, încheiat între contrapărți pentru a garanta executarea obligațiilor;
14. „contract de garanție fără transfer de proprietate” înseamnă un contract de garanție financiară fără transfer de proprietate, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2002/47/CE, încheiat între contrapărți pentru a garanta executarea obligațiilor;
15. „contract de garanție” înseamnă contract de garanție financiară cu transfer de proprietate și contract de garanție financiară fără transfer de proprietate;
16. „instrument financiar” înseamnă un instrument financiar, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 15 din Directiva 2014/65/UE;
17. „marfă” înseamnă marfă, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (CE) nr. 1287/2006 al Comisiei ⁽¹⁾;
18. „instrument de tip total return swap” înseamnă un contract derivat, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 7 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, în care o contraparte transferă performanța economică globală a obligației de referință unei alte contrapărți, inclusiv veniturile din dobânzi și comisioane, câștigurile sau pierderile rezultate din fluctuațiile prețurilor și pierderile din credite.

CAPITOLUL II

TRANSPARENȚA SFT

Articolul 4

Obligația de raportare și de protecție în ceea ce privește SFT

(1) Contrapărțile la SFT transmit rapoarte cuprinzând informații referitoare la orice SFT pe care le-au încheiat, precum și la eventuala modificare sau sistare a acestora, către un registru central de tranzacții înregistrat în conformitate cu articolul 5 sau recunoscut în conformitate cu articolul 19. Aceste informații se transmit cel târziu în ziua lucrătoare următoare încheierii, modificării sau sistării tranzacției.

Obligația de raportare prevăzută la primul paragraf se aplică SFT care:

- (a) sunt încheiate înainte de data relevantă a aplicării menționate la articolul 33 alineatul (2) litera (a) și sunt încă în derulare la acea dată, dacă:
  - (i) scadența reziduală a SFT respective la data aplicării depășește 180 de zile; sau dacă
  - (ii) SFT respective au o scadență deschisă și rămân exigibile 180 de zile după data aplicării;

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1287/2006 al Comisiei din 10 august 2006 de punere în aplicare a Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind obligațiile întreprinderilor de investiții de păstrare a evidenței și înregistrărilor, raportarea tranzacțiilor, transparența pieței, admiterea de instrumente financiare în tranzacții și definiția termenilor în sensul directivei în cauză (JO L 241, 2.9.2006, p. 1).

(b) sunt încheiate după sau la data relevantă a aplicării menționate la articolul 33 alineatul (2) litera (a).

SFT menționate la al doilea paragraf litera (a) se raportează în termen de 190 de zile după data relevantă a aplicării menționată la articolul 33 alineatul (2) litera (a).

(2) O contraparte care face obiectul obligației de raportare poate delega raportarea informațiilor privind SFT.

(3) Atunci când o contraparte financiară încheie o SFT cu o contraparte nefinanciară care, la data bilanțului său nu depășește limitele a cel puțin două dintre cele trei criterii de la articolul 3 alineatul (3) din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾, contrapartea financiară este responsabilă de raportare în numele ambelor contrapărți.

În cazul în care un OPCVM administrat de o societate de administrare este contraparte la SFT, societatea de administrare este responsabilă pentru raportarea în numele OPCVM respectiv.

În cazul în care un FIA este contraparte la SFT, AFIA aferent este responsabil de raportarea în numele respectivului FIA.

(4) Contrapărțile păstrează evidența tuturor SFT pe care le-au încheiat, modificat sau sistat pentru o perioadă de cel puțin cinci ani de la încetarea contractelor respective.

(5) Dacă un registru central de tranzacții nu este disponibil pentru înregistrarea informațiilor referitoare la SFT, contrapărțile se asigură că aceste informații sunt transmise Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe) (ESMA).

În aceste situații, ESMA se asigură că toate entitățile relevante menționate la articolul 12 alineatul (2) au acces la toate informațiile privind SFT de care au nevoie pentru a-și îndeplini sarcinile și mandatele.

(6) În ceea ce privește informațiile primite în temeiul prezentului articol, registrele centrale de tranzacții și ESMA respectă dispozițiile relevante privind confidențialitatea, integritatea și protecția informațiilor și se conformează obligațiilor prevăzute mai ales la articolul 80 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012. În sensul prezentului articol, trimerile din articolul 80 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 la articolul 9 din acesta și la „contractele derivate” se citesc ca trimeri la prezentul articol și, respectiv, la SFT.

(7) Nu se consideră că o contraparte care raportează informații referitoare la o SFT către un registru central de tranzacții sau către ESMA sau o entitate care raportează astfel de informații în numele unei contrapărți încalcă restricțiile cu privire la comunicarea informațiilor impuse prin contract sau prin orice alt act cu putere de lege sau act administrativ.

(8) Entitatea care raportează informațiile, conducerea sau salariații săi nu pot fi trași la răspundere în urma raportării menționate.

(9) Pentru a asigura aplicarea consecventă a prezentului articol și pentru a asigura consecvența cu raportarea realizată în conformitate cu articolul 9 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 și cu standardele convenite la nivel internațional, ESMA elaborează, în strânsă cooperare cu SEBC și ținând seama de nevoile acestuia, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru specificarea detaliilor în ceea ce privește rapoartele menționate la alineatele (1) și (5) de la prezentul articol pentru diferitele tipuri de SFT, care să cuprindă cel puțin:

(a) părțile la SFT și beneficiarul drepturilor și obligațiilor care decurg din contract, dacă acesta este diferit;

(b) valoarea principalului; moneda; activele utilizate drept garanție și tipul, calitatea și valoarea acestora; metoda utilizată pentru a oferi garanția; dacă garanția este disponibilă pentru reutilizare; dacă aceasta a fost reutilizată, în cazurile în care se poate distinge între garanție și alte active; orice înlocuire a garanției; rata de răscumpărare, taxa de împrumut sau rata de creditare în marjă; orice marjă de ajustare; data valutei; data scadenței; prima dată de rambursare anticipată și segmentul de piață;

⁽¹⁾ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

(c) în funcție de SFT, se includ, de asemenea, informații despre:

- (i) reinvestirea garanțiilor în numerar;
- (ii) titlurile sau mărfurile date sau luate cu împrumut.

În elaborarea respectivelor standarde tehnice ESMA ia în considerare caracteristicile tehnice ale fondurilor de active și prevede posibilitatea raportării datelor colaterale la nivel de poziție, după caz.

ESMA înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 13 ianuarie 2017.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(10) În vederea asigurării unor condiții uniforme de aplicare a alineatului (1) de la prezentul articol și, în măsura în care este fezabil, pentru a asigura coerența cu raportarea realizată în conformitate cu articolul 9 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, precum și pentru a asigura armonizarea formatelor în rândul registrelor centrale de tranzacții, ESMA elaborează, în cooperare strânsă cu SEBC și ținând seama de necesitățile acestuia, proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să precizeze formatul și frecvența rapoartelor menționate la alineatele (1) și (5) de la prezentul articol pentru diferitele tipuri de SFT.

Formatul cuprinde, în special:

- (a) identificatorii internaționali ai entităților juridice (LEI) sau identificatorii temporari ai entităților juridice (LEI temporari) până când Sistemul identificatorului internațional al entităților juridice este implementat pe deplin;
- (b) numerele internaționale de identificare a valorilor mobiliare (ISIN); și
- (c) identificatorii unici ai tranzacțiilor.

La elaborarea respectivelor proiecte de standarde tehnice, ESMA ține cont de evoluțiile și de standardele convenite la nivelul Uniunii sau la nivel internațional.

ESMA înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 13 ianuarie 2017.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

CAPITOLUL III

ÎNREGISTRAREA ȘI SUPRAVEGHEREA REGISTRELOR CENTRALE DE TRANZACȚII

Articolul 5

Înregistrarea unui registru central de tranzacții

(1) Registrele centrale de tranzacții se înregistrează la ESMA, în sensul articolului 4, în conformitate cu condițiile și procedura prevăzute la prezentul articol.

(2) Pentru a fi eligibile în vederea înregistrării în temeiul prezentului articol, registrele centrale de tranzacții sunt în mod obligatoriu persoane juridice stabilite în Uniune, aplică proceduri de verificare a caracterului complet și a acurateții informațiilor care le sunt raportate în temeiul articolului 4 alineatul (1) și îndeplinesc cerințele prevăzute la articolele 78, 79 și 80 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012. În sensul prezentului articol, trimerile din articolele 78 și 80 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 la articolul 9 din regulamentul menționat se interpretează ca trimiteri la articolul 4 din prezentul regulament.

(3) Înregistrarea unui registru central de tranzacții este valabilă pentru întregul teritoriu al Uniunii.

(4) Registrele centrale înregistrate respectă condițiile înregistrării în orice moment. Registrele centrale de tranzacții informează ESMA fără întârzieri nejustificate în legătură cu orice modificare importantă a condițiilor de înregistrare.

(5) Registrele centrale de tranzacții depun la ESMA oricare dintre următoarele:

(a) o cerere de înregistrare;

(b) o cerere de extindere a înregistrării, în sensul articolului 4 din prezentul regulament, în cazul unui registru central de tranzacții deja înregistrat în conformitate cu titlul VI capitolul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

(6) În termen de 20 de zile lucrătoare de la primirea cererii, ESMA decide dacă aceasta este completă.

Dacă cererea nu este completă, ESMA stabilește un termen-limită în care registrul central de tranzacții este obligat să îi furnizeze informații suplimentare.

După ce constată că cererea este completă, ESMA informează registrul central de tranzacții în consecință.

(7) Pentru a asigura aplicarea coerentă a prezentului articol, ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili următoarele în ansamblu:

(a) procedura menționată la alineatul (2) de la prezentul articol care trebuie aplicată de registrele centrale de tranzacții pentru a verifica caracterul complet și acuratețea informațiilor care le sunt raportate în temeiul articolului 4 alineatul (1);

(b) cererea de înregistrare menționată la alineatul (5) litera (a);

(c) o cerere simplificată de extindere a înregistrării menționată la alineatul (5) litera (b), pentru a evita suprapunerea de cerințe.

ESMA înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 13 ianuarie 2017.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(8) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a alineatelor (1) și (2), ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care să specifice formatul ambelor cereri care urmează:

(a) cererea de înregistrare menționată la alineatul (5) litera (a);

(b) cererea de extindere a înregistrării menționată la alineatul (5) litera (b).

În ceea ce privește litera (b) de la primul paragraf, ESMA elaborează un format simplificat pentru a evita suprapunerea procedurilor.

ESMA înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei până la 13 ianuarie 2017.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 6

Notificarea autorităților competente și consultarea cu acestea înainte de înregistrare sau de extinderea înregistrării

- (1) În cazul în care un registru central de tranzacții solicită înregistrarea sau extinderea înregistrării și este o entitate autorizată sau înregistrată de către o autoritate competentă din statul membru în care este stabilită, ESMA informează autoritatea competentă respectivă și se consultă cu aceasta, fără întârziere, înainte de înregistrarea registrului central de tranzacții.
- (2) ESMA și autoritatea competentă relevantă își comunică reciproc toate informațiile necesare în vederea înregistrării registrului central de tranzacții sau a extinderii înregistrării, precum și în vederea supravegherii măsurii în care entitatea respectă condițiile înregistrării sau ale autorizării sale în statul membru în care este stabilită.

Articolul 7

Examinarea cererii

- (1) În termen de 40 de zile lucrătoare de la notificarea menționată la articolul 5 alineatul (6), ESMA examinează cererea de înregistrare sau de extindere a înregistrării pe baza respectării de către registrul central de tranzacții a prezentului capitol și adoptă o decizie motivată de aprobare sau de respingere a înregistrării sau a extinderii înregistrării.
- (2) O decizie adoptată de ESMA în conformitate cu alineatul (1) intră în vigoare în a cincea zi lucrătoare de la adoptarea sa.

Articolul 8

Notificarea deciziilor ESMA referitoare la înregistrare sau la extinderea înregistrării

- (1) Atunci când adoptă o decizie menționată la articolul 7 alineatul (1) sau retrage înregistrarea menționată la articolul 10 alineatul (1), ESMA notifică registrul central de tranzacții în termen de cinci zile lucrătoare, oferind o explicație motivată a deciziei sale.

ESMA notifică fără întârziere decizia sa autorității competente menționate la articolul 6 alineatul (1).

- (2) ESMA comunică Comisiei toate deciziile adoptate în conformitate cu alineatul (1).
- (3) ESMA publică pe site-ul său o listă a registrelor centrale de tranzacții înregistrate în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament. Lista respectivă se actualizează în termen de cinci zile lucrătoare de la adoptarea unei decizii în temeiul alineatului (1).

Articolul 9

Competențele ESMA

- (1) Competențele conferite ESMA în conformitate cu articolele 61-68, 73 și 74 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 coroborate cu anexele I și II la regulamentul menționat se exercită și în ceea ce privește prezentul regulament. Trimiterile la articolul 81 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 în anexa I la regulamentul menționat se interpretează ca trimiteri la articolul 12 alineatul (1) și, respectiv, alineatul (2) din prezentul regulament.
- (2) Competențele conferite ESMA sau oricărei persoane autorizate de ESMA prin articolele 61, 62 și 63 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 nu se utilizează pentru solicitarea divulgării unor informații sau a unor documente care fac obiectul unui privilegiu juridic profesional.

Articolul 10

Retragerea înregistrării

- (1) Fără a aduce atingere articolului 73 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, ESMA retrage înregistrarea unui registru central de tranzacții în următoarele cazuri în care registrul central de tranzacții:
- (a) renunță în mod expres la înregistrare sau nu a mai prestat servicii în ultimele șase luni;

- (b) a obținut înregistrarea prin declarații false sau alte modalități neregulamentare;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile în temeiul cărora a fost înregistrat.
- (2) ESMA notifică fără întârziere autorității competente relevante menționate la articolul 6 alineatul (1) decizia de retragere a înregistrării unui registru central de tranzacții.
- (3) Autoritatea competentă a unui stat membru în care registrul central de tranzacții prestează servicii și desfășoară activități poate cere ESMA, în cazul în care consideră că este îndeplinită una dintre condițiile de la alineatul (1), să verifice dacă sunt îndeplinite condițiile pentru retragerea înregistrării registrului de tranzacții în cauză. Dacă decide să nu retragă înregistrarea registrului central de tranzacții, ESMA prezintă toate motivele deciziei sale.
- (4) Autoritatea competentă menționată la alineatul (3) de la prezentul articol este autoritatea desemnată în temeiul articolului 16 alineatul (1) literele (a) și (b) din prezentul regulament.

Articolul 11

Taxe de supraveghere

(1) ESMA percepe taxe de la registrele centrale de tranzacții în conformitate cu prezentul regulament și cu actele delegate adoptate în temeiul alineatului (2) din prezentul articol. Aceste taxe sunt proporționale cu cifra de afaceri a registrului central de tranzacții și acoperă integral cheltuielile ESMA necesare înregistrării, recunoașterii și supravegherii registrelor centrale de tranzacții, precum și rambursării oricărui costuri pe care le-ar putea suporta autoritățile competente ca urmare a delegării eventuale a unor sarcini în temeiul articolului 9 alineatul (1) din prezentul regulament. În măsura în care articolul 9 alineatul (1) din prezentul regulament trimite la articolul 74 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, trimerile la articolul 72 alineatul (3) din regulamentul menționat se interpretează ca trimerile la alineatul (2) de la prezentul articol.

În cazul în care registrul central de tranzacții este deja înregistrat în temeiul titlului VI capitolul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, taxele menționate la primul paragraf de la prezentul alineat se adaptează numai pentru a reflecta cheltuieli și costuri necesare suplimentare aferente înregistrării, recunoașterii și supravegherii registrelor centrale de tranzacții în temeiul prezentului regulament.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 30 pentru a preciza mai detaliat tipurile de taxe, cazurile în care se percep taxe, valoarea lor și modalitatea de plată a acestora.

Articolul 12

Transparența și disponibilitatea datelor înregistrate într-un registru central de tranzacții

- (1) Registrele centrale de tranzacții publică, la intervale regulate și într-un mod ușor accesibil, pozițiile agregate pe clase de SFT care le sunt raportate.
- (2) Registrele centrale de tranzacții colectează și păstrează informațiile privind SFT și se asigură că următoarele entități au acces direct și imediat la aceste informații, care să le permită să își îndeplinească sarcinile și mandatele:
- (a) ESMA;
  - (b) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) (ABE);
  - (c) Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale) (EIOPA);
  - (d) CERS;
  - (e) autoritatea competentă care supraveghează locurile de tranzacționare a tranzacțiilor raportate;
  - (f) membrii relevanți ai SEBC, inclusiv Banca Centrală Europeană (BCE) atunci când își îndeplinește atribuțiile în cadrul unui mecanism unic de supraveghere în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1024/2013;

- (g) autoritățile relevante ale unei țări terțe cu privire la care a fost adoptat un act de punere în aplicare în temeiul articolului 19 alineatul (1);
- (h) autoritățile de supraveghere desemnate în temeiul articolului 4 din Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ privind ofertele publice de cumpărare;
- (i) autoritățile de supraveghere a pieței și a valorilor mobiliare din Uniune ale căror responsabilități și mandate de supraveghere vizează tranzacții, piețe, participanți și active care se încadrează în domeniul de aplicare al prezentului regulament;
- (j) Agenția pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei, instituită prin Regulamentul (CE) nr. 713/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾;
- (k) autoritățile de rezoluție desemnate în temeiul articolului 3 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾;
- (l) Comitetul unic de rezoluție instituit prin Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾;
- (m) autoritățile menționate la articolul 16 alineatul (1).

(3) Pentru a asigura aplicarea consecventă a prezentului articol, ESMA elaborează, în strânsă cooperare cu SEBC și ținând seama de nevoile entităților menționate la alineatul (2), proiecte de standarde tehnice de reglementare care precizează:

- (a) frecvența și informațiile privind pozițiile agregate menționate la alineatul (1), precum și informațiile privind SFT menționate la alineatul (2);
- (b) standardele operaționale necesare pentru a permite, în timp util, în mod structurat și cuprinzător:
  - (i) colectarea de date de către registrele centrale de tranzacții;
  - (ii) agregarea și compararea datelor între registrele centrale de tranzacții;
- (c) informațiile la care entitățile menționate la alineatul (2) au acces, ținând seama de mandatul acestora și de nevoile lor specifice;
- (d) clauzele și condițiile în care entitățile menționate la alineatul (2) au acces direct și imediat la datele înregistrate în registrele centrale de tranzacții.

Respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare asigură faptul că informațiile publicate în temeiul alineatului (1) nu permit identificarea vreunei părți la oricare dintre SFT.

⁽¹⁾ Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind ofertele publice de cumpărare (JO L 142, 30.4.2004, p. 12).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 713/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 de instituire a Agenției pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (JO L 211, 14.8.2009, p. 1).

⁽³⁾ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).

ESMA înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 13 ianuarie 2017.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

CAPITOLUL IV

TRANSPARENȚA FAȚĂ DE INVESTITORI

Articolul 13

Transparența organismelor de plasament colectiv în rapoartele periodice

(1) Societățile de administrare a OPCVM-urilor, societățile de investiții în OPCVM-uri și AFIA informează investitorii privind modul în care utilizează SFT și instrumentele de tip total return swap în felul următor:

(a) în cazul societăților de administrare a OPCVM-urilor sau al societăților de investiții în OPCVM-uri, în rapoartele lor semestriale și anuale menționate la articolul 68 din Directiva 2009/65/CE;

(b) în cazul AFIA, în raportul anual menționat la articolul 22 din Directiva 2011/61/UE.

(2) Informațiile privind SFT și instrumentele de tip total return swap includ datele prevăzute în secțiunea A din anexă.

(3) Pentru a asigura comunicarea datelor într-o manieră uniformă, cât și pentru a ține cont de particularitățile diferitelor tipuri de SFT și de instrumente de tip total return swap, ținând cont de cerințele din Directivele 2009/65/CE și 2011/61/UE, precum și de evoluția practicilor de piață, ESMA poate elabora standarde tehnice de reglementare care să detalieze suplimentar conținutul secțiunii A din anexă.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 14

Transparența organismelor de plasament colectiv în documentele precontractuale

(1) Prospectul OPCVM-urilor menționat la articolul 69 din Directiva 2009/65/CE, precum și informațiile pe care AFIA trebuie să le comunice investitorilor, menționate la articolul 23 alineatele (1) și (3) din Directiva 2011/61/UE, specifică SFT și instrumentele de tip total return swap pe care societățile de administrare a OPCVM-urilor sau societățile de investiții în OPCVM-uri și, respectiv, AFIA sunt autorizate să le utilizeze și declară în mod clar că respectivele tranzacții și instrumente sunt utilizate.

(2) Prospectul și informațiile pentru investitori menționate la alineatul (1) includ datele prevăzute în secțiunea B din anexă.

(3) Pentru a reflecta evoluția practicilor de piață sau pentru a asigura comunicarea datelor într-o manieră uniformă, ținând cont de cerințele existente în temeiul Directivei 2009/65/CE și 2011/61/UE, ESMA poate elabora standarde tehnice de reglementare care să detalieze suplimentar conținutul secțiunii B din anexă.

La elaborarea proiectelor de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, ESMA ține cont de nevoia de a aloca suficient timp pentru aplicarea acestora.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

CAPITOLUL V

TRANSPARENȚA REUTILIZĂRII

Articolul 15

Reutilizarea instrumentelor financiare primite în cadrul unui contract de garanție

- (1) Orice drept al contrapărților de a reutiliza instrumentele financiare primite drept garanție trebuie să îndeplinească cel puțin ambele condiții care urmează:
- (a) contrapartea care furnizează instrumentele financiare a fost informată în mod corespunzător, în scris, de către contrapartea beneficiară cu privire la riscurile și consecințele care pot rezulta din una dintre următoarele situații:
    - (i) acordarea consimțământului cu privire la dreptul de a utiliza garanțiile furnizate printr-un contract de garanție fără transfer de proprietate în conformitate cu articolul 5 din Directiva 2002/47/CE;
    - (ii) încheierea unui contract de garanție cu transfer de proprietate;
  - (b) contrapartea care furnizează instrumentele financiare și-a dat în prealabil consimțământul expres, dovedit printr-o semnătură, în scris sau într-o manieră echivalentă din punct de vedere juridic, a contrapărții care furnizează instrumentele financiare, cu privire la un contract de garanție financiară fără transfer de proprietate, ale cărui clauze prevăd dreptul de utilizare în conformitate cu articolul 5 din Directiva 2002/47/CE sau a convenit în mod expres să furnizeze garanții prin intermediul unui contract de garanție cu transfer de proprietate.

În ceea ce privește litera (a) de la primul paragraf, contrapartea care furnizează instrumentele financiare este cel puțin informată în scris cu privire la riscurile și consecințele care pot apărea în caz de neplată de către contrapartea beneficiară.

- (2) Orice exercitare de către contrapărți a dreptului lor la reutilizare trebuie să îndeplinească cel puțin toate condițiile următoare:
- (a) reutilizarea se desfășoară în conformitate cu clauzele specificate în contractul de garanție menționat la alineatul (1) litera (b);
  - (b) instrumentele financiare primite în temeiul unui contract de garanție sunt transferate din contul contrapărții care furnizează instrumentele financiare.

Prin derogare de la litera (b) de la primul paragraf, în cazul în care o contraparte la un contract de garanție este stabilită într-o țară terță, iar contul contrapărții care furnizează garanția este deschis și se supune legislației unei țări terțe, reutilizarea este evidențiată fie printr-un transfer din contul contrapărții care furnizează instrumentul financiar, fie prin alte mijloace adecvate.

(3) Prezentul articol nu aduce atingere legislației sectoriale mai stricte, în special Directivelor 2009/65/CE și 2014/65/UE, și nici dreptului național care vizează asigurarea unui nivel superior de protecție a contrapărților care furnizează instrumentele financiare.

(4) Prezentul articol nu afectează dreptul național referitor la valabilitatea sau la efectul unei tranzacții.

CAPITOLUL VI

SUPRAVEGHEREA ȘI AUTORITĂȚILE COMPETENTE

Articolul 16

Desemnarea și atribuțiile autorităților competente

- (1) În sensul prezentului regulament, autoritățile competente sunt:

- (a) pentru contrapărțile financiare, autoritățile competente sau autoritățile naționale competente în sensul Regulamentelor (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 1024/2013 și (UE) nr. 909/2014 și al Directivelor 2003/41/CE, 2009/65/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE și 2014/65/UE și autoritățile de supraveghere în sensul Directivei 2009/138/CE;
- (b) pentru contrapărțile nefinanciare, autoritățile competente desemnate în conformitate cu articolul 10 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
- (c) în sensul articolelor 13 și 14 din prezentul regulament, în ceea ce privește societățile de administrare a OPCVM-urilor și societățile de investiții în OPCVM-uri, autoritățile competente desemnate în conformitate cu articolul 97 din Directiva 2009/65/CE; și
- (d) în sensul articolelor 13 și 14 din prezentul regulament, în ceea ce privește AFIA-urile, autoritățile competente desemnate în conformitate cu articolul 44 din Directiva 2011/61/UE.
- (2) Autoritățile competente exercită atribuțiile care le-au fost conferite prin dispozițiile menționate la alineatul (1) și supraveghează îndeplinirea obligațiilor prevăzute în prezentul regulament.
- (3) Autoritățile competente menționate la alineatul (1) literele (c) și (d) din prezentul articol monitorizează societățile de administrare a OPCVM-urilor, societățile de investiții în OPCVM-uri sau AFIA stabiliți pe teritoriul lor, pentru a se asigura că acestea nu utilizează SFT și instrumente de tip total return swap decât cu respectarea articolelor 13 și 14.

Articolul 17

Cooperarea dintre autoritățile competente

- (1) Autoritățile competente menționate la articolul 16 și ESMA cooperează strâns și fac schimb de informații în scopul îndeplinirii sarcinilor care le revin în temeiul prezentului regulament, în special pentru a identifica și a corecta încălcările prezentului regulament.
- (2) Autoritățile competente pot refuza să răspundă unei cereri de cooperare și de schimb de informații în conformitate cu alineatul (1) doar într-una din următoarele circumstanțe excepționale:
- (a) în cazul în care s-a inițiat deja o procedură judiciară pentru aceleași fapte și împotriva aceluiași persoane de către autoritățile statului membru al autorității competente care primește cererea; sau
- (b) în cazul în care s-a pronunțat deja o hotărâre definitivă împotriva unor astfel de persoane cu privire la aceleași fapte în statul membru al autorității competente care primește cererea.

În caz de refuz întemeiat pe aceste motive, autoritatea competentă notifică autoritatea solicitantă și ESMA în mod corespunzător, furnizând informații cât mai detaliate cu putință.

- (3) Entitățile menționate la articolul 12 alineatul (2) și membrii relevanți ai SEBC cooperează strâns în conformitate cu condițiile stabilite la prezentul alineat.

O astfel de cooperare strânsă este confidențială și este condiționată de primirea unei cereri justificate din partea autorităților competente relevante, în scopul exclusiv de a permite respectivelor autorități să își îndeplinească responsabilitățile care le revin.

În pofida primului și a celui de al doilea paragraf, membrii SEBC pot refuza furnizarea de informații în cazurile în care tranzacțiile sunt încheiate de aceștia în exercitarea funcțiilor lor în calitate de autorități monetare.

În cazul unui refuz, astfel cum este menționat la al treilea paragraf, membrul SEBC relevant notifică autorității solicitante refuzul respectiv, însoțit de justificarea acestuia.

*Articolul 18***Secretul profesional**

(1) Orice informație confidențială primită, schimbată sau transmisă în temeiul prezentului regulament face obiectul condițiilor de respectare a secretului profesional prevăzute la alineatele (2) și (3).

(2) Obligația de a respecta secretul profesional se aplică tuturor persoanelor care lucrează sau au lucrat pentru entitățile menționate la articolul 12 alineatul (2) și pentru autoritățile competente menționate la articolul 16, pentru ESMA, ABE și EIOPA sau pentru auditorii și experții mandatați de autoritățile competente sau de ESMA, ABE și EIOPA. Nicio informație confidențială pe care aceste persoane o primesc în exercitarea atribuțiilor lor nu poate fi divulgată niciunei persoane sau autorități, decât într-o formă rezumată sau agregată care împiedică identificarea contrapărții, a registrului central de tranzacții sau a oricărei alte persoane, fără a se aduce atingere dreptului penal sau fiscal național sau prezentului regulament.

(3) Fără a aduce atingere dreptului penal sau fiscal național, autoritățile competente, ESMA, ABE, EIOPA, organismele sau persoanele fizice sau juridice, altele decât autoritățile competente, care primesc informații confidențiale în temeiul prezentului regulament le pot utiliza doar în executarea atribuțiilor lor și pentru exercitarea funcțiilor lor, în cazul autorităților competente, în limitele prezentului regulament sau, în cazul celorlalte autorități, organisme sau persoane fizice sau juridice, în scopurile pentru care aceste informații le-au fost comunicate sau în cadrul unor proceduri administrative sau judiciare legate în mod expres de exercitarea funcțiilor lor ori în ambele situații. În cazul în care ESMA, ABE, EIOPA, autoritatea competentă sau o altă autoritate, organism sau persoană care comunică informația își exprimă consimțământul în acest sens, autoritatea care a primit informația o poate utiliza în alte scopuri necomerciale.

(4) Alineatele (2) și (3) nu împiedică însă ESMA, ABE, EIOPA, autoritățile competente sau băncile centrale relevante să transmită sau să facă schimb de informații confidențiale în conformitate cu prezentul regulament sau cu alte dispoziții legislative aplicabile firmelor de investiții, instituțiilor de credit, fondurilor de pensii, intermediarilor de asigurări și reasigurări, întreprinderilor de asigurări, piețelor reglementate sau operatorilor de pe piață, cu acordul autorității competente, al unei alte autorități, al unui alt organism sau al unei alte persoane fizice sau juridice care a comunicat aceste informații.

(5) Alineatele (2) și (3) nu împiedică autoritățile competente să transmită sau să facă schimb, în conformitate cu dreptul național, de informații confidențiale pe care nu le-au primit de la o autoritate competentă a altui stat membru.

CAPITOLUL VII

RELAȚII CU ȚĂRILE TERȚE*Articolul 19***Echivalența și recunoașterea registrelor centrale de tranzacții**

(1) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare în care precizează faptul că dispozițiile juridice și mecanismele de supraveghere ale unei țări terțe garantează că:

- (a) registrele centrale de tranzacții autorizate în acea țară respectă cerințele obligatorii din punct de vedere juridic echivalente cu cerințele prevăzute în prezentul regulament;
- (b) în țara terță respectivă are loc în mod continuu o supraveghere eficace a registrelor centrale de tranzacții și un control eficace al executării obligațiilor lor;
- (c) există garanții cu privire la păstrarea secretului profesional, inclusiv cu privire la protecția secretelor de afaceri comunicate de autorități unor terțe părți, iar garanțiile respective sunt cel puțin echivalente cu cele prevăzute în prezentul regulament; și
- (d) registrele centrale de tranzacții autorizate în respectiva țară terță au o obligație juridică efectivă și executorie de a acorda entităților menționate la articolul 12 alineatul (2) acces direct și imediat la date.

Totodată, actul de punere în aplicare menționat la primul paragraf specifică autoritățile relevante din țările terțe care au dreptul de a accesa datele privind SFT înregistrate în registrele centrale de tranzacții stabilite în Uniune.

Actul de punere în aplicare prevăzut la primul paragraf de la prezentul alineat se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 31 alineatul (2).

(2) În cazul în care registrele centrale de tranzacții autorizate într-o țară terță nu au o obligație juridică efectivă și executorie în temeiul dreptului țării terțe respective de a acorda entităților menționate la articolul 12 alineatul (2) acces direct și imediat la date, Comisia transmite recomandări Consiliului în vederea negocierii unor acorduri internaționale cu țara terță în cauză cu privire la accesul reciproc și la schimbul de informații privind SFT înregistrate în registrele centrale de tranzacții stabilite în respectiva țară terță, pentru a asigura accesul direct și imediat al tuturor entităților menționate la articolul 12 alineatul (2) la toate informațiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor lor.

(3) Registrele centrale de tranzacții stabilite într-o țară terță pot presta servicii și desfășura activități pentru entități stabilite în Uniune în sensul articolului 4 numai după ce au fost recunoscute de ESMA în conformitate cu cerințele stabilite la alineatul (4) din prezentul articol.

(4) Registrele centrale de tranzacții menționate la alineatul (3) transmit ESMA fie:

(a) o cerere de recunoaștere; fie

(b) o cerere de extindere a înregistrării, în sensul articolului 4 din prezentul regulament, în cazul unui registru central de tranzacții deja recunoscut în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

(5) Cererea menționată la alineatul (4) este însoțită de toate informațiile necesare, incluzând cel puțin informațiile necesare pentru a putea verifica faptul că registrul central de tranzacții este autorizat și face obiectul unei supravegheri efective într-o țară terță care satisface toate criteriile următoare:

(a) Comisia a stabilit, prin intermediul unui act de punere în aplicare în conformitate cu alineatul (1), că țara terță dispune de un cadru de reglementare și de supraveghere echivalent și cu forță executorie;

(b) autoritățile relevante din țara terță au încheiat acorduri de cooperare cu ESMA specificând cel puțin:

(i) un mecanism pentru schimbul de informații între ESMA și orice altă autoritate a Uniunii care își exercită responsabilitățile ca urmare a delegării eventuale a unor sarcini în temeiul articolului 9 alineatul (1), pe de o parte, și autoritățile competente relevante ale țării terțe în cauză, pe de altă parte; și

(ii) procedurile de coordonare a activităților de supraveghere.

ESMA aplică Regulamentul (CE) nr. 45/2001 în ceea ce privește transferul de date cu caracter personal către o țară terță.

(6) În termen de 30 de zile lucrătoare de la primirea cererii, ESMA evaluează dacă aceasta este completă. Dacă ESMA stabilește că cererea nu este completă, aceasta stabilește un termen în care registrul central de tranzacții solicitant să îi furnizeze informații suplimentare.

(7) În termen de 180 de zile lucrătoare de la depunerea unei cereri complete, ESMA informează în scris registrul central de tranzacții solicitant dacă recunoașterea a fost acordată sau refuzată, oferind o explicație motivată a deciziei sale.

(8) ESMA publică pe site-ul său o listă a registrelor centrale de tranzacții recunoscute în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 20

Accesul indirect la date între autorități

ESMA poate încheia acorduri de cooperare cu autoritățile relevante din țările terțe care trebuie să-și exercite responsabilitățile și mandatele respective cu privire la schimbul reciproc de informații privind SFT puse la dispoziția ESMA de registrele centrale de tranzacții ale Uniunii în conformitate cu articolul 12 alineatul (2) și de date privind SFT colectate și

păstrate de autoritățile țărilor terțe, cu condiția existenței unor garanții cu privire la păstrarea secretului profesional, inclusiv cu privire la protecția secretelor de afaceri comunicate de autorități unor terțe părți.

Articolul 21

Echivalența raportării

(1) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare prin care să determine dacă mecanismele juridice, de supraveghere și de punere în aplicare dintr-o țară terță:

- (a) sunt echivalente cu cerințele de la articolul 4;
- (b) asigură o protecție a secretului profesional echivalentă cu cea prevăzută de prezentul regulament;
- (c) sunt aplicate și se asigură respectarea lor în mod efectiv și echitabil și fără să creeze distorsiuni, astfel încât să asigure eficacitatea supravegherii și a aplicării normelor în țara terță respectivă; și
- (d) garantează fie accesul direct al entităților menționate la articolul 12 alineatul (2) la informațiile referitoare la datele privind SFT în temeiul articolului 19 alineatul (1), fie accesul indirect al acestora la informațiile privind SFT în temeiul articolului 20.

(2) În cazul în care Comisia a adoptat un act de punere în aplicare privind echivalența cu privire la o țară terță, în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, cerințele stabilite la articolul 4 se consideră a fi îndeplinite de contrapărțile care încheie o tranzacție care face obiectul prezentului regulament dacă cel puțin una dintre contrapărți este stabilită în țara terță respectivă, iar contrapărțile respectă obligațiile relevante impuse de țara terță respectivă în legătură cu respectiva tranzacție.

Acest act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 31 alineatul (2).

În cooperare cu ESMA, Comisia monitorizează punerea efectivă în aplicare a cerințelor echivalente celor prevăzute la articolul 4 de către țările terțe pentru care s-a adoptat un act de punere în aplicare privind echivalența și prezintă Parlamentului European și Consiliului rapoarte periodice în acest sens. În cazul în care constată o aplicare insuficientă sau inconsecventă a cerințelor echivalente de către autoritățile țării terțe, Comisia analizează oportunitatea retragerii recunoașterii echivalenței cadrului juridic în cauză din țara terță în termen de 30 de zile calendaristice de la prezentarea raportului.

CAPITOLUL VIII

SANCTIUNI ADMINISTRATIVE ȘI ALTE MĂSURI ADMINISTRATIVE

Articolul 22

Sanctiuni administrative și alte măsuri administrative

(1) Fără a se aduce atingere articolului 28 și dreptului statelor membre de a prevedea și a aplica sancțiuni penale, statele membre conferă, în conformitate cu dreptul intern, autorităților competente dreptul de a impune sancțiuni administrative și alte măsuri administrative în ceea ce privește cel puțin încălcări privind articolele 4 și 15.

În cazul în care dispozițiile menționate la primul paragraf se aplică persoanelor juridice, statele membre acordă autorităților competente, în cazul unei încălcări, competența de a aplica sancțiuni, sub rezerva condițiilor prevăzute în dreptul intern, membrilor organului de conducere, precum și altor persoane care, în temeiul legislației interne, sunt răspunzătoare de încălcarea comisă.

(2) Sancțiunile administrative și alte măsuri administrative luate în sensul alineatului (1) trebuie să fie eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

(3) În cazul în care au ales, în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, să stabilească sancțiuni penale pentru încălcările dispozițiilor prevăzute la alineatul menționat, statele membre se asigură că se aplică măsuri corespunzătoare, astfel încât autoritățile competente să dispună de toate competențele necesare pentru a stabili legături cu autoritățile judiciare, de urmărire penală sau cu autoritățile judiciare penale din jurisdicția lor cu scopul de a primi informații specifice referitoare la investigațiile penale sau procedurile angajate pentru posibile încălcări ale articolelor 4 și 15 și a furniza astfel de informații altor autorități competente și ESMA în vederea îndeplinirii obligației autorităților competente de a colabora între ele și, după caz, cu ESMA, în scopul aplicării prezentului regulament.

Autoritățile competente pot coopera cu autorități competente din alte state membre și cu autorități relevante din țări terțe cu privire la exercitarea competențelor lor de sancționare.

Autoritățile competente pot coopera, de asemenea, cu autorități competente din alte state membre cu privire la facilitarea recuperării sancțiunilor pecuniare.

(4) Statele membre, în conformitate cu dreptul lor intern, conferă autorităților competente competența de a aplica cel puțin următoarele sancțiuni administrative și alte măsuri administrative în cazul încălcărilor menționate la alineatul (1):

- (a) un ordin prin care se impune persoanei răspunzătoare de încălcare să pună capăt respectivului comportament și să se abțină de la repetarea acestuia;
- (b) o declarație publică care să menționeze persoana răspunzătoare și natura încălcării în conformitate cu articolul 26;
- (c) retragerea sau suspendarea autorizării;
- (d) o interdicție temporară de a exercita funcții de conducere împotriva oricărei persoane care exercită responsabilități de conducere sau împotriva oricărei persoane fizice care este considerată răspunzătoare de o astfel de încălcare;
- (e) sancțiuni pecuniare administrative maxime care să atingă cel puțin valoarea triplă a profiturilor obținute sau a pierderilor evitate ca urmare a încălcării, în cazurile în care acestea pot fi determinate de autoritatea relevantă, chiar dacă sancțiunile respective depășesc cuantumul menționate la literele (f) și (g);
- (f) pentru persoanele fizice, sancțiuni pecuniare administrative maxime de cel puțin 5 000 000 EUR sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la cursul de schimb la 12 ianuarie 2016;
- (g) pentru persoanele juridice, sancțiuni pecuniare administrative maxime de cel puțin:
  - (i) 5 000 000 EUR sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la cursul de schimb la 12 ianuarie 2016, sau până la 10 % din cifra de afaceri anuală totală a persoanei juridice calculată pe baza ultimelor situații financiare disponibile aprobate de organul de conducere, în cazul încălcării articolului 4;
  - (ii) 15 000 000 EUR sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la cursul de schimb la 12 ianuarie 2016, sau până la 10 % din cifra de afaceri anuală totală a persoanei juridice calculată pe baza ultimelor situații financiare disponibile aprobate de organul de conducere, în cazul încălcării articolului 15.

În sensul literei (g) punctele (i) și (ii) din primul paragraf, în cazul în care persoana juridică este o societate-mamă sau o filială a societății-mamă care trebuie să elaboreze situații financiare consolidate în conformitate cu Directiva 2013/34/UE, cifra de afaceri anuală totală relevantă este cifra de afaceri anuală totală – sau tipul corespunzător de venit în funcție de regimul contabil relevant –, care se calculează pe baza ultimelor situații financiare consolidate disponibile aprobate de organul de conducere al principalei societăți-mamă.

Statele membre pot prevedea ca autoritățile competente să aibă și alte competențe decât cele menționate la prezentul alineat. Statele membre pot de asemenea adopta o gamă mai largă de sancțiuni și niveluri mai stricte ale acestora decât cele prevăzute la prezentul alineat.

(5) O încălcare a articolului 4 nu afectează valabilitatea clauzelor unei SFT și nici posibilitatea părților de a executa acești termeni. O încălcare a articolului 4 nu conduce la acordarea de drepturi la despăgubire din partea unei părți la o SFT.

(6) Statele membre pot decide să nu adopte norme privind sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative astfel cum sunt menționate la alineatul (1) în cazul în care încălcările menționate la alineatul menționat fac deja obiectul sancțiunilor penale în dreptul lor intern înainte de 13 ianuarie 2018. În cazul în care decid să nu adopte norme privind sancțiuni administrative sau alte măsuri administrative, statele membre transmit în detaliu Comisiei și ESMA dispozițiile relevante din dreptul lor penal.

(7) Până la 13 iulie 2017, statele membre comunică normele menționate la alineatele (1), (3) și (4) Comisiei și ESMA. Statele membre comunică fără întârziere Comisiei și ESMA orice modificare ulterioară a acestora.

Articolul 23

Stabilirea sancțiunilor administrative și a altor măsuri administrative

Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul și nivelul sancțiunilor administrative și al altor măsuri administrative, autoritățile competente iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de răspundere al persoanei răspunzătoare de încălcare;
- (c) capacitatea financiară a persoanei răspunzătoare de încălcare, prin luarea în considerare a unor factori precum cifra de afaceri totală în cazul unei persoane juridice sau venitul anual în cazul unei persoane fizice;
- (d) valoarea profiturilor obținute sau a pierderilor evitate de către persoana răspunzătoare de încălcare, în măsura în care acestea pot fi determinate;
- (e) nivelul de cooperare al persoanei răspunzătoare de încălcare cu autoritatea competentă, fără a aduce atingere necesității de a asigura confiscarea profiturilor obținute sau recuperarea valorii pierderilor evitate de persoana respectivă;
- (f) încălcările anterioare comise de persoana răspunzătoare de încălcare;

Autoritățile competente pot ține seama și de alți factori decât cei menționați la primul paragraf atunci când stabilesc tipul și nivelul sancțiunilor administrative și al altor măsuri administrative.

Articolul 24

Raportarea încălcărilor

(1) Autoritățile competente stabilesc mecanisme eficiente pentru a permite informarea altor autorități competente cu privire la încălcările reale sau potențiale ale articolelor 4 și 15.

(2) Mecanismele menționate la alineatul (1) cuprind cel puțin:

- (a) procedurile specifice de primire a rapoartelor de semnalare a încălcărilor articolului 4 sau 15 și acțiunile de monitorizare ulterioare, inclusiv stabilirea unor canale de comunicații securizate pentru astfel de rapoarte;

- (b) un nivel adecvat de protecție împotriva represaliilor, discriminării și a altor tipuri de tratament inechitabil pentru persoanele angajate cu contract de muncă și care raportează încălcări ale articolului 4 sau 15 sau care sunt acuzate de încălcări ale respectivelor articole;
- (c) protecția datelor cu caracter personal, atât ale persoanei care raportează încălcarea articolului 4 sau 15, cât și ale persoanei fizice care se presupune că a comis încălcarea, inclusiv în ceea ce privește păstrarea confidențialității privind identitatea acestora, în toate etapele procedurii, fără a aduce atingere procesului de comunicare de informații impus de legislația națională în contextul investigațiilor sau al procedurilor judiciare ulterioare.
- (3) Contrapărțile instituie proceduri interne adecvate pentru ca angajații să raporteze eventualele încălcări ale articolelor 4 și 15.

Articolul 25

Schimbul de informații cu ESMA

- (1) Autoritățile competente furnizează anual ESMA informații agregate și granulare cu privire la toate sancțiunile administrative și alte măsuri administrative impuse de acestea în conformitate cu articolul 22. ESMA publică informațiile agregate într-un raport anual.
- (2) În cazul în care statele membre au ales să stabilească sancțiuni penale pentru încălcările dispozițiilor menționate la articolul 22, autoritățile competente ale acestora furnizează anual ESMA date anonime și agregate cu privire la toate anchetele penale realizate și la sancțiunile penale impuse. ESMA publică într-un raport anual datele privind sancțiunile penale impuse.
- (3) În cazul în care autoritatea competentă a făcut publică o sancțiune administrativă sau o altă măsură administrativă, sau o sancțiune penală, aceasta transmite în același timp informația respectivă către ESMA.
- (4) ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a stabili procedurile și formularele pentru schimbul de informații menționat la alineatele (1) și (2).

ESMA înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare Comisiei până la 13 ianuarie 2017.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 26

Publicarea deciziilor

- (1) Sub rezerva alineatului (4) de la prezentul articol, statele membre se asigură că autoritățile competente publică pe site-ul lor internet orice decizie de impunere a unei sancțiuni administrative sau a altei măsuri administrative privind încălcarea articolului 4 sau 15 imediat după ce persoana care face obiectul respectivei decizii a fost informată cu privire la aceasta.
- (2) Informațiile publicate în conformitate cu alineatul (1) indică cel puțin tipul și natura încălcării și identitatea persoanei care face obiectul deciziei.
- (3) Alineatele (1) și (2) nu se aplică deciziilor care impun măsuri cu caracter de investigare.

În cazul în care o autoritate competentă consideră, după o evaluare de la caz la caz, că divulgarea identității persoanei juridice care face obiectul deciziei sau a datelor cu caracter personal ale unei persoane fizice ar fi disproporționată sau în cazul în care această divulgare ar pune în pericol o investigație în curs sau stabilitatea piețelor financiare, aceasta trebuie să ia una dintre următoarele măsuri:

- (a) să amâne publicarea deciziei până când motivele pentru această amânare încetează să existe;

- (b) să publice decizia cu informații anonime în conformitate cu dreptul intern, dacă această publicare asigură o protecție efectivă a datelor cu caracter personal în cauză, și, dacă este cazul, să amâne publicarea datelor relevante pentru o perioadă de timp rezonabilă în cazul în care se prevede că motivele pentru publicarea anonimă vor înceta să existe în această perioadă;
- (c) să nu publice decizia în cazul în care autoritatea competentă consideră că publicarea în temeiul literei (a) sau (b) nu va fi suficientă pentru a garanta:
- (i) excluderea pericolului la adresa stabilității piețelor financiare; sau
  - (ii) proporționalitatea publicării unor astfel de decizii în cazurile în care măsurile respective sunt considerate a fi de natură minoră.
- (4) În cazul în care decizia face obiectul unei căi de atac în fața autorităților judiciare, administrative sau a altor autorități, autoritățile competente publică, de asemenea, imediat, pe site-ul lor astfel de informații și orice informație ulterioară cu privire la rezultatul unei astfel de căi de atac. Orice decizie de anulare a unei decizii care face obiectul unei căi de atac trebuie, de asemenea, publicată.
- (5) Autoritățile competente informează ESMA în legătură cu toate sancțiunile administrative și alte măsuri administrative impuse, dar nepublicate, în conformitate cu alineatul (3) litera (c), inclusiv orice cale de atac la care se recurge împotriva acestora, precum și rezultatul respectivelor căi de atac. Statele membre se asigură că autoritățile competente primesc informațiile și hotărârea finală în legătură cu orice sancțiune penală impusă și o transmit ESMA. ESMA menține o bază de date centralizată a sancțiunilor administrative și a altor măsuri administrative și sancțiuni penale care i-au fost aduse la cunoștință, exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile competente. Respectiva bază de date poate fi accesată numai de autoritățile competente și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de acestea.
- (6) Autoritățile competente se asigură că orice decizie publicată în conformitate cu prezentul articol rămâne accesibilă pe site-ul lor pentru o perioadă de cel puțin cinci ani de la data publicării. Datele cu caracter personal conținute în aceste decizii se păstrează pe site-ul autorității competente pe perioada necesară, în conformitate cu normele aplicabile privind protecția datelor.

Articolul 27

Dreptul la o cale de atac

Statele membre se asigură că deciziile și măsurile adoptate în conformitate cu prezentul regulament sunt motivate în mod corespunzător și pot face obiectul unei căi de atac în fața unei instanțe judecătorești. Dreptul la o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești există și în situația în care, cu privire la o cerere de autorizare care conține toate informațiile cerute, nu se ia nicio decizie în termen de șase luni de la prezentarea sa.

Articolul 28

Sanțiuni și alte măsuri în scopul aplicării articolelor 13 și 14

În cazul încălcării articolelor 13 și 14 din prezentul regulament se aplică sancțiunile și celelalte măsuri instituite în conformitate cu Directivele 2009/65/CE și 2011/61/UE.

CAPITOLUL IX

REVIZUIRE

Articolul 29

Rapoarte și revizuire

(1) În termen de 36 de luni de la intrarea în vigoare a actelor delegate adoptate de Comisie în conformitate cu articolul 4 alineatul (9), Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului, după consultarea ESMA, un raport privind eficacitatea, eficiența și caracterul proporțional al obligațiilor din prezentului regulament, însoțit, dacă este cazul, de propuneri adecvate. Acest raport include în special o privire de ansamblu asupra obligațiilor de raportare similare din țări terțe ținând cont de activitățile desfășurate la nivel internațional. De asemenea, raportul se axează pe raportarea eventualelor tranzacții relevante care nu fac obiectul prezentului regulament, ținând cont de orice evoluție semnificativă a practicilor de piață, precum și pe impactul posibil asupra nivelului de transparență a operațiunilor de finanțare prin instrumente financiare.

În sensul raportului menționat la primul paragraf, în termen de 24 de luni de la intrarea în vigoare a actelor delegate adoptate de Comisie în conformitate cu articolul 4 alineatul (9), și ulterior din trei în trei ani sau mai frecvent dacă apar evoluții semnificative ale practicilor de piață, ESMA prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind eficiența raportării, luând în considerare oportunitatea raportării de către o singură parte, în special în ceea ce privește acoperirea și calitatea raportării și reducerea raportării către registrele centrale de tranzacții, precum și privind evoluțiile semnificative ale practicilor de piață, cu un accent pe tranzacțiile cu obiectiv sau efect echivalent cu cel al unei SFT.

(2) Ca urmare a finalizării activităților la nivel internațional și ținând cont de acestea, raportul menționat la alineatul (1) identifică totodată și riscurile materiale referitoare la utilizarea SFT de către instituțiile de credit și de societățile cotate la bursă și analizează oportunitatea comunicării de date suplimentare de către entitățile respective în rapoartele lor periodice.

(3) Până la 13 octombrie 2017, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la progresul înregistrat în eforturile internaționale de a atenua riscurile asociate SFT, inclusiv recomandările CSF privind marjele de ajustare aplicabile SFT care nu sunt compensate la nivel central, precum și caracterul adecvat al respectivelor recomandări pentru piețele din Uniune. Comisia transmite acest raport însoțit, dacă este cazul, de propuneri adecvate.

În acest scop, în cooperare cu EBA și CERS și ținând cont în mod adecvat de eforturile internaționale, ESMA transmite până la 13 octombrie 2016 Parlamentului European, Consiliului și Comisiei un raport în care evaluează:

- (a) dacă utilizarea SFT conduce la o creștere semnificativă a gradului de îndatorare care nu este abordată de reglementările existente;
- (b) după caz, opțiunile disponibile pentru abordarea unei astfel de creșteri;
- (c) dacă sunt necesare măsuri suplimentare pentru reducerea prociclicității respectivei îndatorări.

Raportul ESMA analizează, de asemenea, impactul cantitativ al recomandărilor CSF.

(4) În termen de 39 de luni de la intrarea în vigoare a actelor delegate adoptate de Comisie în conformitate cu articolul 4 alineatul (9) și în termen de șase luni de la transmiterea rapoartelor actualizate ale ESMA menționate la al doilea paragraf de la prezentul alineat, Comisia, după consultarea ESMA, transmite Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea articolului 11, în special pentru a determina dacă taxele percepute de la registrele centrale de tranzacții sunt proporționale cu cifra de afaceri a registrului central de tranzacții în cauză și dacă sunt limitate la acoperirea completă a cheltuielilor necesare ale ESMA aferente înregistrării, recunoașterii și supervizării registrelor centrale de tranzacții, precum și rambursării eventualelor costuri pe care autoritățile competente le pot suporta în desfășurarea activităților lor în temeiul prezentului regulament, în special ca urmare a delegării eventuale a unor sarcini în temeiul articolului 9 alineatul (1).

În sensul rapoartelor Comisiei menționate la primul paragraf, în termen de 33 de luni de la intrarea în vigoare a actelor delegate adoptate de Comisie în conformitate cu articolul 4 alineatul (9) și ulterior la fiecare trei ani, sau mai frecvent în cazul în care taxelor existente le sunt aplicate modificări substanțiale, ESMA transmite Comisiei un raport privind taxele percepute de la registrele centrale de tranzacții în conformitate cu prezentul regulament. Respectivul raport detaliază cel puțin cheltuielile necesare ale ESMA aferente înregistrării, recunoașterii și supravegherii registrelor centrale de tranzacții, costurile pe care autoritățile competente le-au suportat în desfășurarea activităților lor în temeiul prezentului regulament, în special ca urmare a delegării eventuale a unor atribuții, precum și taxele percepute de la registrele centrale de tranzacții și caracterul lor proporțional față de cifra de afaceri a registrelor centrale de tranzacții.

(5) După consultarea CERS, ESMA publică un raport anual privind volumele agregate de SFT în funcție de tipul de contraparte și de tranzacție, pe baza datelor comunicate în conformitate cu articolul 4.

CAPITOLUL X

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 30

Exercitarea competențelor delegate

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 2 alineatul (4) și la articolul 11 alineatul (2) este conferită Comisiei pe o perioadă nedeterminată, începând de la 12 ianuarie 2016.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 2 alineatul (4) și la articolul 11 alineatul (2) poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării competențelor specificate în respectiva decizie. Aceasta intră în vigoare în ziua următoare datei publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară specificată în decizie. Decizia nu aduce atingere validității actelor delegate deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 2 alineatul (4) sau al articolului 11 alineatul (2) intră în vigoare numai dacă nici Parlamentul European, nici Consiliul nu prezintă obiecții în termen de două luni de la notificarea actului în cauză către Parlamentul European și Consiliu sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor prezenta obiecții. Termenul în cauză se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 31

Procedura comitetelor

(1) Comisia este sprijinită de Comitetul european pentru valori mobiliare instituit prin Decizia 2001/528/CE a Comisiei ⁽¹⁾. Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 32

Modificări ale Regulamentului (UE) nr. 648/2012

Regulamentul (UE) nr. 648/2012 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2, punctul 7 se înlocuiește cu următorul text:

„7. «instrument financiar derivat extrabursier» sau «contract derivat extrabursier» înseamnă un contract derivat a cărui executare nu are loc pe o piață reglementată în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) punctul 14 din Directiva 2004/39/CE sau pe o piață dintr-o țară terță considerată a fi echivalentă cu o piață reglementată conform articolului 2a din prezentul regulament;”.

2. Se introduce următorul articol:

„Articolul 2a

Decizii de echivalență în sensul definiției instrumentelor financiare derivate extrabursiere

(1) În sensul articolului 2 punctul 7 din prezentul regulament, o piață dintr-o țară terță este considerată echivalentă cu o piață reglementată în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 14 din Directiva 2004/39/CE atunci când respectă cerințe obligatorii din punct de vedere juridic echivalente cu cerințele prevăzute la titlul III din respectiva directivă și fac obiectul unei supravegheri și al unei asigurări a respectării normelor eficace și continue în țara terță respectivă, astfel cum este determinat de Comisie în conformitate cu procedura menționată la alineatul (2) de la prezentul articol.

⁽¹⁾ Decizia 2001/528/CE a Comisiei din 6 iunie 2001 de instituire a Comitetului European pentru valori mobiliare (JO L 191, 13.7.2001, p. 45).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(2) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare care să determine dacă piața țării terțe respectă cerințele obligatorii din punct de vedere juridic echivalente cu cerințele prevăzute la titlul III din Directiva 2004/39/CE și face obiectul unei supravegheri și al unei asigurări a respectării normelor eficace și continue în țara terță respectivă în sensul alineatului (1).

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 86 alineatul (2) din prezentul regulament.

(3) Comisia și AEVMP publică pe site-urile lor internet o listă a acelor piețe care trebuie considerate echivalente în conformitate cu actul de punere în aplicare menționat la alineatul (2). Lista respectivă este actualizată periodic.”

3. La articolul 81, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Registrele centrale de tranzacții pun informațiile necesare la dispoziția următoarelor entități pentru a le permite să își îndeplinească responsabilitățile și mandatele:

- (a) AEVMP;
- (b) ABE;
- (c) AEAPO;
- (d) CERS;
- (e) autoritatea competentă de supraveghere a CPC care accesează registrele centrale de tranzacții;
- (f) autoritatea competentă care supraveghează locurile de tranzacționare a contractelor raportate;
- (g) membrii relevanți ai SEBC, inclusiv BCE atunci când își îndeplinește atribuțiile în cadrul unui mecanism unic de supraveghere în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului (*);
- (h) autoritățile relevante ale unei țări terțe care a încheiat un acord internațional cu Uniunea, în sensul articolului 75;
- (i) autoritățile de supraveghere desemnate în temeiul articolului 4 din Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului (**);
- (j) autoritățile de supraveghere a pieței și a valorilor mobiliare din Uniune ale căror responsabilități și mandate de supraveghere vizează contracte, piețe, participanți și activele-suport care se încadrează în domeniul de aplicare al prezentului regulament;
- (k) autoritățile relevante ale unei țări terțe care au încheiat un acord de cooperare cu AEVMP, în sensul articolului 76;
- (l) Agenția pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei instituită prin Regulamentul (CE) nr. 713/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (***)

- (m) autoritățile de rezoluție desemnate în temeiul articolului 3 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (****);
- (n) Comitetul unic de rezoluție instituit prin Regulamentul (UE) nr. 806/2014;
- (o) autoritățile competente sau autoritățile naționale competente în sensul Regulamentelor (UE) nr. 1024/2013 și (UE) nr. 909/2014 și al Directivelor 2003/41/CE, 2009/65/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE și 2014/65/UE și autoritățile de supraveghere în sensul Directivei 2009/138/CE;
- (p) autoritățile competente desemnate în conformitate cu articolul 10 alineatul (5) din prezentul regulament.

(*) Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

(**) Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind ofertele publice de cumpărare (JO L 142, 30.4.2004, p. 12).

(***) Regulamentul (CE) nr. 713/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 de instituire a Agenției pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (JO L 211, 14.8.2009, p. 1).

(****) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190)."

Articolul 33

Intrare în vigoare și aplicare

- (1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
- (2) Prezentul regulament se aplică de la 12 ianuarie 2016, cu excepția:
  - (a) articolului 4 alineatul (1), care se aplică:
    - (i) după 12 luni de la data intrării în vigoare a actului delegat adoptat de Comisie în conformitate cu articolul 4 alineatul (9) în ceea ce privește contrapărțile financiare menționate la articolul 3 punctul 3 literele (a) și (b) și în ceea ce privește entitățile din țări terțe menționate la articolul 3 punctul 3 litera (i) care ar solicita autorizarea sau înregistrarea în conformitate cu legislația menționată la articolul 3 punctul 3 literele (a) și (b) dacă au fost stabilite în Uniune;
    - (ii) după 15 luni de la data intrării în vigoare a actului delegat adoptat de Comisie în conformitate cu articolul 4 alineatul (9) în ceea ce privește contrapărțile financiare menționate la articolul 3 punctul 3 literele (g) și (h) și în ceea ce privește entitățile țărilor terțe menționate la articolul 3 punctul 3 litera (i) care ar solicita autorizarea sau înregistrarea în conformitate cu legislația menționată la articolul 3 punctul 3 literele (g) și (h) dacă sunt stabilite în Uniune;
    - (iii) după 18 luni de la data intrării în vigoare a actului delegat adoptat de Comisie în conformitate cu articolul 4 alineatul (9) în ceea ce privește contrapărțile financiare menționate la articolul 3 punctul 3 literele (c)-(f) și în ceea ce privește entitățile țărilor terțe menționate la articolul 3 punctul 3 litera (i) care ar solicita autorizarea sau înregistrarea în conformitate cu legislația menționată la articolul 3 punctul 3 literele (c)-(f) dacă sunt stabilite în Uniune; și
    - (iv) după 21 luni de la data intrării în vigoare a actului delegat adoptat de Comisie în conformitate cu articolul 4 alineatul (9) în ceea ce privește contrapărțile nefinanciare;
  - (b) articolului 13, care se aplică de la 13 ianuarie 2017;

- (c) articolului 14, care se aplică de la 13 iulie 2017 în cazul organismelor de plasament colectiv care fac obiectul Directivei 2009/65/CE sau al Directivei 2011/61/UE și care sunt înființate înainte de 12 ianuarie 2016;
- (d) articolului 15, care se aplică de la 13 iulie 2016, inclusiv pentru contractele de garanție existente la data respectivă.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 25 noiembrie 2015.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

N. SCHMIT

ANEXĂ

Secțiunea A – Informații care trebuie furnizate în rapoartele semestriale și anuale ale OPCVM și în raportul anual al FIA**Date globale:**

- cuantumul titlurilor și al mărfurilor împrumutate, ca procent din numărul total de active care pot fi împrumutate, definite ca excluzând numerarul și echivalentele de numerar;
- cuantumul activelor implicate în fiecare tip de SFT și de instrumente de tip total return swap exprimat ca valoare absolută (în moneda organismului de plasament colectiv) și ca procent din activele administrate de organismul de plasament colectiv.

Date privind concentrarea:

- cei mai mari zece emitenți de garanții pentru toate SFT și pentru toate instrumentele de tip total return swap (defalcarea volumelor de garanții sub formă de titluri și de mărfuri primite pe fiecare nume de emitent);
- primele 10 contrapărți ale fiecărui tip de SFT și ale fiecărui instrument de tip total return swap în parte (numele contrapărții și volumul brut al tranzacțiilor în curs).

Date agregate privind tranzacțiile pentru fiecare tip de SFT și pentru fiecare instrument de tip total return swap în parte, defalcate în funcție de categoriile de mai jos:

- tipul și calitatea garanției;
- scadența garanției, defalcată pe următoarele tipuri de scadență: sub o zi, între o zi și o săptămână, între o săptămână și o lună, între o lună și trei luni, între trei luni și un an, peste un an, scadență deschisă;
- moneda garanției;
- scadența SFT și a instrumentelor de tip total return swap, defalcată pe următoarele tipuri de scadență: sub o zi, între o zi și o săptămână, între o săptămână și o lună, între o lună și trei luni, între trei luni și un an, peste un an, tranzacții deschise;
- țara în care contrapărțile sunt stabilite;
- compensarea și decontarea (de exemplu, trilaterală, contraparte centrală, bilaterală).

Date privind reutilizarea garanției:

- ponderea garanțiilor primite care sunt reutilizate, raportată la suma maximă specificată în prospect sau în documentele de informare a investitorilor;
- rentabilitatea garanțiilor în numerar reinvestite de organismul de plasament colectiv.

Custodia garanțiilor primite de organismul de plasament colectiv ca parte a SFT și a instrumentelor de tip total return swap:

Numărul și numele custozilor și cuantumul activelor aferente garanțiilor păstrate în custodie de fiecare dintre custozii

Custodia garanțiilor acordate de organismul de plasament colectiv ca parte a SFT și a instrumentelor de tip total return swap:

Proporția garanțiilor deținute în conturi separate, în conturi colective sau în orice alt tip de cont

Date privind rentabilitatea și costurile aferente fiecărui tip de SFT și de instrument de tip total return swap, astfel cum sunt repartizate între organismul de plasament colectiv, administratorul organismului de plasament colectiv și părți terțe (de exemplu, agentul creditor) în termeni absoluți și ca procent din veniturile globale generate de acest tip de SFT și de instrument de tip total return swap.

Secțiunea B – Informații care trebuie incluse în prospectul OPCVM-ului și în documentele de informare a investitorilor comunicate de FIA:

- descrierea generală a SFT și a instrumentelor de tip total return swap utilizate de organismul de plasament colectiv și justificarea pentru utilizarea acestora;
  - date generale care trebuie raportate pentru fiecare tip de SFT și de instrument de tip total return swap
    - tipuri de active care pot face obiectul acestora;
    - proporția maximă de active administrate care pot face obiectul acestora;
    - proporția preconizată de active administrate care vor face obiectul fiecăreia dintre acestea;
  - criteriile utilizate pentru selectarea contrapărților (inclusiv statutul juridic, țara de origine, ratingul de credit minim);
  - garanții acceptabile: descrierea garanțiilor acceptabile în ceea ce privește tipurile de active, emitentul, scadența, lichiditatea, precum și politicile de diversificare și corelare a garanțiilor;
  - evaluarea garanțiilor: descrierea metodologiei de evaluare a garanțiilor utilizate și a justificării acestora și indicarea utilizării marjelor de variație marcate la piață și zilnice;
  - gestionarea riscurilor: descrierea riscurilor legate de SFT și de instrumentele de tip total return swap, a riscurilor legate de administrarea garanțiilor, cum ar fi riscul operațional, de lichiditate, de contraparte, de custodie și riscul juridic precum și riscul care decurge din reutilizarea acestora, după caz;
  - specificarea modului în care activele care fac obiectul SFT și al instrumentelor de tip total return swap și garanțiile primite sunt păstrate în custodie (de exemplu, de custodele fondului);
  - specificarea oricăror altor restricții (de reglementare sau autoimpuse) cu privire la reutilizarea garanțiilor;
  - politica privind repartizarea veniturilor generate de SFT și de instrumentele de tip total return swap: descrierea proporției veniturilor generate de SFT și de instrumentele de tip total return swap care revin organismului de plasament colectiv și a costurilor și taxelor atribuite administratorului sau părților terțe (de exemplu, agentului creditor). De asemenea, prospectul sau informațiile pentru investitori menționează dacă acestea sunt părți care au legătură cu administratorul.
-

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2015/2366 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 25 noiembrie 2015

privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) În ultimii ani s-au înregistrat progrese semnificative în materie de integrare a plăților de mică valoare în Uniune, în particular în contextul textelor legislative ale Uniunii referitoare la plăți, în special prin Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾, Regulamentul (CE) nr. 924/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾, Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁶⁾ și Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁾. Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁸⁾ a completat în continuare cadrul legislativ pentru serviciile de plată prin stabilirea unei limite specifice pentru posibilitatea comercianților cu amănuntul de a aplica suprataxe clienților pentru utilizarea unor anumite mijloace de plată.

⁽¹⁾ JO C 224, 15.7.2014, p. 1.

⁽²⁾ JO C 170, 5.6.2014, p. 78.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 8 octombrie 2015 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 16 noiembrie 2015.

⁽⁴⁾ Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 97/5/CE (JO L 319, 5.12.2007, p. 1).

⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 924/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind plățile transfrontaliere în Comunitate și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2560/2001 (JO L 266, 9.10.2009, p. 11).

⁽⁶⁾ Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 martie 2012 de stabilire a cerințelor tehnice și comerciale aplicabile operațiunilor de transfer de credit și de debitare directă în euro și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 924/2009 (JO L 94, 30.3.2012, p. 22).

⁽⁸⁾ Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 304, 22.11.2011, p. 64).

- (2) Cadrul juridic revizuit al Uniunii privind serviciile de plată este completat prin Regulamentul (UE) 2015/751 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾. Regulamentul respectiv introduce, în special, norme cu privire la perceperea de comisioane interbancare pentru operațiunile cu cardul și vizează accelerarea în continuare a realizării unei veritabile piețe integrate a plăților cu cardul.
- (3) Directiva 2007/64/CE a fost adoptată în decembrie 2007, pe baza unei propuneri a Comisiei din decembrie 2005. De atunci, piața plăților de mică valoare a cunoscut importante inovații tehnice, conducând la creșterea rapidă a numărului de plăți electronice și de pe dispozitive mobile și la apariția unor noi tipuri de servicii de plată pe piață, punând la încercare cadrul actual.
- (4) Revizuirea cadrului legislativ al Uniunii privind serviciile de plată și, în special, analiza impactului Directivei 2007/64/CE și consultarea cu privire la cartea verde a Comisiei din 11 ianuarie 2012 intitulată „Către o piață europeană integrată pentru plățile cu cardul, pe internet și de pe telefonul mobil”, au arătat că evoluțiile au dat naștere unor provocări importante din perspectiva reglementării. Părți semnificative ale pieței serviciilor de plată, în special plățile efectuate cu cardul, pe internet și de pe dispozitive mobile, rămân fragmentate de-a lungul frontierelor naționale. Multe produse sau servicii de plată inovatoare nu intră, în întregime sau în mare parte, în domeniul de aplicare al Directivei 2007/64/CE. În plus, domeniul de aplicare al Directivei 2007/64/CE și, în special, elementele excluse din domeniul de aplicare, cum este cazul cu anumite activități legate de plăți, s-au dovedit în câteva cazuri a fi prea ambigue, prea generale sau pur și simplu depășite, având în vedere evoluțiile de pe piață. Aceasta a dus la incertitudine juridică, la apariția unor riscuri potențiale în materie de securitate în lanțul plăților și la o lipsă de protecție a consumatorilor în anumite domenii. S-a dovedit că prestatorii de servicii de plată au avut dificultăți în a demara servicii de plată digitale inovatoare, sigure și ușor de utilizat și în a oferi consumatorilor și comercianților cu amănuntul metode de plată eficiente, convenabile și sigure la nivelul Uniunii. În acest context, există un potențial pozitiv semnificativ, care trebuie explorat într-un mod mai consecvent.
- (5) Dezvoltarea continuă a unei piețe interne integrate pentru plăți electronice sigure este crucială pentru a sprijini creșterea economică a Uniunii și a asigura faptul că consumatorii, comercianții și întreprinderile se pot bucura de varietatea și de transparența serviciilor de plată pentru a beneficia pe deplin de piața internă.
- (6) Ar trebui instituite norme noi care să acopere lacunele legislative și care, în același timp, să ofere mai multă claritate juridică și să asigure o aplicare consecventă a cadrului legislativ în întreaga Uniune. Ar trebui garantate condiții de operare echivalente participanților existenți la piață și celor nou-apăruți, permițând noi mijloace de plată pentru a face accesibilă o piață mai mare și asigurând un nivel ridicat de protecție a consumatorilor care utilizează aceste servicii de plată în întreaga Uniune. Aceasta ar trebui să conducă la o mai mare eficiență a sistemului de plată în ansamblu, la mai multe opțiuni și la o mai mare transparență în materie de servicii de plată, sporind în același timp încrederea consumatorilor într-o piață armonizată a plăților.
- (7) În ultimii ani, riscurile în materie de securitate aferente plăților electronice au crescut. Aceasta se datorează complexității tehnice crescânde a acestora, a volumului tot mai mare de plăți electronice la nivel mondial și a apariției unor noi tipuri de servicii de plată. Serviciile de plată efectuate în condiții de siguranță și securitate reprezintă o condiție esențială pentru o piață funcțională a serviciilor de plată. Utilizatorii serviciilor de plată ar trebui să fie protejați în mod adecvat împotriva acestor riscuri. Serviciile de plată sunt esențiale pentru funcționarea unor activități economice și sociale vitale.
- (8) Dispozițiile prezentei directive privind transparența și cerințele de informare pentru prestatorii de servicii de plată, precum și cele privind drepturile și obligațiile aferente furnizării și utilizării serviciilor de plată ar trebui să se aplice, de asemenea, după caz, operațiunilor în care unul dintre prestatorii de servicii de plată se află în afara Spațiului Economic European (SEE), pentru a evita abordări divergente de la un stat membru la altul în detrimentul consumatorilor. După caz, dispozițiile respective ar trebui extinse la operațiunile efectuate în orice monedă oficială între prestatorii de servicii de plată care sunt situați pe teritoriul SEE.
- (9) Remiterea de bani reprezintă un serviciu de plată simplu, care se bazează de regulă pe furnizarea unei sume în numerar de către un plătitor către un prestator de servicii de plată, care transmite suma corespunzătoare, de exemplu, prin intermediul unei rețele de comunicații, unui beneficiar al plății sau unui alt prestator de servicii de plată care acționează pe seama beneficiarului plății. În unele state membre, supermarketurile, comercianții și alți operatori cu amănuntul furnizează publicului un serviciu corespunzător care permite plata facturilor pentru utilități publice și a altor facturi uzuale ale gospodăriilor. Aceste servicii de plată a facturilor ar trebui considerate drept remitere de bani, cu excepția cazurilor în care autoritățile competente consideră că activitatea este asimilabilă unui alt serviciu de plată.

(1) Regulamentul (UE) 2015/751 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind comisioanele interbancare pentru tranzacțiile de plată cu cardul (JO L 123, 19.5.2015, p. 1).

- (10) Prezenta directivă introduce o definiție neutră a acceptării operațiunilor de plată pentru a reda nu doar modelele tradiționale de acceptare, structurate în jurul utilizării cardurilor de plată, ci și diferitele modele de afaceri, inclusiv pe acelea în care sunt implicați mai mulți acceptanți. Acest lucru ar trebui să asigure o protecție similară pentru toți comercianții, indiferent de instrumentul de plată utilizat pentru efectuarea plății, în cazul în care activitatea este aceeași cu acceptarea operațiunilor cu cardul. Serviciile tehnice furnizate prestatorilor de servicii de plată, precum simpla prelucrare și stocare de date sau operarea terminalelor, nu ar trebui să fie considerate că constituie o acceptare. În plus, unele modele de acceptare nu oferă un transfer real al fondurilor de la acceptant la beneficiarul plății deoarece părțile pot conveni asupra altor forme de decontare.
- (11) Excluderea din domeniul de aplicare a Directivei 2007/64/CE privind operațiunile de plată efectuate prin intermediul unui agent comercial pe seama plătitorului sau al beneficiarului plății este aplicată foarte diferit în statele membre. Anumite state membre permit utilizarea excluderii de către platformele de comerț electronic care acționează în calitate de intermediar atât pe seama cumpărătorilor individuali, cât și al vânzătorilor individuali fără o marjă reală de a negocia sau de a realiza vânzări sau achiziții de bunuri sau de servicii. O astfel de aplicare a excluderii depășește domeniul de aplicare prevăzut în directiva respectivă și ar putea conduce la creșterea riscurilor pentru consumatori, întrucât acești prestatori rămân în afara protecției oferite de cadrul juridic. Diversitatea practicilor de aplicare conduce de asemenea la denaturarea concurenței în cadrul pieței de plăți. Pentru a răspunde acestor preocupări, excluderea ar trebui să se aplice în cazul în care agenții acționează doar pe seama plătitorului sau doar pe seama beneficiarului plății, indiferent dacă se află în posesia fondurilor clienților sau nu. În cazul în care acționează atât pe seama plătitorului, cât și pe seama beneficiarului plății (cum ar fi anumite platforme de comerț electronic), agenții ar trebui să fie excluși doar dacă nu intră în posesia fondurilor clienților sau nu le controlează în niciun moment.
- (12) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice activităților societăților de transport de numerar (*Cash-in-Transit* – CIT) și societăților de gestionare a numerarului (*Cash Management Companies* – CMC), în cazul cărora activitățile vizate sunt limitate la transportul fizic al bancnotelor și al monedelor.
- (13) Reacțiile din partea pieței arată că activitățile de plată care fac obiectul excluderii privind rețelele limitate comportă frecvent volume și valori de plată semnificative și oferă consumatorilor sute sau mii de produse și servicii diferite. Aceasta nu corespunde cu scopul excluderii rețelelor limitate, astfel cum este acesta prevăzut în Directiva 2007/64/CE și presupune riscuri mai mari și o lipsă a protecției juridice pentru utilizatorii serviciilor de plată, în special pentru consumatori, precum și dezavantaje clare pentru participanții de pe piața reglementată. Pentru a ajuta la limitarea acestor riscuri, nu ar trebui să fie posibil ca același instrument să fie utilizat pentru a face operațiuni de plată în vederea achiziției de bunuri și servicii în mai multe rețele limitate sau în vederea achiziției unei game nelimitate de bunuri și servicii. Un instrument de plată ar trebui să fie considerat ca fiind utilizat în cadrul unei astfel de rețele limitate dacă acesta poate fi folosit exclusiv în următoarele circumstanțe: în primul rând, pentru achiziționarea de bunuri și servicii de la un anumit comerciant cu amănuntul sau de la un anumit lanț de comercianți cu amănuntul, dacă entitățile implicate sunt legate în mod direct printr-un acord comercial care prevede, de exemplu, utilizarea unei singure mărci de plată, iar marca de plată respectivă este utilizată la punctele de vânzare și este afișată, ori de câte ori este posibil, pe instrumentul de plată care poate fi folosit în locul respectiv; în al doilea rând, pentru achiziționarea unei game foarte limitate de bunuri sau servicii, de exemplu când domeniul de utilizare este efectiv limitat la un număr restrâns de bunuri sau servicii conectate din punct de vedere funcțional, indiferent de localizarea geografică a punctului de vânzare; sau în al treilea rând, atunci când instrumentul de plată este reglementat de o autoritate publică națională sau regională în scopuri sociale sau fiscale specifice pentru a achiziționa anumite bunuri sau servicii.
- (14) Instrumentele de plată care fac obiectul excluderii privind rețelele limitate ar putea să includă cardurile de fidelitate, cardurile de combustibil, cardurile de membru, cardurile pentru transportul public, tichetele de parcare, bonurile de masă sau bonurile pentru servicii, care fac uneori obiectul unui cadru legislativ specific din dreptul muncii sau dreptul fiscal, destinat să promoveze utilizarea unor astfel de instrumente pentru a realiza obiective prevăzute în legislația socială. În cazul în care astfel de instrumente cu scop predeterminat se transformă în instrumente cu scop general, nu ar trebui să se mai aplice excluderea din domeniul de aplicare al prezentei directive. Instrumentele care pot fi utilizate pentru achiziții în magazinele unor comercianți incluși pe o listă nu ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive, deoarece aceste instrumente sunt concepute în principiu pentru o rețea de prestatori de servicii în continuă creștere. Excluderea privind rețelele limitate ar trebui să se aplice în combinație cu obligația potențialilor prestatori de servicii de plată de a notifica activitățile care intră în domeniul său de aplicare.
- (15) Directiva 2007/64/CE exclude din domeniul său de aplicare anumite operațiuni de plată prin intermediul dispozitivelor de telecomunicații sau informatice în cazul în care operatorul de rețea acționează nu numai ca un intermediar pentru livrarea bunurilor și a serviciilor digitale prin dispozitivul în cauză, ci adaugă de asemenea valoare acestor bunuri sau servicii. În particular, această excludere permite așa-numita facturare prin intermediul operatorului sau cumpărare directă cu ajutorul facturii de telefon, ceea ce contribuie la dezvoltarea de noi modele de afaceri bazate pe vânzarea de conținut digital și pe servicii de voce la o valoare redusă, începând cu tonurile de apel și serviciile premium prin SMS. Aceste servicii includ divertismentul, cum ar fi chat și descărcări de conținut video, de muzică și de jocuri, informațiile, cum ar fi cele despre vreme, știri, noutăți sportive, informații bursiere și informațiile telefonice, participarea la emisiuni radio și TV, cum ar fi votare, participare la concursuri și contribuții

live. Semnalele venite din zona pieței de profil nu prezintă niciun indiciu că astfel de operațiuni de plată, pe care consumatorii le consideră convenabile pentru plățile de valoare redusă, s-ar fi transformat într-un serviciu general de intermediere a plăților. Cu toate acestea, din cauza formulării ambigue a excluderii relevante, această excludere a fost pusă în aplicare în mod diferit în statele membre, conducând la lipsa securității juridice pentru operatori și consumatori și, în anumite cazuri, a permis serviciilor de intermediere a plăților să susțină că sunt eligibile pentru o excludere nelimitată din domeniul de aplicare a Directivei 2007/64/CE. Prin urmare, este oportun să se clarifice mai bine și să se restrângă domeniul de aplicare al eligibilității pentru respectiva excludere pentru astfel de prestatori de servicii specificând tipurile de operațiuni de plată cărora li se aplică.

- (16) Excluderea referitoare la anumite operațiuni de plată efectuate prin intermediul dispozitivelor de telecomunicații sau informatice ar trebui să se axeze în mod special pe microplăți pentru conținut digital și pentru servicii de voce. Ar trebui introdusă o trimitere clară la operațiunile de plată pentru achiziționarea de bilete electronice pentru a ține cont de evoluțiile din domeniul plăților conform cărora, în special, clienții pot comanda, plăti, obține și valida bilete electronice din orice loc și în orice moment folosind telefoane mobile sau alte dispozitive. Biletele electronice permit și facilitează prestarea de servicii pe care consumatorii le-ar putea altfel achiziționa sub formă de bilet pe suport de hârtie și includ transportul, divertismentul, parcarea mașinii și intrarea în diverse locuri, însă exclud bunurile fizice, reducând astfel costurile de producție și de distribuție aferente canalelor tradiționale de vânzare de bilete pe suport de hârtie și sporind confortul clienților, oferindu-le modalități noi și simple de achiziționare a biletelor. Pentru a ușura sarcina entităților care colectează donații în scopuri caritabile, operațiunile de plată în legătură cu astfel de donații ar trebui excluse. Statele membre ar trebui, în conformitate cu dreptul intern, să aibă libertatea de a limita excluderile la donațiile colectate în favoarea organizațiilor caritabile înregistrate. În ansamblu, excluderea ar trebui să se aplice doar în cazul în care valoarea operațiunilor de plată este sub un anumit prag, pentru a o limita în mod clar la plățile cu un profil scăzut de risc.
- (17) Zona unică de plăți în euro (SEPA) a facilitat crearea la nivelul Uniunii a „întreprinderilor de plată” și a „întreprinderilor de colectare”, care au permis centralizarea tuturor operațiunilor de plată ale aceluiași grup. În acest sens, operațiunile de plată efectuate între o întreprindere-mamă și filiala sa sau între filialele aceleiași întreprinderi-mamă de către un prestator de servicii de plată care aparține aceluiași grup, ar trebui excluse din domeniul de aplicare a prezentei directive. Colectarea ordinelor de plată pe seama grupului de către o întreprindere-mamă sau de către o filială a sa în vederea transmiterii mai departe către un prestator de servicii de plată nu ar trebui să fie considerată serviciu de plată în sensul prezentei directive.
- (18) Directiva 2007/64/CE a exclus din domeniul său de aplicare serviciile de plată care sunt furnizate de operatorii de bancomate independent de prestatori de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont. Respectiva excludere a stimulat creșterea serviciilor independente de bancomat în multe state membre, în special în zonele mai puțin populate. Excluderea completă a acestei părți, în creștere rapidă, a pieței bancomatelor din domeniul de aplicare al prezentei directive ar conduce, totuși, la confuzii referitoare la comisioanele de retragere. În situații transfrontaliere, acest lucru ar putea conduce la dublă taxare pentru aceeași retragere de către prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont și de către operatorul bancomatului. În consecință, pentru a menține furnizarea de servicii de bancomat, asigurând în același timp claritatea privind comisioanele de retragere, este oportună menținerea excluderii, solicitând însă operatorilor de bancomat să respecte anumite dispoziții de transparență din prezenta directivă. În plus, comisioanele aplicate de operatorii bancomatelor nu ar trebui să aducă atingere Regulamentului (CE) nr. 924/2009.
- (19) De multe ori, prestatorii de servicii care au încercat să beneficieze de o excludere din domeniul de aplicare a Directivei 2007/64/CE nu s-au consultat cu autoritățile pentru a stabili dacă activitățile lor fac obiectul directivei respective sau sunt excluse din domeniul de aplicare a acesteia, ci s-au bazat pe propriile evaluări. Acest lucru a condus la o aplicare diversă a anumitor excluderi în rândul statelor membre. De asemenea, s-ar putea ca anumite excluderi să fi fost utilizate de prestatorii de servicii de plată pentru a-și modifica modelele de afaceri astfel încât activitățile de plată pe care le oferă să nu intre în domeniul de aplicare al directivei menționate. Aceasta poate conduce la creșterea riscurilor pentru utilizatorii serviciilor de plată și la condiții divergente pentru prestatorii de servicii de plată la nivelul pieței interne. Prin urmare, prestatorii de servicii ar trebui obligați să notifice activitățile relevante autorităților competente, astfel încât autoritățile competente să poată evalua dacă cerințele prevăzute în dispozițiile relevante sunt îndeplinite și pentru a asigura o interpretare omogenă a normelor la nivelul pieței interne. În special, pentru toate acele excluderi care se bazează pe respectarea unui prag, ar trebui să se prevadă o procedură de notificare pentru a asigura conformarea la cerințele specifice.
- (20) În plus, este important să se includă cerința ca potențialii prestatori de servicii de plată să notifice autorităților competente activitățile pe care le prestează în cadrul unei rețele limitate, pe baza criteriilor stabilite în prezenta directivă, dacă valoarea operațiunilor de plată depășește un anumit prag. Autoritățile competente ar trebui să evalueze dacă activitățile notificate pot fi considerate activități prestate în cadrul unei rețele limitate.
- (21) Definiția serviciilor de plată ar trebui să fie neutră din punct de vedere tehnologic și să permită dezvoltarea de noi tipuri de servicii de plată, asigurând în același timp condiții de operare echivalente pentru prestatorii de servicii de plată existenți și noi.

- (22) Prezenta directivă ar trebui să respecte abordarea adoptată prin Directiva 2007/64/CE, care are drept obiect toate tipurile de servicii electronice de plată. Prin urmare, este în continuare neoportun ca noile norme să se aplice acelor servicii în cazul cărora transferul de fonduri de la plătitor la beneficiarul plății sau transportul acestora este efectuat în exclusivitate sub formă de bancnote și monede sau în cazul cărora transferul se bazează pe cec pe suport de hârtie, cambie pe suport de hârtie, bilet la ordin sau alt instrument, vouchere pe suport de hârtie sau carduri trase asupra unui prestator de servicii de plată sau a unei alte părți în scopul de a pune fonduri la dispoziția beneficiarului plății.
- (23) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice operațiunilor de plată efectuate în numerar, deoarece există deja o piață unică pentru plățile efectuate în numerar. De asemenea, prezenta directivă nu ar trebui să se aplice nici operațiunilor de plată bazate pe cecuri pe suport de hârtie deoarece, prin însăși natura lor, acestea nu pot fi procesate la fel de eficient ca alte mijloace de plată. Cu toate acestea, bunele practici în acest domeniu ar trebui să se bazeze pe principiile prevăzute în prezenta directivă.
- (24) Este necesar să se specifice categoriile de prestatori de servicii de plată care pot presta în mod legitim servicii de plată în întreaga Uniune, și anume instituțiile de credit care acceptă depozite de la utilizatori pe care le pot utiliza pentru finanțarea operațiunilor de plată, instituții care ar trebui să continue să fie supuse cerințelor prudențiale prevăzute de Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, instituțiile emitente de monedă electronică care emit monedă electronică ce poate fi folosită pentru finanțarea operațiunilor de plată și care ar trebui să continue să facă obiectul cerințelor prudențiale prevăzute de Directiva 2009/110/CE, precum și instituțiile de plată și oficii poștale care efectuează operațiuni de virament abilitate în acest sens în temeiul dreptului intern. Aplicarea respectivului cadru juridic ar trebui să se limiteze la prestatorii de servicii care furnizează servicii de plată ca ocupație sau ca activitate comercială obișnuită, în conformitate cu prezenta directivă.
- (25) Prezenta directivă stabilește norme privind executarea operațiunilor de plată în cadrul cărora fondurile sunt constituite din monedă electronică, conform definiției din Directiva 2009/110/CE. Cu toate acestea, prezenta directivă nu reglementează emisiunea de monedă electronică astfel cum este prevăzută în Directiva 2009/110/CE. Prin urmare, instituțiile de plată nu ar trebui să fie autorizate să emită monedă electronică.
- (26) Directiva 2007/64/CE instituie un regim prudențial, introducând o autorizație unică pentru toți prestatorii de servicii de plată a căror activitate nu este legată de acceptarea de depozite sau de emisiunea de monedă electronică. În acest scop, Directiva 2007/64/CE a introdus o nouă categorie de prestatori de servicii de plată, și anume „instituțiile de plată”, prevăzându-se autorizarea, sub rezerva unui set de condiții stricte și complete, pentru persoanele juridice care nu sunt încadrate în categoriile existente, de a presta servicii de plată în întreaga Uniune. Astfel, aceste servicii ar trebui să fie supuse aceluiași condiții în întreaga Uniune.
- (27) De la adoptarea Directivei 2007/64/CE au apărut noi tipuri de servicii de plată, în special în domeniul plăților prin internet. Au evoluat îndeosebi serviciile de inițiere a plății în domeniul comerțului electronic. Aceste servicii de plată joacă un rol în plățile din cadrul comerțului electronic, prin stabilirea unei punți informatice între site-ul de internet al unui comerciant și platforma bancară online a prestatorului de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont al plătitorului, în vederea inițierii de plăți prin internet pe bază de transfer-credit.
- (28) În plus, evoluțiile tehnologice au condus la apariția în ultimii ani a unei serii de servicii complementare, cum ar fi serviciile de informare cu privire la conturi. Aceste servicii oferă utilizatorului serviciilor de plată informații cumulative online cu privire la unul sau la mai multe conturi de plăți deținute la unul sau la mai mulți prestatori diferiți de servicii de plată și accesate prin intermediul interfețelor online ale prestatorului de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont. Utilizatorul serviciilor de plată poate avea imediat, în orice moment, o vedere de ansamblu asupra situației sale financiare. Serviciile respective ar trebui să facă la rândul lor obiectul prezentei directive, pentru a le oferi consumatorilor un grad adecvat de protecție privind plățile lor și privind datele contului lor, precum și securitate juridică în privința statutului de prestator de servicii de informare cu privire la conturi.
- (29) Serviciile de inițiere a plății permit prestatorului de servicii de inițiere a plății să ofere beneficiarului plății asigurarea că plata a fost inițiată pentru a stimula beneficiarul plății să livreze bunul sau să furnizeze serviciul fără întârzieri nejustificate. Aceste servicii oferă o soluție cu costuri reduse atât pentru comercianți, cât și pentru consumatori și le oferă acestora din urmă posibilitatea de a efectua cumpărături online chiar dacă nu dispun de un card de plată. Deoarece în prezent serviciile de inițiere a plății nu fac obiectul Directivei 2007/64/CE, nu sunt în mod necesar supravegheate de către o autoritate competentă și nu sunt obligate să respecte Directiva 2007/64/CE. Această

⁽¹⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

situație pune o serie de probleme de ordin juridic, printre altele în ceea ce privește protecția consumatorilor, securitatea și răspunderea, precum și concurența și protecția datelor, în special în ceea ce privește protecția datelor utilizatorilor serviciilor de plată în conformitate cu normele Uniunii de protecție a datelor. Prin urmare, noile norme ar trebui să ofere soluții pentru aceste probleme.

- (30) Elementele de securitate personalizate utilizate pentru autentificarea în siguranță a clienților de către utilizatorul serviciilor de plată sau de către prestatorul de servicii de inițiere a plății sunt, de obicei, cele emise de prestatorii de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont. Nu este neapărat necesar ca prestatorii de servicii de inițiere a plății să intre într-o relație contractuală cu prestatorii de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont și, indiferent de modelul de afaceri utilizat de prestatorii de servicii de inițiere a plății, prestatorii de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont permit prestatorilor de servicii de inițiere a plății să se bazeze pe procedurile de autentificare oferite de prestatorii de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont în vederea inițierii unei anumite plăți pe seama plătitorului.
- (31) Atunci când prestează exclusiv servicii de inițiere a plății, prestatorul de servicii de inițiere a plății nu deține fondurile utilizatorului în nicio etapă a lanțului plăților. Dacă un prestator de servicii de inițiere a plății intenționează să furnizeze servicii de plată în legătură cu care deține fondurile utilizatorului, acesta ar trebui să obțină autorizație deplină pentru respectivele servicii.
- (32) Serviciile de inițiere a plății se bazează pe accesul direct sau indirect al prestatorului de servicii de inițiere a plății la contul plătitorului. Un prestator de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont, care furnizează mecanismul de acces indirect, ar trebui, de asemenea, să permită accesul direct pentru prestatorii de servicii de inițiere a plății.
- (33) Prezenta directivă ar trebui să vizeze asigurarea continuității pe piață, permițând noilor prestatori de servicii și celor existenți, indiferent de modelul de afaceri aplicat de aceștia, să își ofere serviciile într-un cadru de reglementare clar și armonizat. În așteptarea aplicării acestor norme, fără a aduce atingere nevoii de a asigura securitatea operațiunilor de plată și protecția consumatorilor împotriva riscului demonstrabil de fraudă, statele membre, Comisia, Banca Centrală Europeană (BCE) și Autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾ (ABE) ar trebui să garanteze concurența loială pe această piață, evitând discriminarea nejustificată împotriva oricărui actor existent pe piață. Orice prestator de servicii de plată, inclusiv prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont utilizatorului serviciilor de plată, ar trebui să poată oferi servicii de inițiere a plății.
- (34) Prezenta directivă nu modifică în mod semnificativ condițiile de acordare și de menținere a autorizării ca instituție de plată. La fel ca în Directiva 2007/64/CE, condițiile includ cerințe prudențiale proporționale cu riscurile operaționale și financiare cu care aceste organisme se confruntă în cursul activității lor. În acest context, este necesară existența unui regim coerent în cadrul căruia la capitalul inițial să fie asociat un capital permanent, regim care ar putea fi perfecționat la momentul potrivit, în funcție de nevoile pieței. Din cauza mării diversități din domeniul serviciilor de plată, prezenta directivă ar trebui să autorizeze diverse metode, la care să se asocieze o anumită marjă de latitudine în materie de supraveghere, pentru a asigura că aceleași riscuri sunt tratate în același mod pentru toți prestatorii de servicii de plată. Cerințele privind instituțiile de plată ar trebui să reflecte faptul că instituțiile de plată sunt implicate în mai multe activități specializate și limitate, generând astfel riscuri mai restrânse și mai ușor de supravegheat și de controlat decât cele care survin în gama mai largă de activități ale instituțiilor de credit. În special, ar trebui să li se interzică instituțiilor de plată să accepte depozite de la utilizatori și ar trebui să li se permită să folosească fonduri primite de la utilizatori doar în vederea prestării unor servicii de plată. Normele prudențiale obligatorii, inclusiv cele privind capitalul inițial, ar trebui să corespundă riscului aferent serviciului de plată în cauză prestat de instituția de plată. Ar trebui să se considere că Prestatorii de servicii de plată care prestează doar servicii de inițiere a plății ar trebui considerați ca prezentând un risc mediu în ceea ce privește capitalul inițial.
- (35) Prestatorii de servicii de inițiere a plății și prestatorii de servicii de informare cu privire la conturi, atunci când furnizează exclusiv respectivele servicii, nu dețin fondurile clienților. În consecință, ar fi disproporționat să se impună cerințe de fonduri proprii pentru acești noi participanți pe piață. Cu toate acestea, este important ca aceștia să își poată îndeplini obligațiile aferente activităților lor. Prin urmare, ar trebui să li se impună să dețină o asigurare de răspundere civilă profesională sau o garanție comparabilă. ABE ar trebui să elaboreze orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, privind criteriile pe baza cărora statele membre să stabilească suma minimă a asigurării de răspundere civilă profesională sau a garanției comparabile. ABE nu ar trebui să facă distincție între asigurarea de răspundere civilă profesională și garanția comparabilă, întrucât acestea ar trebui să fie interschimbabile.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

- (36) Pentru a evita abuzurile la adresa dreptului de stabilire, este necesar să se impună ca instituția de plată care solicită autorizarea într-un stat membru să furnizeze cel puțin o parte din activitatea sa de prestare de servicii de plată în statul membru respectiv.
- (37) Ar trebui să se prevadă ca fondurile utilizatorilor serviciilor de plată să fie păstrate separat de fondurile instituției de plată. Cerințele în materie de protecție a fondurilor sunt necesare în momentul în care o instituție de plată se află în posesia fondurilor utilizatorilor serviciilor de plată. În situația în care aceeași instituție de plată execută o operațiune de plată atât pentru plătitor, cât și pentru beneficiarul plății și în care plătitorului i se pune la dispoziție o linie de credit, ar putea fi oportun să se protejeze fondurile în favoarea beneficiarului plății din momentul în care acestea reprezintă creanța beneficiarului plății față de instituția de plată. De asemenea, instituțiile de plată ar trebui să fie supuse unor obligații stringente în materie de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului.
- (38) Prezenta directivă nu modifică obligațiile instituțiilor de plată în ceea ce privește raportarea și obligațiile acestora de a efectua auditarea conturilor lor anuale și consolidate. Instituțiile de plată ar trebui să își întocmească conturile anuale și conturile consolidate în conformitate cu Directiva 86/635/CEE a Consiliului ⁽¹⁾ și Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾. Conturile anuale și conturile consolidate urmează să fie auditate, cu excepția cazului în care instituția de plată este exceptată de la această obligație în temeiul directivelor respective.
- (39) Atunci când prestează unul sau mai multe dintre serviciile de plată care fac obiectul prezentei directive, prestatorii de servicii de plată ar trebui să dețină întotdeauna conturi de plăți folosite exclusiv pentru operațiuni de plată. Pentru ca prestatorii de servicii de plată să poată presta servicii de plată, este esențial ca aceștia să aibă posibilitatea de a deschide și de a administra conturi la instituții de credit. Statele membre ar trebui să se asigure că accesul la respectivele conturi este furnizat într-o manieră nediscriminatorie și proporțională cu scopul legitim pe care îl urmărește. Deși accesul poate fi elementar, ar trebui să fie întotdeauna suficient de extins pentru ca instituția de plată să își poată presta serviciile fără restricții și eficient.
- (40) Prezenta directivă ar trebui să reglementeze acordarea de credit de către instituțiile de plată, și anume acordarea de linii de credit și emiterea de carduri de credit, doar dacă acesta este strâns legat de serviciile de plată. Numai în cazul în care acordarea creditului se face cu scopul de a facilita efectuarea serviciilor de plată, fiind vorba de un credit pe termen scurt acordat pentru o perioadă care să nu depășească 12 luni, inclusiv sub forma unui credit care poate fi reînnoit, este oportun să se permită instituțiilor de plată să acorde un astfel de credit în ceea ce privește activitățile lor transfrontaliere, cu condiția ca acest credit să fie refinanțat folosind în principal fondurile proprii ale instituției de plată, precum și alte fonduri de pe piețele de capital, și nu fondurile deținute pe seama clienților în scopul efectuării de servicii de plată. Aceste norme nu ar trebui să aducă atingere Directivei 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ sau altor dispoziții relevante ale dreptului Uniunii sau măsurilor naționale referitoare la condițiile de acordare a creditelor pentru consumatori care nu sunt armonizate prin prezenta directivă.
- (41) În general, s-a dovedit că există o cooperare satisfăcătoare între autoritățile naționale competente responsabile cu acordarea de autorizații instituțiilor de plată, cu efectuarea de controale și cu luarea de decizii privind retragerea autorizațiilor respective. Cu toate acestea, cooperarea dintre autoritățile competente ar trebui consolidată, atât în ceea ce privește informațiile schimbate între acestea, cât și pentru aplicarea și interpretarea într-o manieră consecventă a prezentei directive, în cazurile în care o instituție de plată autorizată ar dori să presteze servicii de plată în alt stat membru decât statul membru de origine, exercitându-și astfel dreptul de stabilire sau libertatea de a presta servicii („procedura de pașaport”), inclusiv prin intermediul internetului. ABE ar trebui să sprijine soluționarea litigiilor dintre autoritățile competente în contextul cooperării transfrontaliere în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. De asemenea, ABE ar trebui să pregătească un set de proiecte de standarde tehnice de reglementare privind cooperarea și schimbul de date.
- (42) Pentru a crește transparența funcționării instituțiilor de plată autorizate de autoritățile competente ale statului membru de origine sau înregistrate pe lângă acestea, inclusiv a agenților acestora, și pentru a asigura un nivel ridicat de protecție a consumatorilor în Uniune, este necesar să se asigure un acces facil al publicului la lista entităților care furnizează servicii de plată. În consecință, ABE ar trebui să instituie și să gestioneze un registru central în care să publice o listă cu denumirile entităților care furnizează servicii de plată. Statele membre ar trebui să se asigure că datele pe care le furnizează sunt actualizate. Aceste măsuri ar trebui să contribuie, de asemenea, la consolidarea cooperării dintre autoritățile competente.

⁽¹⁾ Directiva 86/635/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1986 privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare (JO L 372, 31.12.1986, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

⁽³⁾ Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (JO L 133, 22.5.2008, p. 66).

- (43) Disponibilitatea unor informații exacte și actualizate ar trebui crescută solicitând instituțiilor de plată să informeze autoritatea competentă din statul membru de origine, fără întârzieri nejustificate, în privința oricăror modificări care afectează exactitatea informațiilor și a dovezilor furnizate ca parte a procesului de autorizare, inclusiv în ceea ce privește agenții sau entitățile suplimentare către care sunt externalizate anumite activități. Autoritățile competente ar trebui să verifice, în cazul existenței unor suspiciuni, corectitudinea informațiilor primite.
- (44) Statele membre ar trebui să poată solicita ca instituțiile de plată care funcționează pe teritoriul lor și al căror sediu central este situat în alt stat membru să le transmită periodic rapoarte privind activitățile pe care le desfășoară pe teritoriile acestora, în scopuri de informare sau în scopuri statistice. În cazul în care instituțiile de plată funcționează în temeiul dreptului de stabilire, ar trebui să fie posibil ca aceste informații să fie utilizate pentru monitorizarea conformității cu titlurile III și IV ale prezentei directive, iar statele membre ar trebui să fie în măsură să impună instituțiilor de plată respective să numească un punct central de contact pe teritoriul acestora, pentru a facilita supravegherea rețelelor de agenți de către autoritățile competente. ABE ar trebui să elaboreze proiecte de standarde de reglementare care să stabilească criteriile pentru a determina momentul oportun al desemnării unui punct central de contact, precum și funcțiile posibile ale acestuia. Obligația de a desemna un punct central de contact ar trebui să fie proporțională cu obiectivul urmărit de comunicare adecvată și de raportare a informațiilor privind conformarea cu titlurile III și IV în statul membru gazdă.
- (45) În situații de urgență, dacă este necesar să se acționeze imediat pentru a gestiona o amenințare gravă la adresa interesului colectiv al utilizatorilor serviciilor de plată din statul membru gazdă, precum fraudă pe scară largă, autoritățile competente ale statului membru gazdă ar trebui să poată lua măsuri preventive, în paralel cu cooperarea transfrontalieră dintre autoritățile competente ale statului membru gazdă și statului membru de origine și sub rezerva măsurilor luate de autoritatea competentă a statului membru de origine. Măsurile respective ar trebui să fie adecvate, proporționale cu obiectivul urmărit, nediscriminatorii și de natură temporară. Măsurile ar trebui să fie justificate în mod corespunzător. Autoritățile competente ale statului membru de origine al instituției de plată relevante și alte autorități vizate, cum ar fi Comisia și ABE, ar trebui să fie informate în prealabil sau, dacă acest lucru nu este posibil având în vedere situația de urgență, fără întârzieri nejustificate.
- (46) Prezenta directivă precizează setul minim de competențe pe care ar trebui să le aibă autoritățile competente pentru supravegherea respectării normelor de către instituțiile de plată, dar aceste competențe trebuie exercitate cu respectarea drepturilor fundamentale, inclusiv a dreptului la viață privată. Fără a aduce atingere controlului exercitat de o autoritate independentă (autoritate națională de protecție a datelor), în conformitate cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, statele membre ar trebui să instituie garanții adecvate și eficiente în cazul în care exercitarea respectivelor competențe ar putea conduce la abuzuri sau la acte arbitrare care implică încălcări grave ale respectivelor drepturi, de exemplu prin autorizarea prealabilă din partea autorității judiciare a statului membru în cauză, dacă este cazul.
- (47) Este important să se asigure că toate persoanele care prestează servicii de plată sunt obligate să respecte un anumit nivel minim de cerințe juridice și de reglementare. Astfel, este oportun să se impună înregistrarea identității și a situației geografice a tuturor persoanelor care prestează servicii de plată, inclusiv a persoanelor care nu îndeplinesc toate condițiile pentru autorizarea ca instituții de plată. Această abordare este în acord cu argumentarea recomandării speciale VI a Grupului de Acțiune Financiară Internațională privind prevenirea spălării banilor, care prevede un mecanism prin care prestatorii de servicii de plată care nu pot îndeplini toate condițiile prevăzute în recomandarea respectivă să poată fi totuși considerați instituții de plată. În acest scop, chiar și în cazul în care persoanele sunt scutite total sau parțial de condițiile de autorizare, statele membre ar trebui să le înscrie în registrul instituțiilor de plată. Cu toate acestea, este esențial ca posibilitatea acordării de derogări să fie condiționată de cerințe stricte referitoare la valoarea operațiunilor de plată. Instituțiile de plată care beneficiază de o derogare nu ar trebui să beneficieze de dreptul de stabilire sau de libertatea de a presta servicii și nu ar trebui să exercite indirect aceste drepturi atunci când sunt membre ale unui sistem de plată.
- (48) Având în vedere natura specifică a activității realizate și riscurile legate de furnizarea de servicii de informare cu privire la conturi, este oportun să se prevadă un regim prudențial specific pentru prestatorii de servicii de informare cu privire la conturi. Prestatorilor de servicii de informare cu privire la conturi ar trebui să li se permită să furnizeze servicii transfrontaliere, beneficiind de regulile privind „procedura de pașaport”.
- (49) Este esențial ca orice prestator de servicii de plată să poată avea acces la serviciile infrastructurilor tehnice ale sistemelor de plată. Cu toate acestea, un astfel de acces ar trebui să facă obiectul unor cerințe adecvate, pentru a asigura integritatea și stabilitatea sistemelor în cauză. Fiecare prestator de servicii de plată care solicită participarea la un sistem de plată ar trebui să își asume riscul reprezentat de propria alegere a sistemului și să furnizeze

sistemului de plată dovedi că organizarea sa internă este suficient de solidă pentru a face față tuturor tipurilor de riscuri. Respectivul sistem de plată include în general schemele de carduri cvadripartite și principalele sisteme de procesare a transferurilor-credit și a debitărilor directe. Pentru a asigura egalitatea de tratament în întreaga Uniune între diversele categorii de prestatori de servicii de plată autorizați, în conformitate cu termenii autorizației care le-a fost acordată, este necesară clarificarea normelor privind accesul la sistemele de plată.

- (50) Ar trebui să se prevadă tratamentul nediscriminatoriu al instituțiilor de plată și de credit autorizate, astfel încât toți prestatorii de servicii de plată aflați în concurență în cadrul pieței interne să poată recurge la serviciile infrastructurilor tehnice ale acestor sisteme de plată, în aceleași condiții. Este oportun să se prevadă un tratament diferit pentru prestatorii de servicii de plată autorizați și pentru cei care beneficiază de o derogare în temeiul prezentei directive, precum și de derogarea în temeiul articolului 3 din Directiva 2009/110/CE, având în vedere diferențele existente între cadrele prudențiale ale acestora. În orice caz, diferențele în privința condițiilor legate de preț ar trebui permise doar în cazul în care acestea sunt motivate de diferențe între costurile suportate de prestatorii de servicii de plată. Aceasta nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a limita accesul la sistemele cu importanță sistemică în conformitate cu Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾ sau competenței BCE și a Sistemului European al Băncilor Centrale în ceea ce privește accesul la sisteme de plată.
- (51) Prezenta directivă nu aduce atingere domeniului de aplicare al Directivei 98/26/CE. Cu toate acestea, pentru a asigura concurența loială între prestatorii de servicii de plată, un participant la un sistem de plată desemnat supus condițiilor prevăzute de Directiva 98/26/CE care furnizează servicii în legătură cu un astfel de sistem unui prestator de servicii de plată autorizat sau înregistrat ar trebui de asemenea să acorde accesul la astfel de servicii, atunci când este solicitat în acest sens, într-o manieră obiectivă, proporțională și nediscriminatorie, oricărui alt prestator de servicii de plată autorizat sau înregistrat. Prestatorii de servicii de plată cărora li se acordă acest acces nu ar trebui, cu toate acestea, să fie considerați participanți astfel cum sunt definiți în Directiva 98/26/CE și, implicit, nu ar trebui să beneficieze de protecția acordată de respectiva directivă.
- (52) Dispozițiile privind accesul la sistemele de plată nu ar trebui să se aplice sistemelor create și operate de un singur prestator de servicii de plată. Astfel de sisteme de plată pot funcționa fie în concurență directă cu sistemele de plată, fie, în cele mai multe cazuri, într-o nișă de piață care nu este acoperită în mod corespunzător de sistemele de plată. Astfel de sisteme includ schemele tripartite, cum ar fi schemele de carduri tripartite, în măsura în care acestea nu funcționează niciodată ca scheme de carduri cvadripartite de facto, de exemplu bazându-se pe deținătorii de licență, pe agenți sau pe partenerii de comarcare. De asemenea, aceste sisteme includ, de regulă, serviciile de plată furnizate de prestatorii de servicii de telecomunicații în care operatorul schemei este prestatorul de servicii de plată atât pentru plătitor, cât și pentru beneficiarul plății, precum și sistemele interne ale grupurilor bancare. Pentru a stimula concurența pe care aceste sisteme de plată închise o pot face sistemelor de plată consacrate existente, nu ar fi oportun să se acorde unor terți accesul la aceste sisteme de plată închise particulare. Cu toate acestea, astfel de sisteme ar trebui să fie supuse întotdeauna normelor naționale și ale Uniunii în materie de concurență, care pot conține cerința de acordare a accesului la aceste scheme pentru a menține concurența efectivă pe piețele serviciilor de plată.
- (53) Deoarece consumatorii și întreprinderile nu se află în aceeași poziție, aceștia nu necesită același nivel de protecție. Deși este important să se garanteze drepturile consumatorilor prin dispoziții de la care să nu se poată deroga prin contract, este rezonabil să se permită întreprinderilor și organizațiilor să convină altfel atunci când nu realizează operațiuni în care sunt implicați consumatorii. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a dispune ca microîntreprinderile, astfel cum sunt definite în Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei⁽²⁾, să fie tratate în același mod ca și consumatorii. În orice caz, anumite dispoziții de bază ale prezentei directive ar trebui să se aplice în toate cazurile, indiferent de statutul utilizatorului.
- (54) Prezenta directivă ar trebui să specifice obligațiile prestatorilor de servicii de plată în ceea ce privește furnizarea de informații către utilizatorii serviciilor de plată, care ar trebui să primească aceleași nivel ridicat de informații clare cu privire la serviciile de plată, pentru a putea alege în cunoștință de cauză și pentru a-și putea exercita liber opțiunile în cadrul Uniunii. În interesul transparenței, prezenta directivă stabilește cerințele armonizate necesare pentru a garanta furnizarea către utilizatorii serviciilor de plată a unor informații necesare, suficiente și ușor de înțeles cu privire atât la contractul de servicii de plată, cât și la operațiunile de plată. Pentru a promova funcționarea fără obstacole a pieței unice a serviciilor de plată, statele membre ar trebui să adopte doar acele dispoziții în materie de informare stabilite prin prezenta directivă.

(1) Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

(2) Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

- (55) Consumatorii ar trebui să fie protejați împotriva practicilor neloiale sau înșelătoare, în conformitate cu Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹), precum și cu Directivele 2000/31/CE (²), 2002/65/CE (³), 2008/48/CE, 2011/83/UE (⁴) și 2014/92/UE (⁵) ale Parlamentului European și ale Consiliului. Dispozițiile acestor directive rămân aplicabile. Cu toate acestea, ar trebui să fie clarificată, în special, relația dintre cerințele de informare precontractuală prevăzute în prezenta directivă și cele prevăzute în Directiva 2002/65/CE.
- (56) Pentru a spori eficiența, informațiile a căror comunicare este obligatorie ar trebui să fie proporționale cu nevoile utilizatorilor și comunicate într-un format standard. Cu toate acestea, cerințele în materie de informare cu privire la o operațiune de plată singulară ar trebui să difere de cele cu privire la un contract-cadru care prevede o serie de operațiuni de plată.
- (57) În practică, contractele-cadru și operațiunile de plată reglementate de acestea sunt mult mai des întâlnite și mai importante din punct de vedere economic decât operațiunile de plată singulare. Dacă există un cont de plăți sau un instrument de plată specific, este obligatoriu un contract-cadru. Din acest motiv, cerințele de informare prealabilă privind contractele-cadru ar trebui să fie detaliate, iar informațiile ar trebui să fie furnizate întotdeauna pe suport de hârtie sau pe alte suporturi durabile, cum ar fi documente imprimate de imprimantele pentru extrase de cont, CD-ROM-uri, DVD-uri și hard diskuri ale calculatoarelor personale pe care se stochează poșta electronică, precum și site-uri de internet, cu condiția ca aceste site-uri să fie accesibile pentru consultare ulterioară pentru o perioadă de timp suficientă pentru scopurile accesării informației respective și cu condiția ca site-urile respective să permită reproducerea informațiilor stocate într-o formă neschimbată. Cu toate acestea, ar trebui să fie posibil ca prestatorul de servicii de plată și utilizatorul serviciilor de plată să convină în contractul-cadru cu privire la modul în care se vor furniza informațiile ulterioare privind operațiunile de plată executate, hotărând, de exemplu, ca în cazul furnizării de servicii bancare prin internet, toate informațiile privind contul de plăți să fie puse la dispoziție online.
- (58) În cazul operațiunilor de plată singulare, informațiile esențiale sunt singurele pe care prestatorul de servicii de plată ar trebui să le furnizeze întotdeauna din proprie inițiativă. Deoarece plătitorul este, de obicei, prezent în momentul în care dă ordinul de plată, nu ar trebui să fie necesar să se prevadă ca informațiile respective să fie furnizate de fiecare dată pe suport de hârtie sau pe alt suport durabil. Prestatorul de servicii de plată ar trebui să poată să furnizeze informațiile pe cale orală la ghișeu sau să le facă ușor accesibile într-un alt mod, de exemplu afișând condițiile, pe un panou de informare, la punctul de lucru. De asemenea, ar trebui să fie disponibile informații referitoare la locul unde pot fi obținute alte informații mai detaliate, de exemplu, pe pagina de internet. Cu toate acestea, ar trebui ca, la cererea consumatorului, informațiile esențiale să fie furnizate pe suport de hârtie sau pe un alt suport durabil.
- (59) Prezenta directivă ar trebui să prevadă dreptul consumatorilor de a primi gratuit informații relevante înainte de a deveni parte la vreun contract de servicii de plată. Consumatorii ar trebui de asemenea să poată solicita pe suport de hârtie informații prealabile, precum și contractul-cadru, gratuit și în orice moment pe durata relației contractuale, pentru a avea posibilitatea de a compara serviciile și condițiile oferite de prestatorii de servicii de plată în caz de litigiu, să își verifice drepturile și obligațiile contractuale, menținându-se astfel un nivel ridicat al protecției consumatorilor. Dispozițiile menționate ar trebui să fie compatibile cu Directiva 2002/65/CE. Dispozițiile explicite privind informațiile gratuite prevăzute de prezenta directivă nu ar trebui să aibă efectul de a permite impunerea unor comisioane pentru informațiile furnizate consumatorilor în temeiul altor directive aplicabile.
- (60) Modul în care informațiile necesare urmează să fie furnizate utilizatorului serviciilor de plată de către prestatorul serviciilor de plată ar trebui să țină seama de nevoile utilizatorului, precum și de aspectele tehnice practice și de eficiența din punctul de vedere al costurilor, în funcție de situație, ținând seama de acordul din contractul de servicii de plată respectiv. Prezenta directivă ar trebui să distingă între două moduri în care informația urmează să fie transmisă de către prestatorul de servicii de plată: fie informația ar trebui să fie furnizată, cu alte cuvinte să fie comunicată activ, la momentul potrivit, de către prestatorul de servicii de plată, în conformitate cu cerințele prezentei directive, fără vreo solicitare din partea utilizatorului serviciilor de plată, fie informațiile ar trebui să fie puse la dispoziția utilizatorului serviciilor de plată, pe baza unei cereri de informare. În a doua situație,

(¹) Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO L 149, 11.6.2005, p. 22).

(²) Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (JO L 178, 17.7.2000, p. 1).

(³) Directiva 2002/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum și de modificare a Directivei 90/619/CEE a Consiliului și a Directivelor 97/7/CE și 98/27/CE (JO L 271, 9.10.2002, p. 16).

(⁴) Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 304, 22.11.2011, p. 64).

(⁵) Directiva 2014/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 2014 privind comparabilitatea comisioanelor aferente conturilor de plăți, schimbarea conturilor de plăți și accesul la conturile de plăți cu servicii de bază (JO L 257, 28.8.2014, p. 214).

utilizatorul serviciilor de plată ar trebui să joace un rol activ pentru a obține informațiile respective, cum ar fi solicitarea expresă a acestora de la prestatorul de servicii de plată, consultarea contului său bancar online sau introducerea cardului său bancar într-o imprimantă pentru extrase de cont. În acest scop, prestatorul de servicii de plată ar trebui să garanteze că accesul la informațiile respective este posibil și că informațiile se află la dispoziția utilizatorului serviciilor de plată.

- (61) Consumatorul ar trebui să primească, fără comisioane suplimentare, informații de bază privind operațiunile de plată executate. În cazul unei operațiuni de plată singulare, prestatorul de servicii de plată nu ar trebui să perceapă un comision separat pentru aceste informații. În mod similar, informațiile ulterioare privind operațiunile de plată în temeiul unui contract-cadru ar trebui furnizate lunar gratuit. Cu toate acestea, având în vedere importanța transparenței în materie de tarifare și de nevoile diferite ale clienților, părțile ar trebui să poată să convină cu privire la stabilirea unor comisioane pentru comunicarea mai frecventă a informațiilor sau pentru comunicarea de informații suplimentare. Pentru a ține seama de diversele practici naționale, ar trebui să se permită statelor membre să se impună ca extrasele de cont lunare pentru conturile de plăți pe suport de hârtie sau pe alt suport durabil să fie furnizate întotdeauna în mod gratuit.
- (62) Pentru a facilita mobilitatea clienților, consumatorii ar trebui să aibă posibilitatea de a rezilia un contract-cadru fără a suporta vreun comision. Cu toate acestea, în cazul contractelor reziliate de consumator la mai puțin de șase luni de la data intrării în vigoare, prestatorilor de servicii de plată ar trebui să li se permită să aplice comisioane în conformitate cu costurile suportate din cauza rezilierii contractului-cadru de către consumator. Pentru consumatori, perioada de preaviz convenită ar trebui să nu fie mai lungă de o lună, iar pentru prestatorii de servicii de plată aceasta ar trebui să nu fie mai scurtă de două luni. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligației prestatorului de servicii de plată de a rezilia contractul de servicii de plată în circumstanțe excepționale, în temeiul altor dispoziții relevante din dreptul Uniunii sau din dreptul intern, cum ar fi cele privind spălarea banilor și finanțarea terorismului, orice acțiune care urmărește înghețarea unor fonduri sau orice altă măsură specifică legată de prevenirea și investigarea infracțiunilor.
- (63) Pentru a asigura un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea, în interesul consumatorului, de a menține sau de a introduce restricții sau interdicții privind modificările unilaterale ale clauzelor unui contract-cadru, de exemplu dacă nu există un motiv justificat pentru o astfel de modificare.
- (64) Dispozițiile contractuale nu ar trebui, prin obiectul sau efectele acestora, să discrimineze consumatorii cu reședința legală în Uniune din motive de naționalitate sau de reședință. De exemplu, atunci când un contract-cadru prevede dreptul de a bloca instrumentul de plată din motive justificate în mod obiectiv, prestatorul de servicii de plată nu ar trebui să aibă posibilitatea de a invoca acest drept doar pentru că utilizatorul serviciilor de plată și-a schimbat reședința în interiorul Uniunii.
- (65) În ceea ce privește comisioanele, experiența a demonstrat că împărțirea acestora între plătitor și beneficiarul plății constituie sistemul cel mai eficient, deoarece ușurează procesarea complet automatizată a plăților. Prin urmare, ar trebui să se prevadă ca, în cadrul procedurii obișnuite, prestatorul de servicii de plată al plătitorului și cel al beneficiarului plății să perceapă comisioanele direct de la aceștia. Valoarea comisioanelor percepute poate fi și zero, deoarece dispozițiile prezentei directive nu ar trebui să aducă atingere practicii prin care prestatorul de servicii de plată nu percepe consumatorilor comisioane la creditarea conturilor acestora. În mod similar, în funcție de temeiul contractului, un prestator de servicii de plată are posibilitatea de a percepe comisioane pentru utilizarea serviciului de plată doar de la beneficiarul plății (comerciantul), caz în care plătitorul nu trebuie să plătească comisioane. Sistemele de plată pot impune taxe sub forma unui abonament. Dispozițiile privind suma transferată sau comisioanele percepute nu au niciun efect direct asupra tarifelor aplicate de prestatorii de servicii de plată sau de alți intermediari.
- (66) Practicile naționale diferite în ceea ce privește comisioanele aplicate pentru utilizarea unui instrument de plată („suprataxare”) au generat o situație foarte eterogenă pe piața plăților din Uniune și au devenit o sursă de confuzie pentru consumatori, în special în contextul comerțului electronic și transfrontalier. Comercianții stabiliți în statele membre în care suprataxarea este autorizată oferă produse și servicii în statele membre în care suprataxarea este interzisă și aplică suprataxarea consumatorului. De asemenea, există multe exemple de comercianți care au impus consumatorilor costuri mult mai ridicate decât costul suportat de respectivii comercianți pentru utilizarea unui anumit instrument de plată. În plus, un argument solid pentru revizuirea practicilor de suprataxare este susținut de faptul că Regulamentul (UE) 2015/751 stabilește norme pentru comisioanele interbancare aplicabile plăților cu cardul. Comisioanele interbancare constituie principalul component al comisioanelor comerciale pentru carduri și pentru plățile cu cardul. Suprataxarea este practica de orientare utilizată uneori de către comercianți pentru a compensa costurile suplimentare ale plăților cu cardul. Regulamentul (UE) 2015/751 impune limite pentru nivelul comisioanelor interbancare. Respectivele limite se vor aplica înainte de interdicția stabilită de prezenta directivă. În consecință, statele membre ar trebui să aibă în vedere să împiedice beneficiarii plății să solicite comisioane pentru utilizarea instrumentelor de plată pentru care comisioanele interbancare sunt reglementate în capitolul II din Regulamentul (UE) 2015/751.

- (67) Deși prezenta directivă recunoaște relevanța instituțiilor de plată, instituțiile de credit rămân principala cale de acces pentru consumatori în vederea obținerii de instrumente de plată. Emiterea unui instrument de plată cu cardul de către un prestator de servicii de plată, indiferent dacă este o instituție de credit sau o instituție de plată, alta decât cea care oferă servicii de cont clientului, ar permite creșterea concurenței pe piață și, prin urmare, mai multe opțiuni și o ofertă mai bună pentru consumatori. În timp ce, în prezent, majoritatea plăților la punctul de vânzare se efectuează cu cardul, gradul actual de inovare în domeniul plăților ar putea duce la apariția rapidă a unor noi canale de plată în anii următori. Prin urmare, este oportun ca, în cadrul revizuirii prezentei directive, Comisia, să acorde o atenție deosebită acestor evoluții, și necesității de a revizui domeniul de aplicare al dispozițiilor privind confirmarea disponibilității fondurilor. Pentru prestatorul de servicii de plată care emite un instrument de plată cu cardul, în special carduri de debit, obținerea unei confirmări cu privire la disponibilitatea fondurilor în contul clientului de la prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont ar permite emitentului să gestioneze mai bine și să reducă în mod corespunzător riscul de credit al acestuia. În același timp, confirmarea respectivă nu ar trebui să permită prestatorului de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont să blocheze fonduri în contul de plăți al plătitorului.
- (68) Utilizarea unui card sau a unui instrument de plată cu cardul pentru efectuarea unei plăți declanșează deseori generarea unui mesaj de confirmare a disponibilității fondurilor și a două operațiuni de plată rezultate. Prima operațiune are loc între emitent și prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont comerciantului, iar cea de a doua, de obicei o debitare directă, are loc între prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont plătitorului și emitent. Ambele operațiuni ar trebui tratate în același mod ca orice altă operațiune echivalentă. Un prestator de servicii de plată care emite instrumente de plată cu cardul ar trebui să se supună aceluiași obligații în temeiul prezentei directive, indiferent dacă este sau nu prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont plătitorului, în special din punctul de vedere al responsabilității (de exemplu, autentificarea) și în ceea ce privește răspunderea față de diferiții participanți din lanțul plăților. Întrucât cererea prestatorului de servicii de plată și confirmarea cu privire la disponibilitatea fondurilor se pot efectua prin canalele de comunicare sigure existente, prin procedurile și infrastructurile tehnice existente pentru comunicarea dintre prestatorii de servicii de inițiere a plății sau prestatorii de servicii de informare cu privire la conturi și prestatorii de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont, respectând în același timp măsurile de securitate necesare, nu ar trebui să existe niciun cost suplimentar pentru prestatorii de servicii de plată sau pentru titularii de carduri. În plus, dacă operațiunea de plată are loc într-un mediu de internet (pe site-ul internet al comerciantului) sau într-un spațiu de vânzare cu amănuntul, prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont ar trebui să fie obligat să furnizeze confirmarea solicitată de către emitent doar în cazul în care conturile deținute de prestatorii de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont sunt accesibile în format electronic pentru respectiva confirmare, cel puțin online. Având în vedere natura specifică a monedei electronice, nu ar trebui să fie posibil ca acest mecanism să se aplice operațiunilor de plată inițiate prin instrumente de plată cu cardul în care este stocată moneda electronică, astfel cum este definită în Directiva 2009/110/CE.
- (69) Obligația de a păstra în siguranță elementele de securitate personalizate este de cea mai mare importanță pentru a proteja fondurile utilizatorului serviciilor de plată și pentru a limita riscurile legate de fraudă și accesul neautorizat la contul de plăți. Cu toate acestea, clauzele și condițiile sau alte obligații impuse de prestatorii de servicii de plată utilizatorilor serviciilor de plată în ceea ce privește păstrarea în siguranță a elementelor de securitate personalizate nu ar trebui elaborate în așa fel încât să împiedice utilizatorii serviciilor de plată să beneficieze de serviciile oferite de alți prestatori de servicii de plată, inclusiv de servicii de inițiere a plății și de servicii de informare cu privire la conturi. În plus, clauzele și condițiile respective nu ar trebui să conțină nicio dispoziție care ar face mai dificilă în vreun fel utilizarea serviciilor de plată ale altor prestatori de servicii de plată autorizați sau înregistrați în temeiul prezentei directive.
- (70) Pentru a reduce riscurile și consecințele operațiunilor de plată executate în mod neautorizat sau incorect, utilizatorul serviciilor de plată ar trebui să informeze în cel mai scurt timp prestatorul de servicii de plată asupra oricărei contestații cu privire la operațiuni de plată presupuse a fi neautorizate sau a fi fost executate incorect, cu condiția ca prestatorul de servicii de plată să își fi îndeplinit obligațiile în materie de informare care îi revin în temeiul prezentei directive. Dacă termenul-limită de notificare este respectat de utilizatorul serviciilor de plată, acesta ar trebui să fie în măsură să își exercite revendicările în condițiile termenelor de prescripție din dreptul intern. Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze alte litigii dintre utilizatorii și prestatorii serviciilor de plată.
- (71) În cazul unei operațiuni de plată neautorizate, prestatorul de servicii de plată ar trebui să ramburseze plătitorului imediat valoarea operațiunii respective. Cu toate acestea, în cazul în care există o suspiciune crescută cu privire la o operațiune neautorizată care rezultă din comportamentul fraudulos al utilizatorului serviciilor de plată și în cazul în care suspiciunea este întemeiată pe motive obiective care sunt comunicate autorității naționale competente, prestatorul de servicii de plată ar trebui să poată efectua, într-un termen rezonabil, o investigație înainte de rambursarea plătitorului. Pentru a proteja plătitorul de orice dezavantaj, data valutei creditării aferente rambursării ar trebui să nu fie o dată ulterioară celei la care a fost debitată suma. Pentru a oferi utilizatorului serviciilor de plată un stimul pentru a notifica prestatorului de servicii de plată, fără întârzieri nejustificate, orice furt sau pierdere a unui instrument de plată, reducând astfel riscul unor operațiuni de plată neautorizate, utilizatorul ar trebui să

fie răspunzător doar pentru o sumă foarte limitată, cu excepția cazului în care utilizatorul serviciilor de plată a acționat fraudulos sau a dat dovadă de neglijență gravă. În acest context, suma de 50 EUR pare să fie adecvată pentru a garanta un nivel armonizat și ridicat de protecție în cadrul Uniunii. Răspunderea nu ar trebui să se aplice în cazul în care plătitorul nu este în măsură să ia cunoștință de pierderea, de furtul sau de deturnarea instrumentului de plată. În plus, odată ce utilizatorii au notificat unui prestator de servicii de plată că există posibilitatea ca instrumentul lor de plată să fi fost utilizat în mod fraudulos, utilizatorii serviciilor de plată nu ar trebui să fie obligați să acopere nicio altă pierdere care rezultă din utilizarea neautorizată a instrumentului respectiv. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere răspunderii prestatorilor de servicii de plată pentru securitatea tehnică a propriilor produse.

- (72) În evaluarea posibilei neglijențe sau a neglijenței grave din partea utilizatorului serviciilor de plată ar trebui să se țină seama de toate circumstanțele. Dovezile și gradul de presupusă neglijență ar trebui evaluate, în general, în conformitate cu dreptul intern. Cu toate acestea, în timp ce noțiunea de „neglijență” presupune o încălcare a obligației de diligență, o „neglijență gravă” ar trebui să însemne mai mult decât o simplă neglijență, implicând comportamente care prezintă un grad semnificativ de imprudență, de exemplu păstrarea elementelor de securitate utilizate pentru autorizarea unei operațiuni de plată lângă instrumentul de plată, într-un format deschis și ușor de detectat pentru terți. Termenii și condițiile contractuale privind furnizarea și utilizarea unui instrument de plată care ar avea ca efect creșterea sarcinii probei pentru consumator sau reducerea sarcinii probei pentru emitent ar trebui considerate nule și neavenite. În plus, în anumite situații și în special atunci când instrumentul de plată nu este prezent în punctul de vânzare, cum ar fi în cazul plăților online, prestatorul de servicii de plată ar trebui să fie obligat să prezinte dovezi în sprijinul presupusei neglijențe, întrucât, în astfel de cazuri, plătitorul dispune de mijloace foarte limitate pentru a face acest lucru.
- (73) Ar trebui să se prevadă repartizarea pierderilor în cazul operațiunilor de plată neautorizate. Este posibil să se aplice dispoziții diferite utilizatorilor serviciilor de plată care nu sunt consumatori, deoarece astfel de utilizatori se află în mod normal într-o poziție mai bună pentru a evalua riscul de fraudă și pentru a lua măsuri de combatere a acestuia. Pentru a asigura un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, plătitorul ar trebui să aibă întotdeauna posibilitatea de a adresa o solicitare de rambursare prestatorului său de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont, chiar și atunci când în operațiunea de plată este implicat un prestator de servicii de inițiere a plății. Acest lucru nu aduce atingere repartizării răspunderii între prestatorii de servicii de plată.
- (74) În cazul serviciilor de inițiere a plății, drepturile și obligațiile utilizatorilor serviciilor de plată și ale prestatorilor de servicii de plată implicați ar trebui să fie corespunzătoare serviciului prestat. În special, alocarea răspunderii între prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de cont și prestatorul de servicii de inițiere a plății implicați în operațiune ar trebui să îi oblige pe aceștia să își asume responsabilitatea pentru părțile din operațiune care sunt sub controlul fiecăruia dintre aceștia.
- (75) Prezenta directivă vizează sporirea protecției consumatorilor în cazul operațiunilor de plată cu cardul în care cuantumul precis al operațiunii nu este cunoscut la momentul în care plătitorul își dă consimțământul de a executa operațiunea de plată, de exemplu la stațiile automate de alimentare cu combustibil, pentru contractele de închiriere de autoturisme sau pentru rezervările la hotel. Prestatorul de servicii de plată al plătitorului ar trebui să poată bloca fonduri în contul de plăți al plătitorului doar dacă plătitorul și-a dat consimțământul în legătură cu cuantumul exact al fondurilor care urmează să fie blocate, iar respectivele fonduri ar trebui să fie deblocate fără întârzieri nejustificate după primirea informațiilor cu privire la valoarea exactă a operațiunii de plată și, cel târziu, imediat după primirea ordinului de plată.
- (76) Proiectul SEPA vizează dezvoltarea în continuare a serviciilor de plată comune la nivelul Uniunii, care urmează să înlocuiască serviciile naționale de plată actuale în ceea ce privește plățile denumite în euro. În vederea asigurării unei migrări complete la operațiuni de transfer-credit și de debitare directă pe teritoriul întregii Uniuni, Regulamentul (UE) nr. 260/2012 stabilește cerințele tehnice și comerciale aplicabile operațiunilor de transfer-credit și de debitare directă în euro. În ceea ce privește debitările directe, respectivul regulament prevede că plătitorul își dă consimțământul atât beneficiarului plății, cât și prestatorului de servicii de plată al plătitorului (direct sau indirect prin intermediul beneficiarului plății) și că mandatele, împreună cu modificările sau anularea ulterioară, se stochează de către beneficiarul plății sau de către un terț, pe seama beneficiarului plății. Actuala și, până în prezent, singura schemă paneuropeană de debitare directă pentru plățile în euro ale consumatorilor dezvoltat de Consiliul European al Plăților se bazează pe principiul că mandatul de a executa o debitare directă este acordat de către plătitor beneficiarului plății și, împreună cu modificările sau anularea ulterioară, se stochează de către beneficiarul plății. Mandatul poate fi de asemenea stocat de către un terț, pe seama beneficiarului plății. Pentru a asigura un sprijin public amplu în favoarea SEPA și pentru a asigura un nivel ridicat de protecție a consumatorilor în cadrul SEPA, schema paneuropeană de debitare directă existentă prevede un drept necondiționat la rambursare pentru plățile autorizate. Reflectând această realitate, prezenta directivă urmărește să instituie dreptul necondiționat la rambursare, ca o cerință generală pentru toate operațiunile de debitare directă efectuate în euro în cadrul Uniunii.

Cu toate acestea, în paralel cu SEPA, schemele tradiționale de debitare directă în alte monede decât euro continuă să existe în statele membre a căror monedă nu este euro. Respectiv scheme se dovedesc a fi eficiente și asigură același nivel ridicat de protecție a plătitorului prin alte garanții, care nu sunt întotdeauna bazate pe dreptul necondiționat la rambursare. În cazul respectiv, plătitorul ar trebui să fie protejat de norma generală a rambursării care se aplică dacă operațiunea de plată executată depășește suma la care plătitorul s-ar fi putut aștepta în mod rezonabil. În plus, statele membre ar trebui să poată stabili norme privind dreptul la rambursare care sunt mai avantajoase pentru plătitor. Există o cerere reală pentru anumite produse de debitare directă în euro în cadrul SEPA, astfel cum este demonstrat de existența în continuare a anumitor servicii tradiționale de plată în euro în unele state membre. Ar fi adecvat să se permită ca plătitorul și prestatorul de servicii de plată al plătitorului să convină într-un contract-cadru că plătitorul nu are dreptul la nicio rambursare în cazul în care este protejat pentru că și-a exprimat consimțământul de a executa o operațiune direct către prestatorul său de servicii de plată, inclusiv când prestatorul de servicii de plată acționează pe seama beneficiarului plății sau pentru ca informațiile privind operațiunile de plată viitoare au fost transmise sau au fost puse la dispoziția plătitorului în forma convenită cu cel puțin patru săptămâni înainte de data scadenței, de către prestatorul de servicii de plată sau de către beneficiarul plății. În orice caz, plătitorul ar trebui să fie întotdeauna protejat de norma generală de rambursare în cazul operațiunilor de plată neautorizate sau executate incorect.

- (77) Pentru planificarea financiară și pentru îndeplinirea la timp a obligațiilor în materie de plată, consumatorii și întreprinderile trebuie să aibă siguranță cu privire la durata de executare a unui ordin de plată. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să stabilească momentul în care drepturile și obligațiile produc efecte, și anume momentul în care prestatorul de servicii de plată primește ordinul de plată, inclusiv când prestatorul de servicii de plată a avut posibilitatea de a-l primi prin mijlocul de comunicare convenit în contractul de servicii de plată, în pofida oricărei implicări anterioare în procesul care a condus la crearea și la transmiterea ordinului de plată, cum ar fi de exemplu verificările privind securitatea și disponibilitatea fondurilor, informațiile privind utilizarea numărului personal de identificare sau emiterea unei promisiuni de plată. Mai mult, primirea unui ordin de plată ar trebui să survină în momentul în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului primește ordinul de plată spre debitare din contul plătitorului. Ziua sau momentul în care un beneficiar al plății transmite prestatorului de servicii de plată ordine de plată pentru colectarea, de exemplu, a unor plăți efectuate prin card sau a unor debitări directe, sau când prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății îi acordă o prefinanțare a sumelor corespunzătoare prin creditarea condiționată a unei sume în cont nu ar trebui să fie luate în considerare în acest sens. Utilizatorii ar trebui să se poată baza pe buna executare a unui ordin de plată complet și valid, dacă prestatorul de servicii de plată nu are un motiv statutar sau contractual de a refuza ordinul respectiv. Dacă prestatorul de servicii de plată refuză un ordin de plată, refuzul și motivarea acestuia ar trebui comunicate în cel mai scurt timp utilizatorului serviciilor de plată, sub rezerva cerințelor prevăzute în dreptului Uniunii și în dreptul intern. În cazul în care contractul-cadru prevede că prestatorul de servicii de plată poate percepe un comision pentru refuz, respectivul comision ar trebui să fie justificat în mod obiectiv și ar trebui să fie menținut la un nivel cât mai scăzut cu putință.
- (78) Având în vedere celeritatea cu care sistemele de plată moderne, complet automatizate, procesează operațiunile de plată, ceea ce înseamnă că de la un anumit moment ordinele de plată nu pot fi revocate fără costuri mari de intervenție manuală, este necesar să se specifice un termen-limită clar pentru revocarea plății. Cu toate acestea, în funcție de tipul de servicii de plată și de tipul de ordin de plată, ar trebui să se poată modifica termen-limită pentru revocarea plății prin acordul părților. În acest context, revocarea ar trebui să se aplice doar relației dintre un utilizator al serviciilor de plată și un prestator de servicii de plată, neaducând astfel atingere caracterului irevocabil și definitiv al operațiunilor de plată efectuate prin intermediul sistemelor de plată.
- (79) Acest caracter irevocabil nu ar trebui să aducă atingere drepturilor sau obligațiilor prestatorului de servicii de plată, prevăzute în legislația unor state membre, pe baza contractului-cadru al plătitorului sau a actelor cu putere de lege, a actelor administrative sau a orientărilor naționale, de a rambursa plătitorului, în cazul unui litigiu între plătitor și beneficiarul plății, valoarea operațiunii de plată executate. O astfel de rambursare ar trebui considerată drept un nou ordin de plată. În afara acestor cazuri, litigiile care apar în cadrul relației subiacente ordinului de plată ar trebui soluționate doar între plătitor și beneficiarul plății.
- (80) În vederea procesării complet integrate și automatizate a plăților și a asigurării securității juridice în ceea ce privește îndeplinirea eventualelor obligații existente între utilizatorii serviciilor de plată, este esențial ca întreaga sumă transferată de plătitor să fie creditată în contul beneficiarului plății. În consecință, ar trebui ca niciunul dintre intermediarii implicați în executarea operațiunii de plată să nu fie autorizat să facă deduceri din suma transferată. Cu toate acestea, beneficiarii plăților ar trebui să aibă posibilitatea să încheie un acord cu prestatorii lor de servicii de plată care să permită acestora din urmă să își deducă propriile comisioane. Totuși, pentru a permite beneficiarului plății să verifice dacă suma datorată este plătită în mod corect, informațiile furnizate ulterior cu privire la operațiunea de plată ar trebui să indice nu doar valoarea totală a fondurilor transferate, ci și valoarea eventualelor comisioane care au fost deduse.

- (81) Instrumentele de plată cu valoare scăzută ar trebui să fie o alternativă ieftină și ușor de utilizat în cazul bunurilor și serviciilor cu preț scăzut și nu ar trebui să fie supuse unor exigențe excesive. Prin urmare, cerințele relevante în materie de informații și normele de aplicare a acestora ar trebui să se limiteze la informațiile esențiale, ținând seama, de asemenea, de capacitățile tehnice pe care se poate pretinde în mod rezonabil să le aibă instrumentele destinate plăților cu valoare scăzută. În pofida regimului mai puțin sever, utilizatorii serviciilor de plată ar trebui să beneficieze de o protecție adecvată, având în vedere riscurile limitate prezentate de instrumentele de plată respective, în special în ceea ce privește instrumentele de plată preplătite.
- (82) Pentru a îmbunătăți eficiența plăților în întreaga Uniune, toate ordinele de plată inițiate de plătitor și exprimate în euro sau în moneda oficială a unui stat membru a cărui monedă nu este euro, inclusiv transferurile-credit și remiterile de bani, ar trebui să respecte un termen de executare de maximum o zi. În cazul tuturor celorlalte tipuri de plăți, cum ar fi plățile inițiate de un beneficiar al plății sau prin intermediul acestuia, inclusiv plățile cu cardul și debitarea directă, dacă nu există un acord explicit între prestatorul de servicii de plată și plătitor care să stabilească un termen de executare mai îndelungat, ar trebui să se aplice același termen de executare de o zi. Ar trebui să existe posibilitatea prelungirii termenelor de mai sus cu încă o zi lucrătoare în cazul în care ordinul de plată este emis pe suport de hârtie, pentru a permite prestarea în continuare a serviciilor de plată către consumatorii care sunt obișnuiți să folosească doar documente pe suport de hârtie. În cazul în care se folosește o schemă de debitare directă, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății ar trebui să transmită ordinul de colectare în termenele convenite între beneficiarul plății și prestatorul de servicii de plată, care să permită decontarea la data-limită fixată. Având în vedere faptul că infrastructurile de plată sunt adesea foarte eficiente, statelor membre ar trebui să li se permită să mențină sau să stabilească norme care specifică, dacă este cazul, un termen de executare mai scurt de o zi lucrătoare, în scopul prevenirii deteriorării nivelului actual al serviciilor.
- (83) Dispozițiile privind plata integrală și cele privind termenul de executare a plății ar trebui să constituie bunele practici în cazul în care unul dintre prestatorii de servicii de plată nu este situat în Uniune.
- (84) Pentru a consolida încrederea consumatorilor într-o piață a plăților armonizată, este esențial ca utilizatorii serviciilor de plată să cunoască costurile și comisionalele reale ale serviciilor de plată pentru a putea face o alegere. În consecință, ar trebui să fie interzisă folosirea unor metode de tarifare netransparente, deoarece este general acceptat faptul că acest tip de metode îngreunează deosebit de mult stabilirea de către utilizator a costului real al serviciului de plată. În special, folosirea datelor valutei în dezavantajul utilizatorului ar trebui să nu fie permisă.
- (85) Funcționarea armonioasă și eficientă a sistemului de plată depinde de condiția ca utilizatorul să poată avea încredere în faptul că prestatorul de servicii de plată execută operațiunea de plată în mod corect și în termenul convenit. De obicei, prestatorul de servicii de plată este în măsură să aprecieze riscurile asociate operațiunii de plată. Prestatorul de servicii de plată este cel care furnizează sistemul de plăți, ia măsurile necesare pentru a recupera fondurile plasate sau alocate în mod greșit și decide în majoritatea cazurilor cu privire la intermediarii implicați în executarea operațiunii de plată. Pe baza acestor considerente, este perfect justificabil ca, exceptând cazurile anormale și imprevizibile, prestatorul de servicii de plată să aibă răspunderea pentru executarea unei operațiuni de plată pe care a acceptat să le execute la cererea utilizatorului, cu excepția acțiunilor și a omisiunilor prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății, care a fost ales exclusiv de către beneficiarul plății. Cu toate acestea, pentru a nu lăsa plătitorul neprotejat în cazul improbabil în care nu este clar că suma de plată a fost primită de prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății, sarcina probei ar trebui să aparțină prestatorului de servicii de plată al plătitorului. Ca regulă generală, este de așteptat ca instituția intermediară, de obicei un organism „neutru”, cum ar fi o bancă centrală sau o casă de compensare, care transferă suma de plată de la prestatorul de servicii de plată expeditor la cel destinat, să stocheze datele contului și să le furnizeze de fiecare dată când este nevoie. De fiecare dată când suma de plată a fost creditată în contul prestatorului de servicii de plată destinat, beneficiarul plății ar trebui să aibă dreptul de a solicita imediat de la prestatorul de servicii de plată creditarea sumei în contul său.
- (86) Prestatorul de servicii de plată al plătitorului, și anume prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont sau, dacă este cazul, prestatorul de servicii de inițiere a plății, ar trebui să își asume răspunderea pentru executarea corectă a plăților, inclusiv, în special, pentru întreaga valoare a operațiunii de plată și pentru termenul de executare, precum și răspunderea deplină pentru orice eroare efectuată de alte părți din lanțul plăților până la contul beneficiarului plății. În virtutea acestei răspunderi, prestatorul de servicii de plată al plătitorului ar trebui, în cazul în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății nu i se creditează întreaga sumă sau în cazul în care suma respectivă este creditată cu întârziere, să corecteze operațiunea de plată sau să ramburseze plătitorului, fără întârzieri nejustificate, valoarea corespunzătoare operațiunii respective, fără a aduce atingere oricăror alte solicitări ce pot fi formulate în conformitate cu dreptul intern. Datorită răspunderii prestatorului de servicii de plată, plătitorul sau beneficiarul plății ar trebui să nu suporte niciun cost legat de plata incorectă. În cazul neexecutării, al executării defectuoase sau al executării cu întârziere a operațiunilor de plată, statele membre ar trebui să se asigure că data valutei plăților de regularizare efectuate de prestatorii de servicii de plată este întotdeauna aceeași cu data valutei utilizate în cazul executării corecte.

- (87) Prezenta directivă ar trebui să se refere doar la obligațiile și la responsabilitățile contractuale dintre utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul de servicii de plată. Cu toate acestea, funcționarea corectă a transferurilor-credit și a altor servicii de plată impune ca prestatorii de servicii de plată și intermediarii acestora, cum ar fi responsabilii cu procesarea operațiunii, să încheie contracte în care sunt prevăzute drepturile și obligațiile reciproce. Aspectele legate de răspundere constituie o parte esențială a acestor contracte-tip. Pentru a asigura faptul că prestatorii de servicii de plată și intermediarii care iau parte la o operațiune de plată își asumă responsabilitățile, trebuie garantată securitatea juridică, astfel încât un prestator de servicii de plată care nu este ținut să răspundă să poată obține o compensare a pierderilor suferite sau a sumelor plătite în temeiul dispozițiilor în materie de răspundere din prezenta directivă. Orice drepturi suplimentare, detaliile privind căile de atac, precum și tratamentul creanțelor împotriva prestatorului de servicii de plată sau a intermediarului care decurg dintr-o operațiune de plată defectuoasă ar trebui să facă obiectul contractului.
- (88) Prestatorul de servicii de plată ar trebui să poată specifica fără ambiguitate informațiile necesare pentru a executa în mod corect un ordin de plată. Pe de altă parte, cu toate acestea, pentru a evita fragmentarea și pentru a nu pune în pericol crearea sistemelor de plată integrate în Uniune, ar trebui ca statele membre să nu poată solicita utilizarea unui identificator specific pentru operațiunile de plată. Totuși, acest lucru ar trebui să nu împiedice statele membre să solicite prestatorului de servicii de plată al plătitorului să acționeze cu diligența necesară și să verifice, în cazul în care este posibil din punct de vedere tehnic și nu necesită o intervenție manuală, coerența codului unic de identificare, iar, în cazul în care se constată că acest cod unic de identificare nu este coerent, să refuze ordinul de plată și să informeze plătitorul în consecință. Răspunderea prestatorului de servicii de plată ar trebui să se limiteze la executarea corectă a operațiunii de plată în conformitate cu ordinul de plată al utilizatorului serviciilor de plată. În cazul în care fondurile implicate într-o operațiune de plată ajung la un destinatar greșit din cauza unui cod unic de identificare incorect comunicat de plătitor, prestatorii de servicii de plată ai plătitorului și ai beneficiarului plății nu ar trebui să fie răspunzători, dar ar trebui să fie obligați să coopereze și să facă eforturile rezonabile necesare, prin comunicarea informațiilor relevante, pentru a recupera fondurile.
- (89) Furnizarea de servicii de plată de către prestatorii de servicii de plată poate implica prelucrarea de date cu caracter personal. Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾, normele naționale de transpunere a Directivei 95/46/CE și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului⁽²⁾ se aplică prelucrării datelor cu caracter personal în scopurile prezentei directive. În special, în cazul în care datele cu caracter personal sunt prelucrate în sensul prezentei directive, ar trebui să se precizeze obiectivul precis, să se menționeze temeiul juridic relevant și să se respecte cerințele de securitate relevante prevăzute în Directiva 95/46/CE, iar principiile necesității, proporționalității, limitării scopului și perioadei proporționale de reținere a datelor ar trebui să fie respectate. De asemenea, protecția datelor începând cu momentul concepției și protecția implicită a datelor ar trebui să fie incluse în toate sistemele de prelucrare a datelor elaborate și utilizate în cadrul prezentei directive.
- (90) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, inclusiv dreptul la respectarea vieții private și de familie, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul la o cale de atac eficientă și dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori în procese penale pentru aceeași infracțiune. Prezenta directivă trebuie să fie pusă în aplicare în conformitate cu aceste drepturi și principii.
- (91) Prestatorii de servicii de plată sunt responsabili de măsurile de securitate. Este necesar ca respectivele măsuri să fie proporționale cu riscurile de securitate în cauză. Prestatorii de servicii de plată ar trebui să stabilească un cadru de atenuare a riscurilor și să dispună de proceduri eficiente de gestionare a incidentelor. Ar trebui instituit un mecanism de raportare periodică, care să asigure că prestatorii de servicii de plată le furnizează autorităților competente, în mod periodic, o evaluare actualizată privind riscurile lor în materie de securitate și măsurile pe care le-au adoptat ca reacție la aceste riscuri. În plus, pentru a asigura faptul că daunele provocate utilizatorilor, altor prestatori de servicii de plată sau sisteme de plată, cum ar fi o perturbare considerabilă a unui sistem de plată, sunt menținute la un nivel minim, este esențial ca prestatorii de servicii de plată să aibă obligația de a raporta, fără întârzieri nejustificate, incidentele majore de securitate autorităților competente. Ar trebui să se stabilească un rol de coordonare al ABE.
- (92) Obligațiile de raportare a incidentelor în materie de securitate nu ar trebui să aducă atingere altor obligații de raportare a incidentelor prevăzute în alte acte juridice ale Uniunii și orice cerință prevăzută în prezenta directivă ar trebui să fie aliniată la obligațiile de raportare impuse de alte dispoziții ale dreptului Uniunii și ar trebui să fie proporțională cu acestea.

⁽¹⁾ Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

- (93) Este necesar să se instituie un cadru juridic clar care să stabilească condițiile în temeiul cărora prestatorii de servicii de inițiere a plății și prestatorii de servicii de informare cu privire la conturi să poată să își ofere serviciile cu consimțământul titularului de cont, fără a fi nevoiți să utilizeze un anumit model de afaceri impus de către prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont, indiferent dacă se bazează pe acces direct sau indirect, pentru furnizarea acestor tipuri de servicii. Prestatorii de servicii de inițiere a plății și prestatorii de servicii de informare cu privire la conturi, pe de o parte, și, pe de altă parte, prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont ar trebui să respecte cerințele necesare privind protecția și securitatea datelor stabilite sau menționate în prezenta directivă ori incluse în cadrul standardelor tehnice de reglementare. Aceste standarde tehnice de reglementare ar trebui să fie compatibile cu diferitele soluții tehnologice disponibile. Pentru a asigura comunicarea în condiții de siguranță între participanții relevanți din cadrul acestor servicii, ABE ar trebui, de asemenea, să precizeze cerințele privind standardele comune și deschise de comunicare care să fie puse în aplicare de către toți prestatorii de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont și care permit furnizarea de servicii de plată online. Aceasta înseamnă că respectivele standarde deschise ar trebui să asigure interoperabilitatea diferitelor soluții tehnologice de comunicare. Aceste standarde comune și deschise ar trebui să asigure și faptul că prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont este conștient că este contactat de un prestator de servicii de inițiere a plății sau de un prestator de servicii de informare cu privire la conturi și nu de clientul însuși. De asemenea, standardele ar trebui să asigure faptul că prestatorii de servicii de inițiere a plății și prestatorii de servicii de informare cu privire la conturi comunică în condiții de siguranță cu prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont și cu clienții implicați. În procesul de elaborare a acestor cerințe, ABE ar trebui să acorde o atenție deosebită faptului că standardele care urmează a fi aplicate ar trebui să permită utilizarea tuturor tipurilor de dispozitive obișnuite (cum ar fi calculatoarele, tabletele și telefoanele mobile) pentru efectuarea diferitelor servicii de plată.
- (94) La elaborarea de standarde tehnice de reglementare privind autentificarea și comunicarea, ABE ar trebui să evalueze și să țină cont sistematic de dimensiunea reprezentată de viața privată, pentru a identifica riscurile asociate fiecărei opțiuni tehnice disponibile și remediile care ar putea fi aplicate pentru a reduce la minimum amenințările la adresa protecției datelor.
- (95) Securitatea plăților electronice este fundamentală pentru asigurarea protecției utilizatorilor și pentru dezvoltarea unui mediu solid pentru comerțul electronic. Toate serviciile de plată oferite electronic ar trebui să se desfășoare în condiții de siguranță, adoptând tehnologii capabile să garanteze o autentificare în siguranță a utilizatorului și să reducă, în cea mai mare măsură cu putință, riscul de fraudă. Nu pare să existe nevoia de a garanta același nivel de protecție a operațiunilor de plată inițiate și executate prin alte modalități decât utilizarea platformelor sau dispozitivelor electronice, precum operațiunile de plată pe suport de hârtie, comenzile prin poștă sau comenzile prin telefon. Creșterea importanței a plăților pe internet și a plăților de pe dispozitive mobile ar trebui să fie însoțită de o consolidare generală a măsurilor de securitate. Serviciile de plată oferite prin intermediul internetului sau prin intermediul altor canale la distanță, a căror funcționare nu depinde de locul în care se află fizic dispozitivul utilizat pentru a iniția operațiunea de plată sau instrumentul de plată, ar trebui să includă autentificarea operațiunilor prin coduri dinamice, pentru ca, în orice moment, utilizatorul să cunoască suma de plată și beneficiarul plății operațiunea pe care o autorizează utilizatorul.
- (96) Măsurile de securitate ar trebui să fie compatibile cu nivelul de risc aferent serviciului de plată. Pentru a permite dezvoltarea unor mijloace de plată ușor de utilizat și accesibile pentru plățile cu risc scăzut, cum ar fi plățile wireless cu valoare scăzută efectuate la punctul de vânzare, indiferent dacă se bazează pe un telefon mobil sau nu, derogările de la aplicarea cerințelor de securitate ar trebui specificate în standardele tehnice de reglementare. Utilizarea în siguranță a elementelor de securitate personalizate este necesară pentru a limita riscurile legate de phishing și de alte activități frauduloase. În acest sens, utilizatorul ar trebui să se poată baza pe adoptarea de măsuri care să protejeze confidențialitatea și integritatea elementelor sale de securitate personalizate. Aceste măsuri includ, în mod obișnuit, sisteme de criptare bazate pe dispozitivele personale ale plătitorului – inclusiv cititoare de carduri sau telefoane mobile – sau oferite plătitorului, printr-un canal diferit (de exemplu, prin SMS sau prin e-mail) de prestatorul său de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont. Măsurile, care cuprind în general sisteme de criptare care pot avea ca rezultat coduri de autentificare precum parolele unice, au capacitatea de a consolida securitatea operațiunilor de plată. Utilizarea unor astfel de coduri de autentificare de către utilizatorii serviciilor de plată ar trebui considerată compatibilă cu obligațiile acestora referitoare la instrumentele de plată și la elementele de securitate personalizate și atunci când sunt implicați prestatorii de servicii de inițiere a plății sau prestatorii de servicii de informare cu privire la conturi.
- (97) Statele membre ar trebui să stabilească dacă autoritățile competente desemnate pentru autorizarea instituțiilor de plată sunt, de asemenea, autoritățile competente în ceea ce privește procedurile de soluționare alternativă a litigiilor (SAL).
- (98) Fără a aduce atingere dreptului clienților de a introduce o acțiune în fața unei instanțe, statele membre ar trebui să asigure o procedură ușor accesibilă, adecvată, independentă, imparțială, transparentă și efectivă de SAL între

prestatorii de servicii de plată și utilizatorii serviciilor de plată care decurg din drepturile și obligațiile prevăzute în prezenta directivă. Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾ prevede că protecția acordată consumatorilor prin normele obligatorii prevăzute în dreptul țării în care își au reședința obișnuită nu poate fi înlăturată prin dispoziții contractuale referitoare la legea aplicabilă contractului. În ceea ce privește stabilirea unei proceduri eficiente și eficace de soluționare a litigiilor, statele membre ar trebui să se asigure că prestatorii de servicii de plată pun în aplicare o procedură eficace în ceea ce privește plângerile, care poate fi urmată de utilizatorii serviciilor de plată înainte ca litigiul să fie înaintat spre soluționare printr-o procedură judiciară sau printr-o procedură SAL. Procedura privind plângerile ar trebui să prevadă termene scurte și clar-definite în care prestatorul de servicii de plată ar trebui să răspundă la o plângere. Statele membre ar trebui să se asigure că entitățile SAL dispun de o capacitate suficientă pentru a se angaja într-un mod adecvat și eficient într-o cooperare transfrontalieră în ceea ce privește litigiile referitoare la drepturile și obligațiile prevăzute în prezenta directivă.

- (99) Este necesar să se asigure punerea în aplicare efectivă a dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive. Prin urmare, ar trebui să se instituie proceduri adecvate prin intermediul cărora să se poată trata plângerile împotriva prestatorilor de servicii de plată care nu respectă dispozițiile respective și prin care să se asigure impunerea, dacă este cazul, a unor sancțiuni adecvate, eficace, proporționale și cu efect de descurajare. În scopul asigurării respectării efective a prezentei directive, statele membre ar trebui să desemneze autorități competente care îndeplinesc condițiile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 și care acționează în mod independent față de prestatorii de servicii de plată. Din motive de transparență, statele membre ar trebui să notifice Comisiei denumirea autorităților desemnate, cu o descriere clară a sarcinilor care le revin acestora în temeiul prezentei directive.
- (100) Fără a aduce atingere dreptului de a introduce o acțiune în fața unei instanțe pentru a asigura conformarea la directivă, statele membre ar trebui să se asigure că și autorităților competente li se conferă competența necesară, inclusiv competența de a impune sancțiuni, în cazul în care prestatorul de servicii de plată nu respectă drepturile și obligațiile stabilite de prezenta directivă, în special dacă există un risc de recidivă sau o altă îngrijorare privind interesele colective ale consumatorilor.
- (101) Este important ca consumatorii să fie informați într-un mod clar și inteligibil cu privire la drepturile și obligațiile lor în temeiul prezentei directive. Prin urmare, Comisia ar trebui să elaboreze un prospect în legătură cu drepturile și obligațiile respective.
- (102) Prezenta directivă nu aduce atingere dispozițiilor de drept intern privind consecințele răspunderii pentru inexactități comise în formularea sau transmiterea unei declarații.
- (103) Prezenta directivă ar trebui să se aplice fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la tratamentul TVA aplicat serviciilor de plată, prevăzute în Directiva 2006/112/CE a Consiliului⁽²⁾.
- (104) Ori de câte ori prezenta directivă face referire la sume în euro, respectivele sume trebuie înțelese ca echivalentul în moneda națională astfel cum este determinat de fiecare stat membru care nu face parte din zona euro.
- (105) În vederea asigurării securității juridice, este necesar să se stabilească dispoziții tranzitorii care să permită persoanelor care au început să exercite activități ale instituțiilor de plată în conformitate cu dreptul intern care transpune Directiva 2007/64/CE înainte de intrarea în vigoare a prezentei directive să continue activitățile respective în statul membru în cauză pe o perioadă determinată.
- (106) Competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește adaptarea trimiterii la Recomandarea 2003/361/CE, în cazul în care recomandarea respectivă se modifică, precum și actualizarea valorii medii a operațiunilor de plată executate de către prestatorul de servicii de plată, care este utilizată ca un prag pentru statele membre care aplică opțiunea de a scuti de la (o parte din) cerințele de acordare a autorizației pentru instituțiile de plată mai mici pentru a ține cont de inflație. Este deosebit de important ca, pe durata lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să desfășoare consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, la timp și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177, 4.7.2008, p. 6).

⁽²⁾ Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, 11.12.2006, p. 1).

- (107) Pentru a asigura aplicarea consecventă a prezentei directive, Comisia ar trebui să fie în măsură să se bazeze pe know-how-ul și pe sprijinul ABE, care ar trebui să aibă atribuția de a elabora linii directoare și de a pregăti proiecte de standarde tehnice de reglementare privind aspectele legate de securitatea serviciilor de plată, în special în legătură cu autentificarea strictă a clienților, precum și privind cooperarea dintre statele membre în contextul prestării de servicii și al stabilirii instituțiilor de plată autorizate în alte state membre. Comisiei ar trebui să i se acorde competența de a adopta aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare. Aceste atribuții specifice sunt pe deplin conforme cu rolul și responsabilitățile ABE astfel cum sunt definite în Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
- (108) La elaborarea de orientări, de proiecte de standarde tehnice de reglementare și de proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare în temeiul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE ar trebui să se asigure că consultă toate părțile interesate relevante, inclusiv cele de pe piața serviciilor de plată, ținând seama de toate interesele implicate. În cazul în care este necesar pentru obținerea unui echilibru adecvat de opinii, ABE ar trebui să depună eforturi speciale pentru a obține punctele de vedere ale actorilor nebankari relevanți.
- (109) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume integrarea într-o măsură mai mare a pieței interne a serviciilor de plată, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de statele membre deoarece implică armonizarea unui număr semnificativ de norme diferite care există în prezent în sistemele juridice ale diverselor state membre dar având în vedere amploarea și efectele sale, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.
- (110) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative ⁽¹⁾, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să anexeze la notificarea măsurilor lor de transpunere unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespondente ale instrumentelor naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.
- (111) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 și a emis un aviz la 5 decembrie 2013 ⁽²⁾.
- (112) Directivele 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 ar trebui modificate în consecință.
- (113) Dat fiind numărul de modificări care trebuie aduse Directivei 2007/64/CE, este oportun ca aceasta să fie abrogată și înlocuită,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiectul

(1) Prezenta directivă stabilește normele în conformitate cu care statele membre disting următoarele categorii de prestatori de servicii de plată:

⁽¹⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

⁽²⁾ JO C 38, 8.2.2014, p. 14.

- (a) instituții de credit astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, inclusiv sucursalele acestora, în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 17 din regulamentul respectiv în cazul în care astfel de sucursale sunt situate în Uniune, indiferent dacă sediile centrale ale sucursalelor respective sunt situate în Uniune, sau, în conformitate cu articolul 47 din Directiva 2013/36/UE și cu dreptul intern, sunt situate în afara Uniunii;
- (b) instituții emitente de monedă electronică în sensul înțelesul articolului 2 punctul 1 din Directiva 2009/110/CE inclusiv, în conformitate cu articolul 8 din respectiva directivă și cu dreptul intern, sucursalele acestora, în cazul în care astfel de sucursale sunt situate în Uniune, iar sediile centrale ale acestora sunt situate în afara Uniunii și, în măsura în care serviciile de plată prestate de respectivele sucursale sunt legate de emiterea de monedă electronică;
- (c) oficii poștale care efectuează operațiuni de virament care sunt îndreptățite, în temeiul dreptului intern, să presteze servicii de plată;
- (d) instituții de plată;
- (e) BCE și băncile centrale naționale, atunci când nu acționează în calitatea lor de autoritate monetară sau de alte autorități publice;
- (f) statele membre sau autoritățile lor regionale sau locale, atunci când nu acționează în calitatea lor de autorități publice.
- (2) Prezenta directivă stabilește, de asemenea, norme privind:
- (a) transparența condițiilor și a cerințelor în materie de informare privind serviciile de plată; și
- (b) drepturile și obligațiile utilizatorilor serviciilor de plată și, respectiv, ale prestatorilor de servicii de plată în contextul prestării de servicii de plată ca ocupație sau ca activitate comercială obișnuită.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică serviciilor de plată prestate în cadrul Uniunii.
- (2) Titlurile III și IV se aplică operațiunilor de plată în moneda unui stat membru în cazul în care atât prestatorul de servicii de plată al plătitorului, cât și prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății sunt situați în Uniune, sau în cazul în care unicul prestator de servicii de plată implicat în operațiunea de plată este situat în Uniune.
- (3) Titlul III, cu excepția articolului 45 alineatul (1) litera (b), a articolului 52 punctul 2 litera (e) și a articolului 56 litera (a), precum și titlul IV, cu excepția articolelor 81-86, se aplică operațiunilor de plată într-o monedă care nu este moneda unui stat membru în cazul în care atât prestatorul de servicii de plată al plătitorului, cât și prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății sunt situați în Uniune, sau în cazul în care unicul prestator de servicii de plată implicat în operațiune este situat în Uniune, în legătură cu părțile din operațiunea de plată care sunt efectuate în Uniune.
- (4) Titlul III, cu excepția articolului 45 alineatul (1) litera (b), a articolului 52 punctul 2 litera (e), a articolului 52 punctul 5 litera (g) și a articolului 56 litera (a), precum și titlul IV, cu excepția articolului 62 alineatele (2) și (4), a articolelor 76,77, 81, a articolului 83 alineatul (1) și a articolelor 89 și 92, se aplică operațiunilor de plată în toate monedele în situația în care doar unul dintre prestatorii de servicii de plată este situat în Uniune, în ceea ce privește părțile din operațiunea de plată care sunt efectuate în Uniune.
- (5) Statele membre pot excepta instituțiile menționate la articolul 2 alineatul (5) punctele 4-23 din Directiva 2013/36/UE de la aplicarea parțială sau integrală a dispozițiilor prezentei directive.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

*Articolul 3***Excluderi**

Prezenta directivă nu se aplică:

- (a) operațiunilor de plată efectuate exclusiv în numerar direct de la plătitor către beneficiarul plății, fără intervenția unui intermediar;
- (b) operațiunilor de plată efectuate de la plătitor către beneficiarul plății printr-un agent comercial autorizat prin intermediul unui acord să negocieze sau să efectueze vânzări sau achiziții de bunuri sau de servicii doar pe seama plătitorului sau doar pe seama beneficiarului plății;
- (c) transportului fizic de bancnote și de monedă, realizat cu titlu profesional, inclusiv colectarea, procesarea și livrarea acestora;
- (d) operațiunilor de plată care constau în colectarea și livrarea de numerar, fără caracter profesional, în cadrul unei activități caritabile sau nonprofit;
- (e) serviciilor în care beneficiarul plății furnizează plătitorului numerar ca parte a unei operațiuni de plată, la cererea expresă a utilizatorului serviciilor de plată imediat înaintea executării unei operațiuni de plată printr-o plată efectuată în vederea achiziționării de bunuri sau servicii;
- (f) operațiunilor de schimb valutar de tip numerar contra numerar atunci când fondurile nu sunt păstrate într-un cont de plăți;
- (g) operațiunilor de plată bazate pe oricare dintre următoarele documente, prin care prestatorului de servicii de plată i se solicită să plaseze fonduri la dispoziția beneficiarului plății:
  - (i) cecuri pe suport de hârtie reglementate de Convenția de la Geneva din 19 martie 1931 de stabilire a unei legi uniforme privind cecurile;
  - (ii) cecuri pe suport de hârtie similare celor menționate la punctul (i) și reglementate de dreptul statelor membre care nu sunt părți la Convenția de la Geneva din 19 martie 1931 de stabilire a unei legi uniforme privind cecurile;
  - (iii) polițe pe suport de hârtie în conformitate cu Convenția de la Geneva din 7 iunie 1930 de stabilire a unei legi uniforme privind cambiile și biletele la ordin;
  - (iv) polițe pe suport de hârtie similare celor menționate la punctul (iii) și reglementate de dreptul statelor membre care nu sunt părți la Convenția de la Geneva din 7 iunie 1930 de stabilire a unei legi uniforme privind cambiile și biletele la ordin;
  - (v) vouchere pe suport de hârtie;
  - (vi) cecuri de călătorie pe suport de hârtie;
  - (vii) mandate poștale pe suport de hârtie în conformitate cu definiția Uniunii Poștale Universale;
- (h) operațiunilor de plată efectuate în cadrul unui sistem de plată sau de decontare a titlurilor de valoare între agenți de compensare, contrapărți centrale, case de compensare și/sau bănci centrale și alți participanți la sistem, pe de o parte, și prestatori de servicii de plată, pe de altă parte, fără a aduce atingere articolului 35;

- (i) operațiunilor de plată legate de administrarea activelor și a titlurilor, inclusiv a dividendelor, a veniturilor sau a altor sume distribuite, a rambursărilor sau a vânzărilor, efectuate de persoanele menționate la litera (h) sau de societăți de investiții, instituții de credit, organisme de plasament colectiv sau societăți de administrare de portofolii care oferă servicii de investiții și de orice altă entitate autorizată să aibă în custodie instrumente financiare;
- (j) serviciilor prestate de prestatorii de servicii tehnice, care contribuie la prestarea de servicii de plată, fără ca aceștia să intre în vreun moment în posesia fondurilor de transferat, inclusiv în domeniul procesării și stocării datelor, al serviciilor de încredere și de protecție a vieții private, al autentificării datelor și a entităților, al furnizării de rețele de comunicații și tehnologia informației (IT), al furnizării și întreținerii terminalelor și dispozitivelor folosite pentru serviciile de plată, cu excepția serviciilor de inițiere a plății și a serviciilor de informare cu privire la conturi;
- (k) serviciilor bazate pe anumite instrumente de plată care pot fi utilizate doar într-un mod limitat, care îndeplinesc una dintre următoarele condiții:
- (i) instrumente care îi permit titularului să dobândească bunuri sau servicii doar în incintele emitentului sau în cadrul unei rețele limitate de prestatori de servicii în temeiul unui acord comercial direct cu un emitent profesionist;
  - (ii) instrumente care pot fi utilizate doar pentru dobândirea unei game foarte limitate de bunuri sau servicii;
  - (iii) instrumente valabile doar într-un singur stat membru, furnizate la solicitarea unei întreprinderi sau a unei entități din sectorul public și reglementate de o autoritate publică națională sau regională în anumite scopuri sociale sau fiscale pentru a dobândi bunuri sau servicii specifice de la furnizori care au un acord comercial cu emitentul;
- (l) operațiunilor de plată efectuate de către un furnizor de rețele sau servicii de comunicații electronice, furnizate în plus față de serviciile de comunicații electronice pentru un abonat la rețeaua sau la serviciul respectiv:
- (i) pentru achiziționarea de conținut digital și de servicii de voce, indiferent de dispozitivul utilizat pentru achiziționarea sau consumarea conținutului digital și facturate pe factura aferentă; sau
  - (ii) efectuate de pe un dispozitiv electronic sau prin intermediul acestuia și facturate pe factura aferentă în cadrul unei activități de caritate sau pentru achiziționarea de bilete,
- cu condiția ca valoarea oricărei operațiuni de plată singulare menționate la punctele (i) și (ii) să nu depășească 50 EUR; și:
- valoarea cumulată a operațiunilor de plată pentru un abonat individual să nu depășească 300 EUR pe lună; sau
  - în cazul în care un abonat își prefinanțează contul deschis la furnizorul de rețele sau servicii de comunicații electronice, valoarea cumulată a operațiunilor de plată să nu depășească 300 EUR pe lună;
- (m) operațiunilor de plată efectuate între prestatori de servicii de plată, agenți sau sucursale ale acestora în nume propriu;
- (n) operațiunilor de plată și serviciilor conexe efectuate între o întreprindere-mamă și filiala sa sau între filialele aceleiași întreprinderi-mamă, fără intervenția în calitate de intermediar a unui alt prestator de servicii de plată decât o întreprindere care aparține aceluiași grup;
- (o) serviciilor de retragere de numerar oferite de prestatori prin intermediul bancomatelor, acționând pe seama unuia sau al mai multor emitenți de carduri, care nu sunt parte la contractul-cadru cu clientul care retrage banii dintr-un cont de plăți, cu condiția ca prestatorii respectivi să nu efectueze alte servicii de plată decât cele menționate în anexa I. Cu toate acestea, clientului i se pun la dispoziție informații privind orice comisioane de retragere menționate la articolele 45, 48, 49 și 59 înainte de efectuarea retragerii, precum și la primirea numerarului la sfârșitul operațiunii, după retragere.

*Articolul 4***Definiții**

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „stat membru de origine” înseamnă:
  - (a) fie statul membru în care se află sediul social al prestatorului de servicii de plată;
  - (b) fie, în cazul în care, în conformitate cu dreptul intern, prestatorul de servicii de plată nu are sediu social, statul membru în care se află sediul central al acestuia;
2. „stat membru gazdă” înseamnă statul membru, altul decât statul membru de origine, în care un prestator de servicii de plată are un agent sau o sucursală sau în care prestează servicii de plată;
3. „serviciu de plată” înseamnă oricare dintre activitățile comerciale enumerate în anexa I;
4. „instituție de plată” înseamnă persoana juridică autorizată, în conformitate cu articolul 11, să furnizeze și să presteze servicii de plată în întreaga Uniune;
5. „operațiune de plată” înseamnă acțiunea, inițiată de plătitor sau în numele acestuia ori de beneficiarul plății, de a plasa, transfera sau retrage fonduri, indiferent de eventualele obligații subiacente existente între plătitor și beneficiarul plății;
6. „operațiune de plată la distanță” înseamnă o operațiune de plată inițiată prin intermediul internetului sau prin intermediul unui dispozitiv care poate fi folosit pentru comunicarea la distanță;
7. „sistem de plată” înseamnă un sistem de transfer de fonduri, reglementat de prevederi formale și standardizate și de norme comune pentru procesarea, compensarea și/sau decontarea operațiunilor de plată;
8. „plătitor” înseamnă persoana fizică sau juridică care este titularul unui cont de plăți și care autorizează un ordin de plată din acel cont de plăți sau, în cazul în care nu există un cont de plăți, persoana fizică sau juridică care emite un ordin de plată;
9. „beneficiar al plății” înseamnă persoana fizică sau juridică care este destinatarul vizat al fondurilor care au făcut obiectul unei operațiuni de plată;
10. „utilizator al serviciilor de plată” înseamnă persoana fizică sau juridică care folosește un serviciu de plată în calitate de plătitor, de beneficiar al plății sau în ambele calități;
11. „prestator de servicii de plată” înseamnă o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) sau o persoană fizică sau juridică care beneficiază de o derogare în temeiul articolului 32 sau 33;
12. „cont de plăți” înseamnă un cont deținut în numele unuia sau al mai multor utilizatori ai serviciilor de plată, care este folosit pentru executarea operațiunilor de plată;
13. „ordin de plată” înseamnă o dispoziție a unui plătitor sau a unui beneficiar al plății către prestatorul său de servicii de plată prin care se solicită executarea unei operațiuni de plată;
14. „instrument de plată” înseamnă un dispozitiv (dispozitive) personalizat(e) și/sau orice set de proceduri convenite între utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul de servicii de plată și folosit pentru a iniția un ordin de plată;

15. „serviciu de inițiere a plății” înseamnă un serviciu de inițiere a unui ordin de plată la cererea utilizatorului serviciilor de plată cu privire la un cont de plăți deținut la un alt prestator de servicii de plată;
16. „serviciu de informare cu privire la conturi” înseamnă un serviciu online care furnizează informații consolidate în legătură cu unul sau mai multe conturi de plăți deținute de utilizatorul serviciilor de plată fie la un alt prestator de servicii de plată, fie la mai mulți prestatori de servicii de plată;
17. „prestator de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont” înseamnă un prestator de servicii de plată care furnizează și administrează un cont de plăți pentru un plătitor;
18. „prestator de servicii de inițiere a plății” înseamnă un prestator de servicii de plată care desfășoară activitățile menționate la punctul 7 din anexa I;
19. „prestator de servicii de informare cu privire la conturi” înseamnă un prestator de servicii de plată care desfășoară activitățile menționate la punctul 8 din anexa I;
20. „consumator” înseamnă persoana fizică care, în cadrul contractelor de servicii reglementate de prezenta directivă, acționează în alte scopuri decât cele legate de activitatea sa comercială, de afaceri sau profesională;
21. „contract-cadru” înseamnă un contract de servicii de plată care reglementează executarea, în viitor, a unor operațiuni de plată individuale și succesive și care poate conține obligația și condițiile de constituire a unui cont de plăți;
22. „remitere de bani” înseamnă un serviciu de plată în cadrul căruia se primesc fonduri de la un plătitor, fără crearea unui cont de plăți în numele plătitorului sau al beneficiarului plății, cu scopul unic de a transfera o sumă echivalentă unui beneficiar al plății sau unui alt prestator de servicii de plată care acționează pe seama beneficiarului plății și/sau în cadrul căruia aceste fonduri sunt primite pe seama beneficiarului plății și sunt puse la dispoziția acestuia;
23. „debitare directă” înseamnă un serviciu de plată pentru debitarea contului de plăți al plătitorului, în cazul în care o operațiune de plată este inițiată de beneficiarul plății pe baza consimțământului acordat de plătitor către beneficiarul plății, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății sau prestatorul de servicii de plată al plătitorului;
24. „transfer-credit” înseamnă un serviciu de plată de creditare a contului de plăți al beneficiarului plății printr-o operațiune de plată sau o serie de operațiuni de plată efectuate din contul de plăți al plătitorului de către prestatorul de servicii de plată care deține contul de plăți al plătitorului, în baza unei instrucțiuni date de plătitor;
25. „fonduri” înseamnă bancnote și monede, bani scripturali sau monedă electronică, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 2 din Directiva 2009/110/CE;
26. „data valutei” înseamnă data de referință folosită de un prestator de servicii de plată pentru a calcula dobânda pentru fondurile debitate dintr-un cont de plăți sau creditate într-un astfel de cont;
27. „curs de schimb de referință” înseamnă cursul de schimb care este folosit ca bază de calcul pentru schimburile valutare și care este pus la dispoziție de prestatorul de servicii de plată sau provine dintr-o sursă publică;
28. „rata dobânzii de referință” înseamnă rata dobânzii care este folosită ca bază de calcul pentru dobânzile ce urmează să fie aplicate și care provine dintr-o sursă publică, care poate fi verificată de ambele părți ale unui contract de servicii de plată;
29. „autentificare” înseamnă o procedură care permite prestatorului de servicii de plată să verifice identitatea unui utilizator al serviciilor de plată sau valabilitatea utilizării unui anumit instrument de plată, inclusiv utilizarea elementelor de securitate personalizate ale utilizatorului;

30. „autenticarea strictă a clienților” înseamnă o autentificare care se bazează pe utilizarea a două sau mai multe elemente incluse în categoria cunoștințelor (ceva ce doar utilizatorul cunoaște), posesiei (ceva ce doar utilizatorul posedă) și inerenței (ceva ce reprezintă utilizatorul) care sunt independente, în sensul că neîndeplinirea unui element nu compromite fiabilitatea celorlalte elemente, și care sunt concepute în așa fel încât să protejeze confidențialitatea datelor de autentificare;
31. „elemente de securitate personalizate” înseamnă caracteristici personalizate furnizate de prestatorul de servicii de plată unui utilizator al serviciilor de plată în scopul autentificării;
32. „date sensibile privind plățile” înseamnă date, inclusiv elemente de securitate personalizate, care pot fi utilizate în scopul fraudării. Pentru activitățile desfășurate de prestatorii de servicii de inițiere a plății și de prestatorii de servicii de informare cu privire la conturi, numele titularului contului și numărul de cont nu constituie date sensibile privind plățile;
33. „cod unic de identificare” înseamnă combinația de litere, cifre sau simboluri comunicată utilizatorului serviciilor de plată de către prestatorul de servicii de plată, care urmează să fie furnizată de utilizatorul serviciilor de plată în scopul identificării fără ambiguitate a altui utilizator al serviciilor de plată și/sau a contului de plăți al celui alt utilizator al serviciilor de plată pentru o operațiune de plată;
34. „mijloace de comunicare la distanță” înseamnă o metodă care, fără prezența fizică simultană a prestatorului de servicii de plată și a utilizatorului serviciilor de plată, poate fi folosită pentru încheierea unui contract de servicii de plată;
35. „suport durabil” înseamnă orice instrument care permite utilizatorului serviciilor de plată să stocheze informații adresate personal respectivului utilizator al serviciilor de plată, într-un mod accesibil pentru referințe ulterioare pentru o perioadă de timp adecvată în vederea informării, și care permite reproducerea neschimbată a informațiilor stocate;
36. „microîntreprindere” înseamnă o întreprindere care, la momentul încheierii contractului de servicii de plată, este o întreprindere astfel cum este definită la articolul 1 și la articolul 2 alineatele (1) și (3) din anexa la Recomandarea 2003/361/CE;
37. „zi lucrătoare” înseamnă o zi în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului sau prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății implicat în executarea unei operațiuni de plată este deschis în măsura necesară executării unei operațiuni de plată;
38. „agent” înseamnă o persoană fizică sau juridică care furnizează servicii de plată pe seama unei instituții de plată;
39. „sucursală” înseamnă un punct de lucru, diferit de sediul central, care constituie o parte a instituției de plată, care nu are personalitate juridică și care efectuează direct, integral sau parțial, operațiunile inerente activității unei instituții de plată; toate punctele de lucru constituite în același stat membru de o instituție de plată al cărei sediu central este în alt stat membru sunt considerate ca fiind o singură sucursală;
40. „grup” înseamnă un grup de întreprinderi care sunt legate între ele printr-o relație menționată la articolul 22 alineatele (1), (2) sau (7) din Directiva 2013/34/UE sau de întreprinderi astfel cum sunt definite la articolele 4, 5, 6 și 7 din Regulamentul delegat (UE) nr. 241/2014 al Comisiei⁽¹⁾, care sunt legate între ele printr-o relație menționată la articolul 10 alineatul (1) sau la articolul 113 alineatul (6) sau alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
41. „rețea de comunicații electronice” înseamnă o rețea astfel cum este definită la articolul 2 litera (a) din Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽²⁾;
42. „serviciu de comunicații electronice” înseamnă un serviciu astfel cum este definit la articolul 2 litera (c) din Directiva 2002/21/CE;

⁽¹⁾ Regulamentul delegat (UE) nr. 241/2014 al Comisiei din 7 ianuarie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului cu privire la standardele tehnice de reglementare pentru cerințele de fonduri proprii în cazul instituțiilor (JO L 74, 14.3.2014, p. 8).

⁽²⁾ Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directivă-cadru) (JO L 108, 24.4.2002, p. 33).

43. „conținut digital” înseamnă bunuri sau servicii care sunt produse și furnizate în format digital, a căror utilizare sau consum este restricționat la un dispozitiv tehnic și care nu includ în niciun fel utilizarea sau consumul bunurilor și serviciilor fizice;
44. „acceptarea operațiunilor de plată” înseamnă un serviciu de plată prestat de un prestator de servicii de plată care încheie un contract cu un beneficiar al plății, conform căruia acceptă și prelucrează operațiuni de plată, ceea ce duce la transferul fondurilor către beneficiarul plății;
45. „emiterea de instrumente de plată” înseamnă un serviciu de plată efectuat de un prestator de servicii de plată contractat să furnizeze plătitorului un instrument de plată pentru a iniția și a prelucra operațiunile de plată ale plătitorului;
46. „fonduri proprii” înseamnă fonduri astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 118 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în care cel puțin 75 % din fondurile proprii de nivel 1 este materializat sub formă de fonduri proprii de nivel 1 de bază, astfel cum este menționat la articolul 50 din respectivul regulament, iar fondurile proprii de nivel 2 sunt egale sau mai mici decât o treime din fondurile proprii de nivel 1;
47. „marcă de plată” înseamnă orice denumire, termen, semn, simbol sau o combinație a acestora în formă materială sau digitală, capabilă să desemneze schema de plată cu cardul în care sunt efectuate operațiunile de plată cu cardul;
48. „coetichetare (*co-badging*)” înseamnă includerea a două sau a mai multor mărci de plată sau aplicații de plată ale aceleiași mărci de plată pe același instrument de plată.

TITLUL II

PRESTATORI DE SERVICII DE PLATĂ

CAPITOLUL 1

Instituții de plată

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 5

Cererile de autorizare

- (1) Obținerea unei autorizații în calitate de instituție de plată este condiționată de transmiterea către autoritățile competente ale statului membru de origine a unei cereri însoțite de următoarele:
  - (a) un program al operațiunilor care să indice în special tipul de servicii de plată preconizate;
  - (b) un plan de afaceri care include un buget estimativ privind primele trei exerciții financiare, care să demonstreze că solicitantul poate folosi sistemele, resursele și procedurile adecvate și proporționale necesare pentru buna sa funcționare;
  - (c) dovezi care să demonstreze că instituția de plată deține capitalul inițial prevăzut la articolul 7;
  - (d) în cazul instituțiilor de plată menționate la articolul 10 alineatul (1), o descriere a măsurilor întreprinse în vederea protejării fondurilor utilizatorilor serviciilor de plată în conformitate cu articolul 10;
  - (e) o descriere a sistemului de conducere a întreprinderii și a mecanismelor de control intern, inclusiv a procedurilor administrative, de gestionare a riscurilor și a procedurilor contabile ale solicitantului, care să demonstreze că sistemele de conducere, mecanismele de control și procedurile respective sunt proporționale, justificate, valide și adecvate;
  - (f) o descriere a procedurilor existente pentru monitorizarea, tratarea și urmărirea unui incident de securitate și a plângerilor legate de securitate formulate de clienți, incluzând un mecanism de raportare care ține cont de obligațiile de notificare ale instituției de plată prevăzute la articolul 96;

- (g) o descriere a procesului existent pentru evidența, monitorizarea, supravegherea și restricționarea accesului la datele sensibile privind plățile;
- (h) o descriere a măsurilor de asigurare a continuității activității, care să cuprindă o identificare clară a operațiunilor critice, planuri de urgență eficace și o procedură pentru testarea și reexaminarea periodică a caracterului adecvat și a eficienței acestor planuri;
- (i) o descriere a principiilor și a definițiilor aplicate pentru colectarea datelor statistice privind performanța, operațiunile și fraudea;
- (j) un document privind politica de securitate, inclusiv o evaluare detaliată a riscurilor în raport cu serviciile sale de plată și o descriere a măsurilor de control al securității și a măsurilor de atenuare a riscurilor întreprinse în vederea protejării adecvate a utilizatorilor serviciilor de plată împotriva riscurilor identificate, inclusiv a fraudei și a utilizării ilegale a datelor sensibile și cu caracter personal;
- (k) în cazul instituțiilor de plată care sunt supuse obligațiilor în legătură cu spălarea banilor și finanțarea terorismului, astfel cum decurg din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ și din Regulamentul (UE) 2015/847 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾, o descriere a mecanismelor de control intern instituite de solicitant pentru a respecta obligațiile respective;
- (l) o descriere a structurii organizatorice a solicitantului, inclusiv, dacă este cazul, o descriere a posibilității de utilizare a agenților și a sucursalelor și a controalelor externe și la fața locului pe care solicitantul se angajează să le execute asupra acestora cel puțin anual, precum și o descriere a acordurilor de externalizare, precum și a participării sale la un sistem de plată național sau internațional;
- (m) identitatea persoanelor care, direct sau indirect, dețin dețineri calificate la capitalul solicitantului în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 36 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și mărimea participațiilor și dovada caracterului adecvat al acestora din perspectiva nevoii de a asigura administrarea corectă și prudentă a unei instituții de plată;
- (n) identitatea directorilor și a persoanelor responsabile de administrarea instituției de plată și, dacă este cazul, a persoanelor responsabile de administrarea activităților legate de serviciile de plată ale instituției de plată, precum și dovezi care să ateste faptul că acestea se bucură de o bună reputație și dețin cunoștințele și experiența adecvate pentru a presta servicii de plată, în conformitate cu dispozițiile din statul membru de origine al instituției de plată;
- (o) dacă este cazul, identitatea auditorilor statutar sau a firmelor de audit, astfel cum sunt definite în Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾;
- (p) statutul juridic și actul constitutiv al solicitantului;
- (q) adresa sediului central al solicitantului.

În sensul literelor (d), (e), (f) și (l) ale primului paragraf, solicitantul furnizează o descriere a sistemului său de audit și a dispozițiilor organizatorice pe care le-a instituit în scopul de a întreprinde toate măsurile rezonabile pentru a proteja interesele utilizatorilor și pentru a asigura continuitatea și fiabilitatea în efectuarea serviciilor de plată.

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) 2015/847 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind informațiile care însoțesc transferurile de fonduri și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1781/2006 (JO L 141, 5.6.2015, p. 1).

⁽³⁾ Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate, de modificare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului și de abrogare a Directivei 84/253/CEE a Consiliului (JO L 157, 9.6.2006, p. 87).

Măsurile de control al securității și de atenuare a riscurilor menționate la litera (j) a primului paragraf trebuie să precizeze modul în care asigură un nivel ridicat de securitate tehnică și de protecție a datelor, inclusiv în ceea ce privește software-ul și sistemele IT utilizate de solicitant sau de întreprinderile cărora le externalizează toate operațiunile sale sau o parte din acestea. Printre măsurile respective se numără, de asemenea, măsurile de securitate prevăzute la articolul 95 alineatul (1). Măsurile respective țin seama de orientările ABE privind măsurile de securitate menționate la articolul 95 alineatul (3) odată ce acestea sunt adoptate.

(2) Statele membre impun întreprinderilor care solicită autorizarea prestării serviciilor de plată menționate la punctul 7 din anexa I să dețină, ca o condiție pentru autorizarea acestora, o asigurare de răspundere civilă profesională care să acopere teritoriile în care își oferă serviciile, sau o altă garanție comparabilă împotriva răspunderii, pentru a se asigura că își pot îndeplini obligațiile menționate la articolele 73, 89, 90 și 92.

(3) Statele membre impun întreprinderilor care solicită înregistrarea prestării serviciilor de plată menționate la punctul 8 din anexa I să dețină, ca o condiție pentru înregistrarea acestora, o asigurare de răspundere civilă profesională care să acopere teritoriile în care își oferă serviciile, sau o altă garanție comparabilă împotriva răspunderii acestora față de prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont sau față de utilizatorul serviciilor de plată, care rezultă din accesarea sau utilizarea neautorizată sau frauduloasă a informațiilor referitoare la contul de plăți.

(4) Până la 13 ianuarie 2017 și după consultarea tuturor părților interesate relevante, inclusiv de pe piața serviciilor de plată, reflectând toate interesele implicate, ABE emite orientări adresate autorităților competente, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu privire la criteriile privind modalitatea de a prevedea valoarea monetară minimă a asigurării de răspundere civilă profesională sau a unei alte garanții comparabile menționate la alineatele (2) și (3).

La elaborarea orientărilor menționate la primul paragraf, ABE are în vedere următoarele:

- (a) profilul de risc al întreprinderii;
- (b) dacă întreprinderea furnizează alte servicii de plată menționate în anexa I sau este angajată în alte activități;
- (c) dimensiunea activității:
  - (i) pentru întreprinderile care solicită autorizarea prestării de servicii de plată menționate la punctul 7 din anexa I, valoarea operațiunilor inițiate;
  - (ii) pentru întreprinderile care solicită înregistrarea prestării de servicii de plată menționate la punctul 8 din anexa I, numărul de clienți care utilizează serviciile de informare cu privire la conturi;
- (d) caracteristicile specifice ale garanțiilor comparabile și criteriile pentru punerea în aplicare a acestora.

ABE revizuieste orientările respective în mod periodic.

(5) Până la 13 ianuarie 2017, după consultarea tuturor părților interesate relevante, inclusiv a acelor de pe piața serviciilor de plată, ținând seama de toate interesele implicate, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 privind informațiile care trebuie furnizate autorităților competente în cererea de autorizare a instituțiilor de plată, inclusiv cerințele menționate la literele (a), (b), (c), (e) și (g)-(j) de la alineatul (1) din prezentul articol.

ABE revizuieste respectivele orientări în mod regulat, și în orice caz cel puțin o dată la trei ani.

(6) Ținând seama, după caz, de experiența dobândită în aplicarea orientărilor menționate la alineatul (5), ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice informațiile care trebuie furnizate autorităților competente în cererea de autorizare a instituțiilor de plată, inclusiv cerințele menționate la literele (a), (b), (c), (e) și (g)-(j) de la alineatul (1).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) Informațiile menționate la alineatul (4) sunt notificate autorităților competente în conformitate cu alineatul (1).

Articolul 6

Controlul acționariatului

(1) Orice persoană fizică sau juridică care a luat hotărârea de a dobândi sau de a majora, în mod direct sau indirect, o deținere calificată, în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 36 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 într-o instituție de plată, care ar avea ca rezultat faptul că drepturile de vot sau capitalul deținut ar atinge sau ar depăși pragurile de 20 %, 30 % sau 50 %, sau faptul că instituția de plată ar deveni filiala sa, informează în prealabil, în scris, autoritățile competente ale respectivei instituții de plată în legătură cu intenția sa. Același lucru se aplică oricărei persoane fizice sau juridice care a decis să renunțe, direct sau indirect, la o deținere calificată sau să își reducă deținerea calificată, iar drept consecință proporția capitalului deținut sau a drepturilor de vot ar scădea sub pragurile de 20 %, 30 % sau 50 % sau instituția de plată ar înceta să mai fie filiala sa.

(2) Potențialul achizitor al unei dețineri calificate comunică autorității competente informații referitoare la dimensiunea participației, precum și informațiile relevante menționate la articolul 23 alineatul (4) din Directiva 2013/36/UE.

(3) Statele membre solicită ca, în cazul în care este probabil ca influența exercitată de potențialul achizitor, astfel cum este menționat la alineatul (2), să fie în detrimentul unei gestionări solide și prudente a instituției de plată, autoritățile competente să se opună sau să adopte alte măsuri corespunzătoare pentru încetarea situației respective. Asemenea măsuri pot include interdicții, pot consta în sancțiuni aplicate directorilor sau persoanelor responsabile de conducere sau în suspendarea exercitării dreptului de vot aferent acțiunilor deținute de acționarii sau membrii instituției de plată în cauză.

Măsuri similare se aplică persoanelor fizice sau juridice care nu respectă obligația de a furniza informații prealabile, în conformitate cu prezentul articol.

(4) În cazul în care se dobândește o deținere în pofida opoziției autorităților competente, statele membre, indiferent de alte eventuale sancțiuni care urmează a fi adoptate, dispun fie suspendarea exercitării drepturilor de vot respective, fie nulitatea voturilor exprimate, fie posibilitatea anulării acestor voturi.

Articolul 7

Capitalul inițial

Statele membre cer instituțiilor de plată să dețină, în momentul autorizării, un capital inițial, format din unul sau mai multe din elementele menționate la articolul 26 alineatul (1) literele (a)-(e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, după cum urmează:

(a) în cazul în care instituția de plată prestează doar serviciul de plată menționat la punctul 6 din anexa I, capitalul său nu este în niciun moment inferior sumei de 20 000 EUR;

(b) în cazul în care instituția de plată prestează serviciul de plată menționat la punctul 7 din anexa I, capitalul său nu este în niciun moment inferior sumei de 50 000 EUR;

- (c) în cazul în care instituția de plată prestează oricare dintre serviciile de plată menționate la punctele 1-5 din anexa I, capitalul său nu este în niciun moment inferior sumei de 125 000 EUR.

Articolul 8

Fonduri proprii

- (1) Fondurile proprii ale instituției de plată nu pot fi inferioare capitalului inițial astfel cum este menționat la articolul 7 sau valorii fondurilor proprii calculate în conformitate cu articolul 9 din prezenta directivă, fiind luată în considerare suma mai mare.
- (2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a preveni folosirea multiplă a elementelor eligibile pentru calcularea fondurilor proprii în cazul în care instituția de plată aparține aceluiași grup ca o altă instituție de plată, instituție de credit, societate de investiții, societate de administrare a portofoliului sau societate de asigurări. Prezentul alineat se aplică, de asemenea, în cazul în care o instituție de plată este de natură hibridă și desfășoară alte activități decât prestarea de servicii de plată.
- (3) În cazul în care se întrunesc condițiile stabilite la articolul 7 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, statele membre sau autoritățile lor competente pot alege să nu aplice articolul 9 din prezenta directivă instituțiilor de plată care fac obiectul supravegherii consolidate a instituției de credit mamă în conformitate cu Directiva 2013/36/UE.

Articolul 9

Calculul fondurilor proprii

- (1) În pofida cerințelor privind capitalul inițial stabilite la articolul 7, statele membre solicită instituțiilor de plată, cu excepția acelor care oferă doar serviciile menționate la punctul 7 sau la punctul 8 sau ambele din anexa I, să dețină în orice moment fonduri proprii calculate în conformitate cu una dintre următoarele trei metode, astfel cum se stabilește de către autoritățile competente, în conformitate cu legislația națională:

Metoda A

Fondurile proprii ale instituțiilor de plată sunt cel puțin egale cu 10 % din cheltuielile sale de exploatare fixe din anul precedent. Autoritățile competente pot ajusta această cerință în caz de modificare semnificativă a activității instituției de plată în raport cu anul precedent. În cazul în care o instituție de plată nu a înregistrat un an complet de activitate de la data calculului, cerința este ca fondurile proprii să fie cel puțin egale cu 10 % din cheltuielile sale de exploatare fixe corespunzătoare prevăzute în planul său de afaceri, cu excepția cazului în care autoritățile competente solicită ajustarea acestui plan.

Metoda B

Fondurile proprii ale instituției de plată sunt cel puțin egale cu suma următoarelor elemente, înmulțite cu coeficientul k menționat la alineatul (2), unde volumul plăților (VP) reprezintă o doisprezecime din valoarea totală a operațiunilor de plată executate de instituția de plată în anul precedent:

- (a) 4,0 % din tranșa de VP inferioară sumei de 5 milioane EUR;

plus

- (b) 2,5 % din tranșa de VP cuprinsă între 5 milioane EUR și 10 milioane EUR;

plus

- (c) 1 % din tranșa de VP cuprinsă între 10 milioane EUR și 100 de milioane EUR;

plus

(d) 0,5 % din tranșa de VP cuprinsă între 100 de milioane EUR și 250 de milioane EUR;

plus

(e) 0,25 % din tranșa de VP peste 250 de milioane EUR.

Metoda C

Fondurile proprii ale instituției de plată sunt cel puțin egale cu indicatorul aplicabil definit la litera (a), înmulțit cu factorul de multiplicare menționat la litera (b) de mai jos și la care se aplică coeficientul k menționat la alineatul (2) de mai jos.

(a) Indicatorul aplicabil este suma următoarelor elemente:

(i) venituri din dobânzi;

(ii) cheltuieli cu dobânzi;

(iii) comisioane și taxe percepute; și

(iv) alte venituri din exploatare.

Fiecare element este inclus în sumă cu semnul pozitiv sau negativ corespunzător. Venitul din produsele excepționale sau neobișnuite nu poate fi folosit la calcularea indicatorului aplicabil. Cheltuielile legate de externalizarea serviciilor prestate de terți pot micșora indicatorul aplicabil dacă acestea sunt angajate de o întreprindere care face obiectul unei supravegheri în conformitate cu prezenta directivă. Indicatorul aplicabil este calculat pe baza observării anuale efectuate la sfârșitul exercițiului financiar anterior. Indicatorul aplicabil este calculat pe baza exercițiului financiar anterior. Cu toate acestea, fondurile proprii calculate pe baza metodei C nu trebuie să fie inferioare valorii de 80 % din media celor trei exerciții financiare anterioare pentru indicatorul aplicabil. Atunci când nu sunt disponibile cifre auditate, se pot folosi estimări.

(b) Factorul de multiplicare este de:

(i) 10 % din tranșa indicatorului aplicabil până la 2,5 milioane EUR;

(ii) 8 % din tranșa indicatorului aplicabil cuprinsă între 2,5 milioane EUR și 5 milioane EUR;

(iii) 6 % din tranșa indicatorului aplicabil cuprinsă între 5 milioane EUR și 25 de milioane EUR;

(iv) 3 % din tranșa indicatorului aplicabil cuprinsă între 25 de milioane EUR și 50 de milioane EUR;

(v) 1,5 % pentru tranșa indicatorului aplicabil care depășește 50 de milioane EUR.

(2) Coeficientul k, care trebuie folosit în cazul metodelor B și C, este următorul:

(a) 0,5 în cazul în care instituția de plată prestează doar serviciul de plată menționat la punctul 6 din anexa I;

(b) 1 în cazul în care instituția de plată prestează oricare dintre serviciile de plată menționate la punctele 1-5 din anexa I.

(3) Autoritățile competente pot, pe baza evaluării procesului de gestionare a riscului, a bazei de date privind riscurile de pierderi și a mecanismelor de control ale instituției de plată, să solicite instituției de plată să dețină o sumă corespunzătoare fondurilor proprii cu până la 20 % mai mare decât cea care ar rezulta din aplicarea metodei folosite în conformitate cu alineatul (1) sau să permită instituției de plată să dețină o sumă corespunzătoare fondurilor proprii cu până la 20 % mai mică decât cea care ar rezulta din aplicarea metodei folosite în conformitate cu alineatul (1).

Articolul 10

Cerințele privind protejerea fondurilor

(1) Statele membre sau autoritățile competente impun cerința ca o instituție de plată care prestează serviciile de plată menționate la punctele 1-6 din anexa I să protejeze toate fondurile primite de la utilizatorii serviciilor de plată sau prin intermediul unui alt prestator de servicii de plată pentru executarea operațiunilor de plată, prin oricare dintre metodele următoare:

(a) fondurile nu sunt niciodată amestecate cu fondurile vreunei persoane fizice sau juridice alta decât utilizatorul serviciilor de plată în numele căruia sunt deținute fondurile și, în cazul în care acestea sunt încă deținute de instituția de plată și nu sunt încă remise beneficiarului plății și nici transferate unui alt prestator de servicii de plată înainte de sfârșitul zilei lucrătoare care urmează zilei în care au fost primite, acestea sunt depuse într-un cont separat într-o instituție de credit sau sunt investite în active sigure, lichide și cu risc scăzut, astfel cum sunt definite de autoritățile competente ale statului membru de origine; fondurile sunt, de asemenea, exceptate, în conformitate cu dreptul intern și în interesul utilizatorilor serviciilor de plată, de la posibilitatea de urmărire pentru satisfacerea creanțelor altor creditori ai instituției de plată, în special în caz de insolvență a acesteia;

(b) fondurile sunt acoperite de o poliță de asigurare sau de o altă garanție comparabilă din partea unei societăți de asigurări sau a unei instituții de credit, care nu aparține aceluiași grup cu cel din care face parte instituția de plată respectivă, pentru o sumă echivalentă cu cea care ar fi fost separată în absența unei polițe de asigurare sau a unei alte garanții comparabile, plătită în cazul în care instituția de plată nu poate să facă față obligațiilor sale financiare.

(2) În cazul în care o instituție de plată este obligată să protejeze fondurile în temeiul alineatului (1) și în care o parte din respectivele fonduri urmează să fie folosite pentru operațiuni de plată viitoare, restul fondurilor urmând să fie folosite pentru alte servicii decât cele de plată, partea de fonduri care urmează să fie folosită pentru viitoarele operațiuni de plată se supune cerințelor de la alineatul (1). În cazul în care această parte este variabilă sau nu este cunoscută în prealabil, statele membre permit instituțiilor de plată să aplice prezentul alineat pe baza unei părți reprezentative care se estimează că va fi folosită pentru serviciile de plată, cu condiția ca această parte reprezentativă să poată fi estimată în mod rezonabil, pe baza datelor istorice, într-un mod satisfăcător pentru autoritățile competente.

Articolul 11

Acordarea autorizației

(1) Statele membre solicită întreprinderilor, altele decât cele menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a), (b), (c), (e) și (f) și altele decât persoanele fizice sau juridice care beneficiază de o derogare în temeiul articolului 32 sau 33, care intenționează să presteze servicii de plată, să obțină o autorizare în calitate de instituție de plată înainte de a începe să presteze servicii de plată. Autorizația se acordă doar unei persoane juridice stabilite într-un stat membru.

(2) Autoritățile competente acordă o autorizație dacă informațiile și documentele care însoțesc cererea respectă toate cerințele stabilite la articolul 5 și dacă, după examinarea dosarului, autoritățile competente își dau avizul favorabil. Înainte de acordarea unei autorizații, autoritățile competente pot consulta, în cazurile justificate, banca centrală națională sau alte autorități publice competente.

(3) O instituție de plată care are un sediu social, în conformitate cu dreptul intern din statul său membru de origine, trebuie să aibă sediul central în același stat membru în care se află sediul său social și să își desfășoare acolo cel puțin o parte din activitățile de servicii de plată.

(4) Autoritățile competente acordă o autorizație doar dacă, ținând seama de nevoia de a garanta gestionarea corectă și prudentă a instituției de plată, aceasta din urmă are sisteme de conducere solide pentru activitatea sa de prestare de servicii de plată, care să includă o structură organizatorică clară, cu o împărțire a responsabilităților bine definită, transparentă și

coerentă, cu proceduri eficiente de identificare, gestionare, monitorizare și raportare a riscurilor la care este sau ar putea fi expusă, precum și mecanisme de control intern adecvate, inclusiv proceduri administrative și contabile corecte; aceste sisteme, structuri, proceduri și mecanisme sunt exhaustive și proporționale cu natura, scara și complexitatea serviciilor de plată prestate de instituția de plată.

(5) În cazul în care o instituție de plată prestează oricare dintre serviciile de plată menționate la punctele 1-7 din anexa I și desfășoară în paralel alte activități comerciale, autoritățile competente pot cere constituirea unei entități separate pentru serviciile de plată în cazul în care celelalte activități comerciale ale instituției de plată aduc atingere sau ar putea să aducă atingere fie solidității financiare a instituției de plată, fie capacității autorităților competente de a controla dacă instituția de plată respectă toate obligațiile impuse de prezenta directivă.

(6) Autoritățile competente refuză acordarea unei autorizații în cazul în care, ținând seama de nevoia de a garanta gestionarea corectă și prudentă a unei instituții de plată, nu sunt convinse că acționarii sau asociații care dețin o deținere calificată au calitățile necesare.

(7) În situația în care există legături strânse, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 38 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, între instituțiile de plată și alte persoane fizice sau juridice, autoritățile competente acordă o autorizație numai dacă legăturile respective nu împiedică exercitarea efectivă a funcțiilor lor de supraveghere.

(8) Autoritățile competente acordă o autorizație doar dacă actele cu putere de lege și actele administrative ale unei țări terțe care reglementează una sau mai multe persoane fizice sau juridice cu care instituția de plată are legături strânse sau dacă dificultățile legate de aplicarea acestor acte cu putere de lege și acte administrative nu împiedică exercitarea efectivă a funcțiilor lor de supraveghere.

(9) O autorizație este valabilă în toate statele membre și permite instituției de plată în cauză să presteze în întreaga Uniune serviciile de plată care fac obiectul autorizației, în temeiul libertății de a presta servicii sau a libertății de stabilire.

Articolul 12

Comunicarea deciziei

În termen de trei luni de la data primirii unei cereri sau, dacă aceasta este incompletă, de la data primirii tuturor informațiilor necesare pentru luarea unei decizii, autoritățile competente informează solicitantul cu privire la acordarea sau refuzarea acordării autorizației. Autoritatea competentă motivează refuzul acordării autorizației.

Articolul 13

Retragerea autorizației

(1) Autoritățile competente pot retrage o autorizație acordată unei instituții de plată doar în cazul în care instituția:

- (a) nu utilizează autorizația respectivă în termen de 12 luni, renunță în mod expres la aceasta sau își încetează activitatea pe o perioadă mai mare de șase luni, în cazul în care statul membru respectiv nu prevede că în astfel de situații autorizația își pierde valabilitatea;
- (b) a obținut autorizația pe baza unor informații false sau prin orice alt mijloc ilegal;
- (c) nu mai îndeplinește condițiile de acordare a autorizației sau nu informează autoritatea competentă cu privire la modificări importante în acest sens;
- (d) ar constitui o amenințare la adresa stabilității sistemului de plată sau a încrederii în acesta dacă ar continua activitatea sa de prestare de servicii de plată; sau

- (e) se încadrează într-una dintre situațiile pentru care dreptul intern prevede retragerea unei autorizații.
- (2) Autoritatea competentă motivează orice retragere a unei autorizații și informează în consecință părțile implicate.
- (3) Autoritatea competentă face publică retragerea unei autorizații, inclusiv în registrele menționate la articolele 14 și 15.

Articolul 14

Înregistrarea în statul membru de origine

- (1) Statele membre constituie un registru public în care sunt înscrise următoarele:
- (a) instituțiile de plată autorizate și agenții acestora;
- (b) persoane fizice și juridice care beneficiază de o derogare în temeiul articolului 32 sau 33 și agenții acestora; și
- (c) instituțiile menționate la articolul 2 alineatul (5) care au dreptul de a presta servicii de plată în conformitate cu dreptul intern.

Sucursalele instituțiilor de plată sunt înscrise în registrul statului membru de origine dacă sucursalele respective prestează servicii în alt stat membru decât statul membru de origine.

- (2) Registrul public identifică serviciile de plată pentru care instituția de plată deține autorizație sau pentru care persoana fizică sau juridică a fost înregistrată. Instituțiile de plată autorizate figurează în registru pe o listă separată de lista persoanelor fizice sau juridice care beneficiază de o derogare în temeiul articolului 32 sau 33. Registrul este public, este accesibil online și este actualizat fără întârziere.
- (3) Autoritățile competente înscriu în registrul public orice autorizație retrasă și orice derogare retrasă în temeiul articolului 32 sau 33.
- (4) Autoritățile competente notifică ABE cu privire la motivele care au stat la baza retragerilor autorizațiilor sau derogărilor în temeiul articolului 32 sau 33.

Articolul 15

Registrul ABE

- (1) ABE instituie, gestionează și menține un registru central electronic care conține informațiile notificate de autoritățile competente în conformitate cu alineatul (2). ABE este responsabilă de prezentarea corectă a respectivelor informații.

ABE pune registrul la dispoziția publicului pe site-ul său internet și permite un acces facil și o căutare ușoară a informațiilor publicate, în mod gratuit.

- (2) Autoritățile competente notifică fără întârziere ABE în legătură cu informațiile înscrise în registrele lor publice, astfel cum este menționat la articolul 14, într-o limbă utilizată în mod obișnuit în domeniul finanțelor.
- (3) Autoritățile competente sunt responsabile de acuratețea informațiilor prevăzute la alineatul (2) și de actualizarea acestor informații.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru stabilirea cerințelor tehnice privind instituirea, gestionarea și menținerea registrului central electronic și privind accesul la informațiile conținute de acesta. Cerințele tehnice garantează că modificarea informațiilor poate fi efectuată doar de către autoritatea competentă și de către ABE.

ABE înaintează Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare până la 13 ianuarie 2018.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare referitoare la detaliile și la structura informațiilor care urmează să fie notificate în temeiul alineatului (1), inclusiv formatul și modelul comun în care aceste informații trebuie furnizate.

ABE înaintează Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de punere în aplicare până la 13 iulie 2017.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 16

Menținerea autorizației

În cazul în care apar schimbări care aduc atingere exactității informațiilor sau a documentelor însoțitoare furnizate în conformitate cu articolul 5, instituția de plată informează în consecință, fără întârziere, autoritățile competente ale statului său membru de origine.

Articolul 17

Contabilitatea și auditul statutar

(1) Directivele 86/635/CEE și 213/34/UE, și Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ se aplică *mutatis mutandis* instituțiilor de plată.

(2) Cu excepția unei derogări acordate în temeiul Directivei 2013/34/UE și, dacă este cazul, al Directivei 86/635/CEE, conturile anuale și conturile consolidate ale instituțiilor de plată sunt verificate de auditori statutari sau de firme de audit în înțelesul Directivei 2006/43/CE.

(3) În scopuri de supraveghere, statele membre impun cerința ca instituțiile de plată să furnizeze informații contabile separate pentru serviciile de plată și pentru activitățile menționate la articolul 18 alineatul (1), care trebuie să facă obiectul unui raport de audit. Acest raport este pregătit, dacă este cazul, de auditorii statutari sau de o firmă de audit.

(4) Obligațiile prevăzute la articolul 63 din Directiva 2013/36/UE se aplică *mutatis mutandis* auditorilor statutari sau firmelor de audit ale instituțiilor de plată în ceea ce privește serviciile de plată.

Articolul 18

Activități

(1) Pe lângă prestarea de servicii de plată, instituțiile de plată au dreptul să desfășoare următoarele activități:

(a) prestarea de servicii auxiliare operaționale și conexe în sensul strict al cuvântului, cum ar fi asigurarea executării operațiunilor de plată, a serviciilor de schimb valutar, a activităților de păstrare în custodie, precum și a stocării și procesării datelor;

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 iulie 2002 privind aplicarea standardelor internaționale de contabilitate (JO L 243, 11.9.2002, p. 1).

- (b) operarea sistemelor de plată, fără a aduce atingere articolului 35;
- (c) activități comerciale altele decât prestarea de servicii de plată, având în vedere dreptul Uniunii și dreptul intern aplicabil.
- (2) Atunci când instituțiile de plată prestează unul sau mai multe servicii de plată, acestea pot deține doar conturi de plăți care sunt folosite exclusiv pentru operațiunile de plată.
- (3) Orice fonduri primite de instituțiile de plată de la utilizatorii serviciilor de plată în vederea prestării de servicii de plată nu reprezintă un depozit sau alte fonduri rambursabile în înțelesul articolului 9 din Directiva 2013/36/UE și nici monedă electronică, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (2) din Directiva 2009/110/CE.
- (4) Instituțiile de plată pot acorda credite legate de serviciile de plată menționate la punctul 4 sau 5 din anexa I doar dacă se întrunesc toate condițiile următoare:
- (a) creditul are un caracter accesoriu și este acordat exclusiv în legătură cu executarea unei operațiuni de plată;
- (b) în pofida normelor de drept intern privind acordarea de credit prin cărți de credit, creditul acordat în legătură cu o plată și executat în conformitate cu articolul 11 alineatul (9) și cu articolul 28 este rambursat într-o perioadă scurtă, care în niciun caz nu depășește 12 luni;
- (c) acest credit nu este acordat din fondurile primite sau deținute în scopul executării unei operațiuni de plată;
- (d) fondurile proprii ale instituției de plată sunt în orice moment, în opinia autorităților de supraveghere, corespunzătoare în raport cu valoarea totală a creditului acordat.
- (5) Instituțiile de plată nu exercită activitatea de primire de depozite sau de alte fonduri rambursabile în înțelesul articolului 9 din Directiva 2013/36/UE.
- (6) Prezenta directivă nu aduce atingere Directivei 2008/48/CE, altor dispoziții relevante ale dreptului Uniunii ori măsurilor naționale privind condițiile de acordare a creditelor pentru consumatori care nu sunt armonizate de prezenta directivă și care respectă dreptul Uniunii.

Secțiunea 2

Alte cerințe

Articolul 19

Recurgerea la agenți, sucursale sau la entități către care se externalizează anumite activități

- (1) Atunci când o instituție de plată intenționează să presteze servicii de plată prin intermediul unui agent, aceasta comunică autorităților competente ale statului său membru de origine următoarele informații:
- (a) denumirea și adresa agentului;
- (b) o descriere a mecanismelor de control intern care urmează să fie folosite de agent pentru a respecta obligațiile în materie de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului în conformitate cu Directiva (UE) 2015/849, care trebuie să fie actualizată în cazul unor modificări majore ale elementelor comunicate la momentul notificării inițiale;
- (c) identitatea membrilor consiliilor de administrație și a persoanelor responsabile cu administrarea agentului care urmează să fie implicat în prestarea de servicii de plată și, pentru agenți, alții decât prestatorii de servicii de plată, dovezi care să ateste faptul că aceștia sunt persoane potrivite și onorabile;
- (d) serviciile de plată ale instituției de plată pentru care agentul este mandatat; și

(e) codul unic de identificare sau numărul agentului, dacă este cazul.

(2) În termen de două luni de la primirea informațiilor menționate la alineatul (1), autoritățile competente ale statului membru de origine comunică instituției de plată dacă agentul a fost sau nu înscris în registrul prevăzut la articolul 14. Odată înscris în registru, agentul poate începe prestarea de servicii de plată.

(3) În cazul în care consideră că informațiile care le-au fost furnizate sunt incorecte, înainte de a înscrie agentul în registru, autoritățile competente iau măsuri suplimentare pentru verificarea informațiilor.

(4) În cazul în care, după luarea măsurilor suplimentare pentru verificarea informațiilor, autoritățile competente nu sunt convinse că informațiile care le-au fost furnizate în conformitate cu alineatul (1) sunt corecte, acestea refuză să înscrie agentul în registrul prevăzut la articolul 14 și informează instituția de plată fără întârzieri nejustificate.

(5) În cazul în care instituția de plată dorește să presteze servicii de plată în alt stat membru prin angajarea unui agent sau prin înființarea unei sucursale, aceasta urmează procedurile prevăzute la articolul 28.

(6) În cazul în care o instituție de plată intenționează să externalizeze funcții operaționale ale serviciilor de plată, aceasta informează în consecință autoritățile competente ale statului său membru de origine.

Externalizarea funcțiilor operaționale importante, inclusiv sisteme IT, nu poate fi realizată într-un mod care să dăuneze semnificativ calității controlului intern al instituției de plată și capacității autorităților competente de a controla și de a urmări respectarea de către instituția de plată a tuturor obligațiilor stabilite în prezenta directivă.

În sensul celui de-al doilea paragraf, o funcție operațională este considerată importantă dacă apariția unei anomalii sau a unei insuficiențe în activitatea sa ar aduce atingere în mod semnificativ capacității instituției de plată de a se conforma permanent condițiilor de autorizare solicitate în temeiul prezentului titlu, celorlalte obligații care îi revin în conformitate cu prezenta directivă, performanțelor sale financiare ori solidității sau continuității serviciilor sale de plată. Statele membre garantează că, atunci când instituțiile de plată externalizează funcții operaționale importante, instituția de plată respectă următoarele condiții:

(a) externalizarea nu conduce la delegarea responsabilității personalului de conducere de nivel superior al instituției;

(b) nu se modifică relația și obligațiile instituției de plată în raport cu utilizatorii serviciilor sale de plată în conformitate cu prezenta directivă;

(c) nu sunt afectate condițiile pe care instituția de plată le respectă în conformitate cu prezentul titlu pentru a fi și a rămâne autorizată;

(d) niciuna dintre celelalte condiții de care a depins autorizarea instituției de plată nu este eliminată sau modificată.

(7) Instituțiile de plată se asigură că agenții sau sucursalele care acționează în numele lor informează utilizatorii serviciilor de plată în privința acestui fapt.

(8) Instituțiile de plată comunică autorităților competente din statele lor membre de origine fără întârziere orice modificare în ceea ce privește utilizarea de entități către care se externalizează activități și, în conformitate cu procedura prevăzută în alineatele (2), (3) și (4), agenți, inclusiv agenți suplimentari.

*Articolul 20***Răspundere**

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care instituțiile de plată delegă unor terți exercitarea funcțiilor operaționale, instituțiile de plată respective iau măsuri rezonabile pentru a garanta respectarea cerințelor prezentei directive.

(2) Statele membre solicită instituțiilor de plată să își asume în continuare răspunderea completă pentru toate actele salariaților lor și ale tuturor agenților, sucursalelor sau entităților către care se externalizează activități.

*Articolul 21***Arhivare**

Statele membre solicită instituțiilor de plată să păstreze toate înregistrările corespunzătoare în sensul prezentului titlu timp de cel puțin cinci ani, fără a aduce atingere Directivei (UE) 2015/849 sau altor dispoziții relevante ale dreptului Uniunii.

*Secțiunea 3***Autoritățile competente și supravegherea***Articolul 22***Desemnarea autorităților competente**

(1) Statele membre desemnează în calitate de autorități competente responsabile cu autorizarea și supravegherea prudențială a instituțiilor de plată și însărcinate cu îndatoririle prevăzute în cadrul prezentului titlu fie autorități publice, fie organisme recunoscute de dreptul intern sau de autoritățile publice special abilitate în acest scop de dreptul intern, inclusiv băncile centrale naționale.

Autoritățile competente garantează independența față de organismele economice și evită orice conflict de interese. Fără a aduce atingere primului paragraf, instituțiile de plată, instituțiile de credit, instituțiile emitente de monedă electronică sau oficiile poștale care efectuează operațiuni de virament nu pot fi desemnate în calitate de autorități competente.

Statele membre informează Comisia în consecință.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente desemnate în conformitate cu alineatul (1) dispun de toate competențele necesare pentru îndeplinirea sarcinilor lor.

(3) Statele membre care au pe teritoriul lor mai mult de o autoritate competentă în ceea ce privește aspectele reglementate de prezentul titlu se asigură că autoritățile respective cooperează îndeaproape, astfel încât să își îndeplinească sarcinile în mod eficient. Același lucru este valabil în cazul în care autoritățile competente pentru chestiunile reglementate în cadrul prezentului titlu sunt diferite de autoritățile competente responsabile pentru supravegherea instituțiilor de credit.

(4) Atribuțiile autorităților competente desemnate în conformitate cu alineatul (1) țin de responsabilitatea autorităților competente ale statului membru de origine.

(5) Alineatul (1) nu implică faptul că autoritățile competente ar fi obligate să supravegheze alte activități comerciale ale instituțiilor de plată decât prestarea de servicii de plată și activitățile menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (a).

*Articolul 23***Supraveghere**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente efectuează controale proporționale, adecvate și adaptate riscurilor la care sunt expuse instituțiile de plată, în vederea verificării conformității permanente cu prezentul titlu.

Pentru verificarea conformității cu prezentul titlu, autoritățile competente sunt abilitate în special să adopte următoarele măsuri:

- (a) să solicite instituției de plată să furnizeze orice informație necesară pentru supravegherea respectării condițiilor precizând scopul cererii, după caz, și termenul până la care urmează să fie furnizate informațiile;
- (b) să efectueze inspecții la fața locului în cadrul instituției de plată, al oricărui agent sau oricărei sucursale care prestează servicii de plată sub răspunderea instituției de plată, sau în cadrul oricărei entități către care se externalizează activități;
- (c) să emită recomandări, orientări și, dacă este cazul, dispoziții administrative cu caracter obligatoriu;
- (d) să suspende sau să retragă autorizația în temeiul articolului 13.

(2) Fără a aduce atingere procedurilor de retragere a autorizațiilor și dispozițiilor de drept penal, statele membre dispun ca autoritățile lor competente respective să poată aplica sau impune instituțiilor de plată sau celor care controlează efectiv activitățile instituțiilor de plată și care încalcă actele de lege sau actele administrative privind supravegherea sau exercitarea activității lor de prestatori de servicii de plată, sancțiuni sau măsuri care să vizeze în mod specific încetarea încălcărilor constatate sau a cauzelor acestora.

(3) În pofida cerințelor prevăzute la articolul 7, la articolul 8 alineatele (1) și (2) și la articolul 9, statele membre garantează că autoritățile competente sunt abilitate să ia măsurile descrise la alineatul (1) din prezentul articol pentru a asigura un capital suficient pentru serviciile de plată, în special în cazurile în care activitățile diferite de serviciile de plată ale instituției de plată aduc atingere sau ar putea să aducă atingere solidității financiare a instituției de plată.

Articolul 24

Secretul profesional

(1) Statele membre se asigură că toate persoanele care lucrează sau au lucrat pentru autoritățile competente, precum și experții care acționează pe seama autorităților competente, sunt obligați să respecte secretul profesional, fără a aduce atingere situațiilor prevăzute de dreptul penal.

(2) În cadrul schimbului de informații prevăzut la articolul 26, respectarea secretului profesional se aplică cu strictețe, pentru a garanta protecția drepturilor persoanelor fizice și ale întreprinderilor.

(3) Statele membre pot aplica prezentul articol ținând seama, *mutatis mutandis*, de articolele 53-61 din Directiva 2013/36/UE.

Articolul 25

Dreptul de a acționa în instanță

(1) Statele membre se asigură că deciziile luate de autoritățile competente în privința unei instituții de plată, în temeiul actelor cu putere de lege și actelor administrative adoptate în conformitate cu prezenta directivă, pot fi atacate în instanță.

(2) Alineatul (1) se aplică, de asemenea, în cazul neîndeplinirii obligației de a acționa.

Articolul 26

Schimbul de informații

(1) Autoritățile competente ale diverselor state membre cooperează între ele și, dacă este cazul, cu BCE și cu băncile centrale naționale ale statelor membre, cu ABE și cu alte autorități competente relevante desemnate în temeiul dreptului Uniunii sau dreptului intern aplicabil prestatorilor de servicii de plată.

- (2) În plus, statele membre autorizează schimburile de informații între autoritățile lor competente și:
- (a) autoritățile competente din alte state membre responsabile cu autorizarea și supravegherea instituțiilor de plată;
  - (b) BCE și băncile centrale naționale ale statelor membre, în calitate de autorități monetare și de supraveghere și, dacă este cazul, alte autorități publice responsabile cu supravegherea sistemelor de plată și de decontare;
  - (c) alte autorități relevante desemnate în conformitate cu prezenta directivă, cu Directiva (UE) 2015/849 și cu alte dispoziții ale dreptului Uniunii aplicabile prestatorilor de servicii de plată, cum ar fi dreptul aplicabil în materie de spălare a banilor și de finanțare a terorismului;
  - (d) ABE, în calitate sa de entitate care contribuie la funcționarea consecventă și coerentă a mecanismelor de supraveghere, astfel cum se prevede la articolul 1 alineatul (5) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 27

Soluționarea dezacordurilor dintre autorități competente din state membre diferite

- (1) În cazul în care o autoritate competentă dintr-un stat membru consideră că într-o anumită chestiune cooperarea transfrontalieră cu autoritățile competente dintr-un alt stat membru menționată la articolul 26, 28, 29, 30 sau 31 din prezenta directivă nu respectă condițiile relevante prevăzute în dispozițiile respective, aceasta poate sesiza ABE în legătură cu respectiva chestiune și îi poate solicita asistența în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
- (2) Atunci când i s-a solicitat asistența în temeiul alineatului (1) din prezentul articol, ABE ia o decizie în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 fără întârzieri nejustificate. ABE poate de asemenea să acorde asistență din proprie inițiativă autorităților competente, în vederea ajungerii la un acord, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf din regulamentul respectiv. În orice caz, autoritățile competente implicate își amână deciziile în așteptarea unei decizii în temeiul articolului 19 din regulamentul respectiv.

Articolul 28

Solicitarea exercitării dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii

- (1) Orice instituție de plată autorizată care dorește să presteze servicii de plată pentru prima dată într-un alt stat membru decât statul său membru de origine, în virtutea dreptului de stabilire sau a libertății de a presta servicii, comunică următoarele informații autorităților competente ale statului său membru de origine:
- (a) numele, adresa și, după caz, numărul autorizației instituției de plată;
  - (b) statul membru (statele membre) în care intenționează să funcționeze;
  - (c) serviciul/serviciile de plată care urmează să fie prestat(e);
  - (d) în cazul în care instituția de plată intenționează să utilizeze un agent, informațiile menționate la articolul 19 alineatul (1);
  - (e) în cazul în care instituția de plată intenționează să utilizeze o sucursală, informațiile menționate la articolul 5 alineatul (1) literele (b) și (e) în legătură cu activitățile de servicii de plată din statul membru gazdă, o descriere a structurii organizaționale a sucursalei și identitatea celor care răspund de administrarea sucursalei.

În cazul în care instituția de plată intenționează să externalizeze funcții operaționale ale serviciilor de plată către alte entități din statul membru gazdă, aceasta informează în consecință autoritățile competente ale statului său membru de origine.

(2) În termen de o lună de la primirea tuturor informațiilor menționate la alineatul (1), autoritățile competente ale statului membru de origine le transmit autorităților competente ale statului membru gazdă.

În termen de o lună de la primirea informațiilor de la autoritățile competente ale statului membru de origine, autoritățile competente ale statului membru gazdă evaluează informațiile respective și furnizează autorităților competente ale statului membru de origine informații relevante în legătură cu intenția de a presta servicii de plată a instituției de plată relevante care își exercită libertatea de stabilire sau libertatea de a presta servicii. Autoritățile competente ale statului membru gazdă informează autoritățile competente ale statului membru de origine în special cu privire la eventuale motive rezonabile de îngrijorare în legătură cu intenția de a angaja un agent sau de a înființa o sucursală, în ceea ce privește spălarea banilor sau finanțarea terorismului în înțelesul Directivei (UE) 2015/849.

În cazul în care nu sunt de acord cu evaluarea autorităților competente ale statului membru gazdă, autoritățile competente ale statului membru de origine transmit autorităților competente ale statului membru gazdă motivele deciziei lor.

Dacă evaluarea autorităților competente ale statului membru de origine, în special în lumina informațiilor primite de la autoritățile competente ale statului membru gazdă, nu este favorabilă, autoritatea competentă a statului membru de origine refuză înregistrarea agentului sau sucursalei sau revocă înregistrarea, dacă aceasta a fost făcută deja.

(3) În termen de trei luni de la primirea informațiilor menționate la alineatul (1), autoritățile competente ale statului membru de origine comunică autorităților competente ale statului membru gazdă și instituției de plată decizia luată.

Din momentul înscrierii în registrul menționat la articolul 14, agentul sau sucursala își poate începe activitățile în statul membru gazdă relevant.

Instituția de plată notifică autorităților competente ale statului membru de origine data de la care își începe activitatea prin intermediul agentului sau sucursalei din statul membru gazdă relevant. Autoritățile competente ale statului membru de origine informează în consecință autoritățile competente ale statului membru gazdă.

(4) Instituția de plată comunică autorităților competente ale statului membru de origine fără întârziere nejustificată orice modificare relevantă în ceea ce privește informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (1), inclusiv în ceea ce privește agenții suplimentari, sucursalele sau entitățile către care se externalizează anumite activități în statele membre gazdă în care funcționează. Se aplică procedura prevăzută la alineatele (2) și (3).

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în care precizează cadrul pentru cooperare și pentru schimbul de informații dintre autoritățile competente ale statului membru de origine și cele ale statului membru gazdă, în conformitate cu prezentul articol. Proiectele de standarde tehnice de reglementare trebuie să precizeze metoda, mijloacele și detaliile referitoare la cooperarea în ceea ce privește notificarea instituțiilor de plată care desfășoară activități transfrontaliere și, în special, domeniul de aplicare și tratarea informațiilor care trebuie prezentate, inclusiv o terminologie comună și modele de notificare standard pentru a asigura un proces de notificare coerent și eficient.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 13 ianuarie 2018.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 29

Supravegherea instituțiilor de plată care își exercită dreptul de stabilire și libertatea de a presta servicii

(1) Pentru a efectua controalele și pentru a adopta măsurile necesare prevăzute de prezentul titlu și de dispozițiile dreptului intern de transpunere a titlurilor III și IV, în conformitate cu articolul 100 alineatul (4), cu privire la agentul sau la sucursala unei instituții de plată situate pe teritoriul altui stat membru, autoritățile competente ale statului membru de origine cooperează cu autoritățile competente ale statului membru gazdă.

În cadrul cooperării în conformitate cu primul paragraf, autoritățile competente ale statului membru de origine informează autoritățile competente ale statului membru gazdă atunci când intenționează să efectueze o inspecție la fața locului pe teritoriul acestuia din urmă.

Cu toate acestea, autoritățile competente ale statului membru de origine pot delega autorităților competente ale statului membru gazdă atribuția de a efectua inspecții la fața locului în cadrul instituției în cauză.

(2) Autoritățile competente ale statelor membre gazdă pot solicita instituțiilor de plată care au agenți sau sucursale pe teritoriul lor să le transmită rapoarte periodice cu privire la activitățile desfășurate pe teritoriul acestora.

Respectivele rapoarte sunt necesare în scopuri informative sau statistice și, în măsura în care agenții și sucursalele desfășoară activități de servicii de plată în temeiul dreptului la stabilire, în scopul de a monitoriza conformitatea cu dispozițiile dreptului intern de transpunere a titlurilor III și IV. Respectivele agenții și sucursalele fac obiectul cerințelor privind secretul profesional cel puțin echivalente cu cele menționate la articolul 24.

(3) Autoritățile competente își comunică reciproc toate informațiile esențiale și/sau relevante, în special în cazul constatării sau suspectării unor încălcări din partea unui agent sau a unei sucursale, și în cazul în care astfel de încălcări s-au produs în contextul exercitării libertății de a presta servicii. În această privință, autoritățile competente comunică, la cerere, toate informațiile relevante și, din proprie inițiativă, toate informațiile esențiale, inclusiv în legătură cu respectarea de către instituția de plată a condițiilor de la articolul 11 alineatul (3).

(4) Statele membre pot impune instituțiilor de plată care funcționează pe teritoriul lor prin intermediul agenților în temeiul dreptului de stabilire, al căror sediu central este situat în alt stat membru, să numească un punct central de contact pe teritoriul acestora pentru a asigura comunicarea adecvată și raportarea adecvată a informațiilor privind conformarea cu titlurile III și IV, fără a aduce atingere niciunei dispoziții privind combaterea spălării de bani și a finanțării terorismului, și pentru a facilita supravegherea de către autoritățile competente ale statului membru de origine și cele ale statului membru gazdă, inclusiv prin transmiterea de documente și de informații autorităților competente, la cerere.

(5) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în scopul precizării criteriilor aplicabile în vederea stabilirii, în conformitate cu principiul proporționalității, a circumstanțelor în care este oportună desemnarea unui punct central de contact, precum și funcțiile punctelor de contact, în temeiul alineatului (4).

Proiectele de standarde tehnice de reglementare respective țin seama în special de:

- (a) volumul total și valoarea operațiunilor efectuate de instituția de plată în statele membre gazdă;
- (b) tipul serviciilor de plată prestate; și
- (c) numărul total de agenți stabiliți în statul membru gazdă.

ABE înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 13 ianuarie 2017.

(6) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în care se precizează cadrul pentru cooperarea și schimbul de informații dintre autoritățile competente ale statului membru de origine și cele ale statului membru gazdă, în conformitate cu prezentul titlu, și în scopul de a monitoriza conformitatea cu dispozițiile dreptului intern de transpunere a titlurilor III și IV. Proiectele de standarde tehnice de reglementare precizează metoda, mijloacele și detaliile referitoare la cooperarea în materie de supraveghere a instituțiilor de plată care desfășoară activități transfrontaliere și, în special, domeniul de aplicare și tratarea informațiilor care urmează să facă obiectul schimbului, pentru a asigura o supraveghere coerentă și eficientă a instituțiilor de plată care prestează servicii de plată la nivel transfrontalier.

Respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare precizează inclusiv mijloacele și detaliile eventualelor raportări solicitate de statele membre gazdă din partea instituțiilor de plată cu privire la activitățile comerciale de plată desfășurate pe teritoriul lor în conformitate cu alineatul (2), inclusiv frecvența acestor raportări.

ABE înaintează Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare până la 13 ianuarie 2018.

(7) Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatele (5) și (6) în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 30

Măsuri în caz de neconformitate, inclusiv măsuri preventive

(1) Fără a aduce atingere responsabilității autorităților competente ale statului membru de origine, în cazul în care autoritatea competentă a statului membru gazdă confirmă că o instituție de plată cu agenți sau sucursale pe teritoriul statului respectiv nu respectă prezentul titlu sau dreptul intern de transpunere a titlului III sau IV, aceasta informează neîntârziat autoritatea competentă a statului membru de origine.

După evaluarea informațiilor primite în temeiul primului paragraf, autoritatea competentă a statului membru de origine ia, fără întârzieri nejustificate, toate măsurile care se impun pentru a se asigura că instituția de plată în cauză pune capăt situației neregulamentare respective. Autoritatea competentă a statului membru de origine comunică imediat măsurile respective autorităților competente a statului membru gazdă și autorităților competente ale oricărui alt stat membru vizat.

(2) În situații de urgență în care este necesar să se acționeze imediat pentru a gestiona o amenințare gravă la adresa intereselor colective ale utilizatorilor serviciilor de plată din statul membru gazdă, autoritățile competente ale statului membru gazdă pot lua măsuri preventive, în paralel cu cooperarea transfrontalieră dintre autoritățile competente și în așteptarea măsurilor luate de autoritățile competente ale statului membru de origine, astfel cum se prevede la articolul 29.

(3) Toate măsurile preventive în temeiul alineatului (2) sunt corespunzătoare și proporționale cu scopul lor de a proteja împotriva amenințărilor grave la adresa intereselor colective ale utilizatorilor serviciilor de plată din statul membru gazdă. Acestea nu au ca rezultat favorizarea utilizatorilor serviciilor de plată ale instituției de plată din statul membru gazdă față de alți utilizatori ai serviciilor de plată ale instituției de plată din alte state membre.

Măsurile preventive au caracter temporar și încetează atunci când amenințările grave identificate sunt gestionate, inclusiv cu asistența sau cu cooperarea autorităților competente ale statului membru de origine sau cu ABE, astfel cum se prevede la articolul 27 alineatul (1).

(4) Atunci când este compatibil cu situația de urgență, autoritățile competente ale statului membru gazdă informează autoritățile competente ale statului membru de origine și cele ale oricărui alt stat membru implicat, precum și Comisia și ABE, în avans și, în orice caz, fără întârzieri nejustificate, cu privire la măsurile preventive luate în temeiul alineatului (2) și la justificarea acestora.

Articolul 31

Motivare și comunicare

(1) Orice măsură luată de autoritățile competente în temeiul articolului 23, 28, 29 sau 30 care implică sancțiuni sau restricții în exercitarea libertății de a presta servicii ori a libertății de stabilire se justifică în mod corespunzător și se comunică instituției de plată în cauză.

(2) Articolele 28, 29 și 30 nu aduc atingere obligației autorităților competente în temeiul Directivei (UE) 2015/849 și al Regulamentului (UE) 2015/847, în special în temeiul articolului 48 alineatul (1) din Directiva (UE) 2015/849 și al articolului 22 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2015/847, de a supraveghea sau de a monitoriza respectarea cerințelor prevăzute de aceste instrumente.

Secțiunea 4

Derogare

Articolul 32

Condiții

(1) Statele membre pot deroga sau pot permite autorităților lor competente să deroge, în cazul persoanelor fizice sau juridice care prestează serviciile de plată enumerate la punctele 1-6 din anexa I, integral sau parțial, de la aplicarea procedurii și condițiilor prevăzute în secțiunile 1, 2 și 3, cu excepția articolelor 14, 15, 22, 24, 25 și 26, în cazul în care:

(a) media lunară din cele 12 luni precedente a valorilor totale ale operațiunilor de plată executate de persoana în cauză, inclusiv de orice agent pentru care aceasta își asumă responsabilitatea deplină, nu depășește o limită stabilită de statul membru, dar se ridică, în orice caz, la cel mult 3 milioane EUR. Acest criteriu este evaluat în raport cu valoarea totală a operațiunilor de plată prevăzută în planul său de afaceri, cu excepția cazului în care autoritățile competente cer modificarea planului respectiv; și

(b) niciuna dintre persoanele fizice responsabile de administrarea sau de desfășurarea activității nu a fost condamnată pentru infracțiuni legate de spălarea banilor sau de finanțarea terorismului sau pentru altă infracțiune financiară.

(2) Orice persoană fizică sau juridică înregistrată în conformitate cu alineatul (1) trebuie să aibă sediul central sau reședința în statul membru în care își desfășoară efectiv activitatea.

(3) Persoanele menționate la alineatul (1) din prezentul articol sunt considerate instituții de plată, însă articolul 11 alineatul (9), articolul 28, articolul 29 și articolul 30 nu li se aplică.

(4) De asemenea, statele membre pot dispune ca orice persoană fizică sau juridică înregistrată în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol să poată desfășura doar unele dintre activitățile enumerate la articolul 18.

(5) Persoanele menționate la alineatul (1) din prezentul articol notifică autoritățile competente cu privire la orice modificare a situației lor care prezintă relevanță pentru condițiile enunțate la alineatul respectiv. Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că, în cazurile în care condițiile prevăzute la alineatul (1), (2) sau (4) din prezentul articol nu mai sunt întrunite, persoanele în cauză solicită autorizarea în termen de 30 de zile calendaristice în conformitate cu articolul 11.

(6) Alineatele (1)-(5) din prezentul articol nu se aplică în ceea ce privește Directiva (UE) 2015/849 sau dreptul intern privind combaterea spălării banilor.

Articolul 33

Prestatorii de servicii de informare cu privire la conturi

(1) Persoanele fizice sau juridice care prestează doar serviciul de plată menționat la punctul 8 din anexa I sunt scutite de la aplicarea procedurii și a condițiilor prevăzute în secțiunile 1 și 2, cu excepția articolului 5 alineatul (1) literele (a), (b), (e)-(h), (j), (l), (n), (p) și (q), articolului 5 alineatul (3) și articolelor 14 și 15. Secțiunea 3 se aplică cu excepția articolului 23 alineatul (3).

(2) Persoanele menționate la alineatul (1) de la prezentul articol sunt considerate instituții de plată; cu toate acestea, titlurile III și IV nu li se aplică, cu excepția articolelor 41, 45 și 52, după caz, și a articolelor 67, 69 și 95-98.

Articolul 34

Notificarea și informarea

În cazul în care un stat membru aplică o derogare în temeiul articolului 32, acesta înștiințează Comisia până la 13 ianuarie 2018, în legătură cu decizia sa și o informează cu privire la orice modificare ulterioară. În plus, statul membru informează Comisia cu privire la numărul persoanelor fizice și juridice în cauză și, în fiecare an, cu privire la valoarea totală a operațiunilor de plată executate până la data de 31 decembrie a fiecărui an calendaristic, astfel cum se prevede la articolul 32 alineatul (1) litera (a).

CAPITOLUL 2

Dispoziții comune

Articolul 35

Accesul la sistemele de plată

(1) Statele membre se asigură că normele privind accesul la sistemele de plată al prestatorilor de servicii de plată autorizați sau înregistrați care sunt persoane juridice sunt obiective, nediscriminatorii și proporționale și că acestea nu împiedică accesul mai mult decât este necesar pentru protejarea sistemului de plată împotriva unor riscuri specifice, precum riscul de decontare, riscul operațional și riscul comercial și pentru protecția stabilității financiare și operaționale a sistemului de plată.

Sistemele de plată nu impun prestatorilor de servicii de plată, utilizatorilor serviciilor de plată sau altor sisteme de plată niciuna dintre cerințele următoare:

- (a) norme restrictive privind participarea efectivă la alte sisteme de plată;
- (b) norme care fac o discriminare între prestatorii de servicii de plată autorizați sau între prestatorii de servicii de plată înregistrați în ceea ce privește drepturile, obligațiile și beneficiile participanților;
- (c) restricții bazate pe forma de organizare.

(2) Alineatul (1) nu se aplică:

- (a) sistemelor de plată desemnate în temeiul Directivei 98/26/CE;
- (b) sistemelor de plată alcătuite exclusiv din prestatori de servicii de plată care aparțin unui grup.

În sensul primului paragraf litera (a), statele membre se asigură că, în cazul în care un participant la un sistem desemnat permite unui prestator de servicii de plată autorizat sau înregistrat care nu este participant la sistem să treacă ordinele de transfer prin sistem, acest participant acordă aceeași posibilitate, la cerere, într-un mod obiectiv, proporțional și nediscriminatoriu, altor prestatori de servicii de plată autorizați sau înregistrați, în conformitate cu alineatul (1).

Participantul furnizează prestatorului de servicii de plată solicitant motivația completă a oricărei decizii de respingere.

Articolul 36

Accesul la conturile administrate de o instituție de credit

Statele membre se asigură că instituțiile de plată au acces la serviciile de conturi de plăți ale instituțiilor de credit într-un mod obiectiv, nediscriminatoriu și proporțional. Accesul este suficient de extins pentru a permite instituțiilor de plată să furnizeze servicii de plată în mod nerestricționat și eficient.

Instituția de credit furnizează autorității competente motivația corespunzătoare a oricărei decizii de respingere.

Articolul 37

Interdicția ca alte persoane decât prestatorii de servicii de plată să presteze servicii de plată și obligația de notificare

(1) Statele membre interzic persoanelor fizice și juridice care nu sunt prestatori de servicii de plată și nici nu sunt excluse explicit din domeniul de aplicare al prezentei directive să presteze servicii de plată.

(2) Statele membre solicită ca prestatorii de servicii care desfășoară oricare dintre activitățile menționate la articolul 3 litera (k) punctele (i) și (ii), sau care desfășoară ambele activități, pentru care valoarea totală a operațiunilor de plată executate în cele 12 luni anterioare depășește suma de 1 milion EUR, să transmită autorităților competente o notificare care să conțină o descriere a serviciilor oferite, specificând în temeiul cărei excluderi menționate la articolul 3 litera (k) punctele (i) și (ii) se consideră că se efectuează activitatea.

Pe baza notificării respective, autoritatea competentă ia o decizie motivată corespunzător în temeiul criteriilor menționate la articolul 3 litera (k), în cazul în care activitatea nu se califică drept rețea limitată, și informează prestatorul de servicii în consecință.

(3) Statele membre solicită ca prestatorii de servicii care desfășoară o activitate menționată la articolul 3 litera (l) să transmită autorităților competente o notificare și să furnizeze autorităților competente un aviz de audit anual, care să ateste faptul că activitatea respectivă este conformă cu limitele stabilite la articolul 3 litera (l).

(4) În pofida alineatului (1), autoritățile competente informează ABE cu privire la serviciile notificate în temeiul alineatelor (2) și (3), declarând excluderea în temeiul căreia se desfășoară activitatea.

(5) Descrierea activității notificate în temeiul alineatelor (2) și (3) din prezentul articol se face publică în registrul prevăzut la articolele 14 și 15.

TITLUL III

TRANSPARENȚA CONDIȚIILOR ȘI A CERINȚELOR ÎN MATERIE DE INFORMARE PRIVIND SERVICIILE DE PLATĂ

CAPITOLUL 1

Reguli generale

Articolul 38

Domeniu de aplicare

(1) Prezentul titlu se aplică operațiunilor de plată singulare, contractelor-cadru și operațiunilor de plată care fac obiectul acestora. Părțile pot conveni că acesta nu se aplică, total sau parțial, atunci când utilizatorul serviciilor de plată nu este consumator.

(2) Statele membre pot aplica dispozițiile din prezentul titlu microîntreprinderilor în același mod ca și consumatorilor.

(3) Prezenta directivă nu aduce atingere Directivei 2008/48/CE, altor dispoziții relevante ale dreptului Uniunii ori măsurilor naționale referitoare la condițiile de acordare a creditelor pentru consumatori, nearmonizate prin prezenta directivă, și care respectă dreptul Uniunii.

Articolul 39

Alte dispoziții din dreptul Uniunii

Dispozițiile din prezentul titlu nu aduc atingere dispozițiilor din dreptul Uniunii care cuprind cerințe suplimentare privind informațiile prealabile.

Cu toate acestea, în cazul în care se aplică și Directiva 2002/65/CE, dispozițiile legate de informare prevăzute la articolul 3 alineatul (1) din respectiva directivă, cu excepția punctului 2 literele (c)-(g), a punctului 3 literele (a), (d) și (e) și a punctului 4 litera (b) de la alineatul respectiv, se înlocuiesc cu articolele 44, 45, 51 și 52 din prezenta directivă.

Articolul 40

Comisioane pentru furnizarea informațiilor

(1) Prestatorul de servicii de plată nu percepe utilizatorului serviciilor de plată comisioane pentru furnizarea de informații în temeiul prezentului titlu.

(2) Prestatorul de servicii de plată și utilizatorul serviciilor de plată pot conveni asupra comisiunilor pentru furnizarea, la cererea utilizatorului serviciilor de plată, de informații suplimentare sau comunicate mai frecvent ori pentru transmiterea acestora prin alte mijloace de comunicare decât cele specificate în contractul-cadru.

(3) În cazul în care prestatorul de servicii de plată poate impune comisioane pentru furnizarea de informații în conformitate cu alineatul (2), acestea trebuie să fie rezonabile și în concordanță cu costurile reale ale prestatorului serviciilor de plată.

Articolul 41

Sarcina probei privind cerințele în materie de informare

Statele membre stipulează că sarcina probei aparține prestatorului de servicii de plată pentru a dovedi că a respectat cerințele în materie de informare prevăzute în prezentul titlu.

Articolul 42

Derogare de la cerințele în materie de informare pentru instrumentele de plată cu valoare redusă și pentru moneda electronică

(1) În cazul instrumentelor de plată care, în conformitate cu contractul-cadru relevant, privesc doar operațiunile de plată individuale care nu depășesc 30 EUR sau care au o limită de cheltuieli de 150 EUR ori depozitează fonduri care nu depășesc niciodată 150 EUR:

- (a) prin derogare de la articolele 51, 52 și 56, prestatorul de servicii de plată transmite plătitorului doar informațiile privind caracteristicile principale ale serviciului de plată, inclusiv modul în care poate fi utilizat instrumentul de plată, răspunderea, comisioanele percepute și alte informații concrete necesare pentru a lua o decizie în cunoștință de cauză, și menționează locul unde se pun la dispoziție într-un mod accesibil orice altă informație și condiție specificate la articolul 52;
- (b) se poate conveni ca, prin derogare de la articolul 54, prestatorul de servicii de plată să nu fie obligat să propună modificări ale condițiilor din contractul-cadru în același mod ca cel prevăzut la articolul 51 alineatul (1);
- (c) se poate conveni ca, prin derogare de la articolele 57 și 58, după executarea unei operațiuni de plată:
  - (i) prestatorul de servicii de plată să transmită sau să pună la dispoziție doar o referință care să permită utilizatorului serviciilor de plată identificarea operațiunii de plată, valoarea operațiunii de plată și orice comision perceput și/sau, în cazul mai multor operațiuni de plată de același fel către același beneficiar al plății, informațiile privind valoarea totală și comisioanele pentru operațiunile de plată respective;
  - (ii) prestatorul de servicii de plată să nu fie obligat să transmită sau să pună la dispoziție informațiile prevăzute la punctul (i) în cazul în care instrumentul de plată este utilizat anonim sau dacă prestatorul de servicii de plată nu deține capacitatea tehnică de a le furniza. Cu toate acestea, prestatorul de servicii de plată acordă plătitorului posibilitatea de a verifica valoarea fondurilor depuse.

(2) Pentru operațiunile de plată naționale, statele membre sau autoritățile lor competente pot reduce sau dubla sumele prevăzute la alineatul (1). Pentru instrumentele de plată preplătite, statele membre pot să crească aceste sume până la 500 EUR.

CAPITOLUL 2

Operațiuni de plată singulare

Articolul 43

Domeniu de aplicare

(1) Prezentul capitol se aplică operațiunilor de plată singulare care nu intră sub incidența unui contract-cadru.

(2) În cazul în care un ordin de plată pentru o operațiune de plată singulară este transmis printr-un instrument de plată reglementat printr-un contract-cadru, prestatorul de servicii de plată nu are obligația de a furniza sau de a pune la dispoziție informații care au fost deja transmise utilizatorului serviciilor de plată pe baza unui contract-cadru încheiat cu un alt prestator de servicii de plată sau care îi vor fi transmise în conformitate cu contractul-cadru respectiv.

*Articolul 44***Informații prelabile generale**

(1) Statele membre solicită ca, înainte ca utilizatorul serviciilor de plată să devină parte la un contract sau la o ofertă de servicii de plată singulară, prestatorul de servicii de plată să pună la dispoziția utilizatorului serviciilor de plată, într-o formă ușor accesibilă, informațiile și condițiile specificate la articolul 45 cu privire la propriile sale servicii. La cererea utilizatorului serviciilor de plată, prestatorul de servicii de plată transmite informațiile și condițiile pe suport de hârtie sau pe un alt suport durabil. Informațiile și condițiile sunt comunicate în termeni ușor de înțeles, într-o formă clară și inteligibilă, într-o limbă oficială a statului membru în care se oferă serviciul de plată sau în orice altă limbă stabilită de comun acord între părți.

(2) În cazul în care contractul de servicii de plată singulară a fost încheiat la cererea utilizatorului serviciilor de plată, printr-un mijloc de comunicare la distanță care nu permite prestatorului de servicii de plată să respecte alineatul (1), prestatorul își îndeplinește obligațiile care îi revin în conformitate cu respectivul alineat imediat după executarea operațiunii de plată.

(3) Obligațiile prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol pot fi îndeplinite și prin transmiterea unui exemplar al propunerii de contract de prestare de servicii de plată singulară sau al ordinului preliminar de plată, care includ informațiile și condițiile specificate la articolul 45.

*Articolul 45***Informații și condiții**

(1) Statele membre se asigură că informațiile și condițiile următoare sunt furnizate sau puse la dispoziția utilizatorului serviciilor de plată de către prestatorul de servicii de plată:

- (a) specificarea informațiilor sau a codului unic de identificare care trebuie furnizate de către utilizatorul serviciilor de plată în vederea inițierii sau executării corecte a unui ordin de plată;
- (b) termenul maxim de executare în care trebuie furnizat serviciul de plată;
- (c) toate comisioanele pe care utilizatorul serviciilor de plată trebuie să le plătească prestatorului de servicii de plată și, dacă este cazul, defalcarea respectivelor comisioane;
- (d) dacă este cazul, cursurile de schimb reale sau de referință care urmează să fie aplicate operațiunii de plată.

(2) În plus, statele membre se asigură că prestatorii de servicii de inițiere a plății furnizează sau pun la dispoziția plătitorului, înainte de inițierea plății, următoarele informații clare și complete:

- (a) numele prestatorului de servicii de inițiere a plății, adresa sediului său central și, după caz, adresa agentului sau a sucursalei stabilite în statul membru în care se oferă serviciul de plată, precum și orice altă dată de contact, inclusiv adresa de poștă electronică, relevantă pentru comunicarea cu prestatorul de servicii de inițiere a plății; și
- (b) datele de contact ale autorității competente.

(3) Dacă este cazul, orice altă informație și condiție relevante specificate la articolul 52 sunt puse la dispoziția utilizatorului serviciilor de plată într-un mod ușor accesibil.

*Articolul 46***Informații destinate plătitorului și beneficiarului plății după inițierea unui ordin de plată**

Pe lângă informațiile și condițiile specificate la articolul 45, în cazul în care se inițiază un ordin de plată prin intermediul unui prestator de servicii de inițiere a plății, acesta din urmă oferă sau pune imediat după inițiere la dispoziția plătitorului și, după caz, a beneficiarului plății următoarele date:

- (a) o confirmare a inițierii cu succes a ordinului de plată pe lângă prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont plătitorului;
- (b) o referință care permite plătitorului și beneficiarului plății să identifice operațiunea de plată și beneficiarul plății să identifice plătitorul, după caz, precum și orice informație transferată odată cu operațiunea de plată;
- (c) valoarea operațiunii de plată;
- (d) după caz, valoarea comisioanelor de plată către prestatorul de servicii de inițiere a plății pentru operațiune și, dacă este cazul, o defalcare a valorii acestor comisioane.

Articolul 47

Informații destinate prestatorului de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont plătitorului în cazul unui serviciu de inițiere a plății

În cazul în care se inițiază un ordin de plată prin intermediul prestatorului de servicii de inițiere a plății, acesta pune referința operațiunii de plată la dispoziția a prestatorului de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont.

Articolul 48

Informații destinate plătitorului după primirea ordinului de plată

Imediat după primirea ordinului de plată, prestatorul de servicii de plată al plătitorului transmite sau pune la dispoziția plătitorului, astfel cum se prevede la articolul 44 alineatul (1), toate informațiile următoare cu privire la propriile servicii:

- (a) o referință care să permită plătitorului identificarea operațiunii de plată și, dacă este cazul, informații privind beneficiarul plății;
- (b) valoarea operațiunii de plată în moneda utilizată în ordinul de plată;
- (c) valoarea comisioanelor operațiunii de plată plătibile de către plătitor și, dacă este cazul, defalcarea valorii acestor comisioane;
- (d) dacă este cazul, cursul de schimb utilizat în operațiunea de plată de către prestatorul de servicii de plată al plătitorului sau o referință la acesta, în cazul în care diferă de cursul prevăzut în conformitate cu articolul 45 alineatul (1) litera (d), precum și valoarea operațiunii de plată după conversia monetară respectivă;
- (e) data primirii ordinului de plată.

Articolul 49

Informații destinate beneficiarului plății după executarea operațiunii

Imediat după executarea operațiunii de plată, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății transmite sau pune la dispoziția beneficiarului plății, în același mod în care este prevăzut la articolul 44 alineatul (1), toate informațiile următoare cu privire la propriile servicii:

- (a) o referință care îi permite beneficiarului plății identificarea operațiunii de plată și, după caz, a plătitorului, precum și a oricărei informații transferate odată cu operațiunea de plată;
- (b) valoarea operațiunii de plată în moneda în care fondurile au fost puse la dispoziția beneficiarului plății;
- (c) valoarea comisioanelor pentru operațiunea de plată plătibile de către beneficiarul plății și, după caz, defalcarea valorii acestor comisioane;

- (d) după caz, cursul de schimb utilizat în cadrul operațiunii de plată de către prestatorul serviciilor de plată al beneficiarului plății și valoarea operațiunii de plată înaintea conversiei monetare;
- (e) data valutei creditării contului.

CAPITOLUL 3

Contracte-cadru

Articolul 50

Domeniu de aplicare

Prezentul capitol se aplică operațiunilor de plată care intră sub incidența unui contract-cadru.

Articolul 51

Informații prealabile generale

- (1) Statele membre solicită prestatorului de servicii de plată să comunice utilizatorului serviciilor de plată informațiile și condițiile specificate la articolul 52, pe suport de hârtie sau pe alt suport durabil, cu suficient timp înainte ca utilizatorul serviciilor de plată să devină parte la un contract-cadru sau la o ofertă. Informațiile și condițiile sunt comunicate în termeni ușor de înțeles, într-o formă clară și inteligibilă, într-o limbă oficială a statului membru în care se oferă serviciul de plată sau în orice altă limbă stabilită de comun acord între părți.
- (2) În cazul în care contractul-cadru a fost încheiat la cererea utilizatorului serviciilor de plată, printr-un mijloc de comunicare la distanță care nu permite prestatorului de servicii de plată să respecte alineatul (1), prestatorul de servicii de plată își îndeplinește obligațiile care îi revin în conformitate cu alineatul respectiv imediat după încheierea contractului-cadru.
- (3) Obligațiile prevăzute la alineatul (1) pot fi îndeplinite prin furnizarea unui exemplar al contractului-cadru preliminar care include informațiile și condițiile specificate la articolul 52.

Articolul 52

Informații și condiții

Statele membre se asigură că informațiile și condițiile următoare sunt transmise utilizatorului serviciilor de plată:

1. cu privire la prestatorul de servicii de plată:

- (a) numele prestatorului de servicii de plată, adresa sediului său central și, după caz, adresa agentului sau a sucursalei stabilite în statul membru în care se oferă serviciul de plată, precum și orice altă adresă, inclusiv adresa de poștă electronică, relevantă pentru comunicarea cu prestatorul de servicii de plată;
- (b) datele de identificare ale autorităților de supraveghere corespunzătoare și ale registrului prevăzut la articolul 14 sau ale oricărui alt registru public de autorizare a prestatorului de servicii de plată și numărul de înregistrare sau mijloace echivalente de identificare în registrul respectiv;

2. cu privire la utilizarea serviciului de plată:

- (a) o descriere a principalelor caracteristici ale serviciului de plată care urmează să fie prestat;
- (b) specificarea informațiilor sau a codului unic de identificare care trebuie furnizate de către utilizatorul serviciilor de plată în vederea inițierii sau executării corecte a unui ordin de plată;
- (c) forma și procedura de exprimare a consimțământului pentru inițierea unui ordin de plată sau pentru executarea unei operațiuni de plată, precum și de retragere a acestui consimțământ în conformitate cu articolele 64 și 80;

- (d) o referință la momentul primirii unui ordin de plată, în conformitate cu articolul 78, și ora limită, dacă este cazul, stabilită de prestatorul de servicii de plată;
- (e) termenul maxim de executare pentru serviciile de plată care urmează să fie prestate;
- (f) dacă există posibilitatea de a conveni asupra unor limite de cheltuieli pentru utilizarea unui instrument de plată în conformitate cu articolul 68 alineatul (1);
- (g) în cazul instrumentelor de plată cu cardul coetichetate, drepturile utilizatorului serviciului de plată în temeiul articolului 8 din Regulamentul (UE) 2015/751;

3. cu privire la comisioane, rata dobânzii și cursul de schimb:

- (a) toate comisioanele pe care utilizatorul serviciilor de plată trebuie să le plătească prestatorului de servicii de plată, inclusiv cele legate de modalitatea și de frecvența cu care sunt furnizate sau puse la dispoziție informațiile în temeiul prezentei directive și, dacă este cazul, defalcarea valorii acestor comisioane;
- (b) dacă este cazul, rata dobânzii și cursul de schimb care urmează să fie aplicate sau, în cazul în care trebuie utilizate rata dobânzii de referință și cursul de schimb de referință, metoda de calcul a dobânzii efective, precum și data și indexul sau baza corespunzătoare pentru determinarea cursului de schimb de referință sau a ratei dobânzii de referință corespunzătoare;
- (c) dacă se convine astfel, aplicarea imediată a modificărilor ratei dobânzii de referință sau a cursului de schimb de referință, precum și cerințele în materie de informare legate de modificări, în conformitate cu articolul 54 alineatul (2);

4. cu privire la comunicare:

- (a) dacă este cazul, mijloacele de comunicare, inclusiv cerințele tehnice privind echipamentele și software-ul utilizatorului serviciilor de plată, convenite de comun acord între părți în vederea transmiterii informațiilor sau a notificărilor specificate în prezenta directivă;
- (b) modul în care informațiile specificate în prezenta directivă trebuie să fie furnizate sau puse la dispoziție și frecvența cu care se realizează acest lucru;
- (c) limba sau limbile în care va fi încheiat contractul-cadru și în care se desfășoară comunicarea pe durata acestei relații contractuale;
- (d) dreptul utilizatorului serviciilor de plată de a primi condițiile contractuale ale contractului-cadru, precum și informațiile și condițiile în conformitate cu articolul 53;

5. cu privire la măsurile de salvagardare și la măsurile corective:

- (a) dacă este cazul, o descriere a etapelor pe care utilizatorul serviciilor de plată trebuie să le parcurgă pentru a garanta siguranța unui instrument de plată și a modalităților de notificare a prestatorului de servicii de plată în sensul articolului 69 alineatul (1) litera (b);
- (b) procedura securizată de notificare a utilizatorului serviciilor de plată de către prestatorul de servicii de plată în cazul unei suspiciuni de fraudă sau al unei fraude reale sau în cazul unor amenințări la adresa securității;
- (c) dacă se convine astfel, condițiile în care prestatorul de servicii de plată își rezervă dreptul de a bloca un instrument de plată, în conformitate cu articolul 68;

- (d) răspunderea plătitorului în conformitate cu articolul 74, inclusiv informații privind suma corespunzătoare;
  - (e) modalitățile și termenul în care utilizatorul serviciilor de plată trebuie să informeze prestatorul de servicii de plată în legătură cu orice operațiune de plată neautorizată sau incorect inițiată sau executată, în conformitate cu articolul 71, precum și răspunderea prestatorului de servicii de plată pentru operațiunile de plată neautorizate, în conformitate cu articolul 73;
  - (f) răspunderea prestatorului de servicii de plată pentru inițierea sau executarea operațiunilor de plată în conformitate cu articolul 89;
  - (g) condițiile de rambursare în conformitate cu articolele 76 și 77;
6. cu privire la modificări ale contractului-cadru și la rezilierea sa:
- (a) dacă se convine astfel, faptul că se consideră că utilizatorul serviciilor de plată a acceptat modificările condițiilor contractuale, în conformitate cu articolul 54, dacă, înainte de data propusă a intrării lor în vigoare, utilizatorul serviciilor de plată nu îl informează pe prestatorul de servicii de plată că nu le acceptă;
  - (b) durata contractului-cadru;
  - (c) dreptul utilizatorului serviciilor de plată de a rezilia contractul-cadru și oricare alte acorduri cu privire la rezilierea respectivă, în conformitate cu articolul 54 alineatul (1) și cu articolul 55;
7. cu privire la căile de atac:
- (a) toate clauzele contractuale privind dreptul aplicabil contractului-cadru și/sau instanțele competente;
  - (b) procedurile SAL pe care utilizatorul serviciilor de plată le are la dispoziție, în conformitate cu articolele 99-102.

Articolul 53

Accesibilitatea informațiilor și a condițiilor contractului-cadru

În orice moment în timpul relației contractuale, utilizatorul serviciilor de plată are dreptul să primească, la cerere, condițiile contractuale ale contractului-cadru, precum și informațiile și condițiile specificate la articolul 52, pe suport de hârtie sau pe orice alt suport durabil.

Articolul 54

Modificări ale condițiilor contractului-cadru

(1) Toate modificările din contractul-cadru, precum și informațiile și condițiile specificate la articolul 52 sunt propuse de prestatorul de servicii de plată în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) cu cel puțin două luni înainte de data propusă pentru aplicarea acestora. Utilizatorul serviciilor de plată poate fie să accepte, fie să respingă modificările înaintea datei propuse pentru intrarea lor în vigoare.

După caz, în conformitate cu articolul 52 punctul 6 litera (a), prestatorul de servicii de plată îl informează pe utilizatorul serviciilor de plată că se consideră că acesta din urmă a acceptat modificările respective dacă, înainte de data propusă a intrării lor în vigoare, nu îl informează pe prestatorul de servicii de plată că nu le acceptă. Prestatorul serviciilor de plată îl informează, de asemenea, pe utilizatorul serviciilor de plată cu privire la faptul că, în cazul în care respinge modificările respective, utilizatorul serviciilor de plată are dreptul să rezilieze gratuit contractul-cadru, începând de la data la care s-ar fi aplicat modificările.

(2) Modificările survenite cu privire la rata dobânzii sau la cursul de schimb pot fi aplicate imediat și fără nicio notificare, cu condiția ca un astfel de drept să fie convenit în contractul-cadru și ca modificările ratei dobânzii sau ale cursului de schimb să se bazeze pe rata dobânzii de referință sau pe cursul de schimb de referință convenite în conformitate cu articolul 52 punctul 3 literele (b) și (c). Utilizatorul serviciilor de plată este informat cu privire la orice modificare survenită cu privire la rata dobânzii cu prima ocazie, în conformitate cu articolul 51 alineatul (1), cu excepția cazului în care părțile au convenit asupra unei frecvențe specifice sau a unei modalități în care informația trebuie transmisă sau pusă la dispoziție. Cu toate acestea, modificările ratei dobânzii sau ale cursului de schimb care sunt mai avantajoase pentru utilizatorii serviciilor de plată pot fi aplicate fără notificare.

(3) Modificările ratei dobânzii sau ale cursului de schimb folosit în cadrul operațiunilor de plată sunt introduse și calculate într-un mod neutru, care să nu facă discriminări între utilizatorii serviciilor de plată.

Articolul 55

Reziliere

(1) Utilizatorul serviciilor de plată poate rezilia contractul-cadru oricând dacă părțile nu au convenit o perioadă de notificare. Această perioadă nu poate depăși o lună.

(2) Rezilierea contractului-cadru nu implică niciun fel de penalități pentru utilizatorul serviciilor de plată, cu excepția cazului în care contractul a fost în vigoare mai puțin de șase luni. Penalitățile, dacă există, pentru rezilierea contractului-cadru trebuie să fie adecvate și în acord cu costurile.

(3) În cazul în care se convine astfel în contractul-cadru, prestatorul de servicii de plată poate rezilia un contract-cadru încheiat pe o durată nedeterminată prin transmiterea unui preaviz cu cel puțin două luni înainte, astfel cum se prevede la articolul 51 alineatul (1).

(4) Comisioanele percepute periodic pentru serviciile de plată sunt plătite de către utilizatorul serviciilor de plată doar proporțional cu perioada care precede rezilierea contractului. În cazul în care comisioanele sunt plătite în avans, acestea sunt rambursate proporțional.

(5) Dispozițiile din prezentul articol nu aduc atingere actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre care reglementează drepturile părților de a declara contractul-cadru neexecutabil sau nul.

(6) Statele membre pot stabili dispoziții mai avantajoase pentru utilizatorii serviciilor de plată.

Articolul 56

Informații care trebuie furnizate înainte de executarea unei operațiuni de plată individuale

În cazul unei operațiuni de plată individuale care este efectuată în temeiul unui contract-cadru și inițiată de către plătitor, un prestator de servicii de plată furnizează, la cererea plătitorului pentru această operațiune de plată specifică, informații explicite privind toate aspectele următoare:

(a) timpul maxim de executare;

(b) comisioanele plătibile de către plătitor;

(c) după caz, defalcarea valorii tuturor comisioanelor.

Articolul 57

Informații destinate plătitorului cu privire la operațiunile de plată individuale

(1) După ce valoarea unei operațiuni individuale de plată este debitată din contul plătitorului sau, în cazul în care plătitorul nu utilizează un cont de plăți, după primirea ordinului de plată, prestatorul de servicii de plată al plătitorului pune la dispoziția acestuia fără întârziere și după cum se prevede la articolul 51 alineatul (1), toate informațiile următoare:

- (a) o referință care să permită plătitorului identificarea fiecărei operațiuni de plată și, după caz, informații privind beneficiarul plății;
  - (b) valoarea operațiunii de plată în moneda în care este debitat contul de plăți al plătitorului sau în moneda utilizată pentru ordinul de plată;
  - (c) valoarea oricăror comisioane legate de operațiunea de plată, și, după caz, defalcarea valorii acestor comisioane sau dobânda care trebuie plătită de către plătitor;
  - (d) după caz, cursul de schimb utilizat în cadrul operațiunii de plată de către prestatorul de servicii de plată al plătitorului și valoarea operațiunii de plată după conversia monetară respectivă;
  - (e) data valutei debitării contului sau data primirii ordinului de plată.
- (2) Un contract-cadru conține o clauză conform căreia plătitorul poate solicita ca informațiile menționate la alineatul (1) să fie transmise sau puse la dispoziție în mod periodic, cel puțin o dată pe lună, gratuit și în modalitatea convenită, care să permită plătitorului să stocheze și să reproducă informații identice.
- (3) Cu toate acestea, statele membre pot impune obligația ca prestatorii de servicii de plată să transmită gratuit, cel puțin o dată pe lună, informații pe suport de hârtie sau pe un alt suport durabil.

Articolul 58

Informații destinate beneficiarului plății cu privire la operațiunile de plată individuale

- (1) După executarea unei operațiuni de plată individuale, prestatorul serviciilor de plată al beneficiarului plății furnizează fără întârziere acestuia, astfel cum se prevede la articolul 51 alineatul (1), toate informațiile următoare:
- (a) o referință care îi permite beneficiarului plății identificarea operațiunii de plată și a plătitorului, precum și a oricărei informații transferate odată cu operațiunea de plată;
  - (b) valoarea operațiunii de plată în moneda în care este creditat contul de plăți al beneficiarului plății;
  - (c) valoarea oricăror comisioane legate de operațiunea de plată, și, după caz, defalcarea valorii acestor comisioane sau dobânda care trebuie plătită de către beneficiarul plății;
  - (d) după caz, cursul de schimb utilizat în cadrul operațiunii de plată de către prestatorul serviciilor de plată al beneficiarului plății și valoarea operațiunii de plată înaintea conversiei monetare;
  - (e) data valutei creditării contului.
- (2) Un contract-cadru poate conține o clauză conform căreia informațiile menționate la alineatul (1) trebuie să fie transmise sau puse la dispoziție, în mod periodic, cel puțin o dată pe lună, și în modalitatea convenită care permite beneficiarului plății să stocheze și să reproducă exact informațiile.
- (3) Cu toate acestea, statele membre pot impune obligația ca prestatorii de servicii de plată să transmită gratuit, cel puțin o dată pe lună, informații pe suport de hârtie sau pe un alt suport durabil.

CAPITOLUL 4

Dispoziții comune

Articolul 59

Moneda și conversia monetară

- (1) Plățile sunt efectuate în moneda convenită de comun acord între părți.
- (2) În cazul în care este oferit un serviciu de conversie monetară înainte de inițierea operațiunii de plată, iar serviciul respectiv de conversie monetară este oferit la un bancomat, la punctul de vânzare sau de către beneficiarul plății, partea care oferă serviciul de conversie monetară informează plătitorul cu privire la toate comisioanele, precum și cu privire la cursul de schimb care urmează a fi utilizat în vederea conversiei operațiunii de plată.

Plătitorul acceptă serviciul de conversie monetară pe baza acestor informații.

Articolul 60

Informații privind comisioane suplimentare sau reduceri

- (1) În cazul în care, în vederea utilizării unui anumit instrument de plată, beneficiarul plății solicită un comision sau oferă o reducere, beneficiarul plății informează plătitorul cu privire la acest fapt înainte de inițierea operațiunii de plată.
- (2) În cazul în care, în vederea utilizării unui anumit instrument de plată, prestatorul de servicii de plată sau o altă parte implicată în operațiune solicită un comision, îl informează pe utilizatorul serviciilor de plată cu privire la acest fapt înainte de inițierea operațiunii de plată.
- (3) Plătitorul are obligația de a plăti comisioanele menționate la alineatele (1) și (2) doar dacă valoarea lor totală a fost comunicată înainte de inițierea operațiunii de plată.

TITLUL IV

DREPTURI ȘI OBLIGAȚII PRIVIND PRESTAREA ȘI UTILIZAREA SERVICIILOR DE PLATĂ

CAPITOLUL 1

Dispoziții comune

Articolul 61

Domeniu de aplicare

- (1) În cazul în care utilizatorul serviciilor de plată nu este un consumator, utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul de servicii de plată pot conveni ca articolul 62 alineatul (1), articolul 64 alineatul (3) și articolele 72, 74, 76, 77, 80 și 89 să nu se aplice, integral sau parțial. De asemenea, utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul de servicii de plată pot conveni asupra unui alt termen decât cel stabilit la articolul 71.
- (2) Statele membre pot stabili ca articolul 102 să nu se aplice în cazul în care utilizatorul serviciilor de plată nu este un consumator.
- (3) Statele membre pot stabili ca dispozițiile prezentului titlu să se aplice microîntreprinderilor în același mod ca și consumatorilor.
- (4) Prezenta directivă nu aduce atingere Directivei 2008/48/CE sau altor dispoziții relevante ale dreptului Uniunii ori măsurilor naționale referitoare la condițiile de acordare a creditelor pentru consumatori nearmonizate prin prezenta directivă care respectă dreptul Uniunii.

Articolul 62

Comisioane aplicabile

- (1) Prestatorul de servicii de plată nu percepe comisioane utilizatorului serviciilor de plată pentru îndeplinirea obligațiilor sale în materie de informare sau pentru măsurile corective și de prevenire în temeiul prezentului titlu, cu excepția cazului în care se prevede altfel la articolul 79 alineatul (1), la articolul 80 alineatul (5) și la articolul 88 alineatul (2). Aceste comisioane sunt convenite între utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul de servicii de plată și sunt adecvate și în conformitate cu costurile reale ale prestatorului serviciilor de plată.

(2) Statele membre impun ca, pentru operațiunile de plată prestate în interiorul Uniunii, dacă atât prestatorul de servicii de plată al plătitorului, cât și cel al beneficiarului plății sau prestatorul de servicii de plată unic din cadrul operațiunii de plată se află pe teritoriul acesteia, beneficiarul plății să achite comisioanele percepute de prestatorul său de servicii de plată, iar plătitorul să achite comisioanele percepute de prestatorul său de servicii de plată.

(3) Prestatorul de servicii de plată nu împiedică beneficiarul plății să solicite din partea plătitorului un comision sau să îi ofere o reducere sau să îl orienteze în alt fel către utilizarea unui anumit instrument de plată. Comisioanele percepute nu depășesc costurile directe suportate de beneficiarul plății pentru utilizarea instrumentului de plată respectiv.

(4) În orice caz, statele membre se asigură că beneficiarul plății nu solicită comisioane pentru utilizarea de instrumente de plată pentru care comisioanele interbancare sunt reglementate în temeiul capitolului II din Regulamentul (UE) 2015/751 și nici pentru serviciile de plată cărora li se aplică Regulamentul (UE) nr. 260/2012.

(5) Statele membre pot interzice sau limita dreptul beneficiarului plății de a solicita comisioane, luând în considerare nevoia de a încuraja concurența și de a promova utilizarea de instrumente de plată eficiente.

Articolul 63

Derogare pentru instrumentele de plată cu valoare redusă și pentru moneda electronică

(1) În cazul instrumentelor de plată care, în conformitate cu contractul-cadru, se referă numai la operațiunile de plată individuale care nu depășesc 30 EUR sau care fie au o limită de cheltuieli de 150 EUR, fie depozitează fonduri care nu depășesc niciodată 150 EUR, prestatorii de servicii de plată pot conveni cu utilizatorii serviciilor lor de plată următoarele:

(a) articolul 69 alineatul (1) litera (b), articolul 70 alineatul (1) literele (c) și (d), precum și articolul 74 alineatul (2) nu se aplică în cazul în care instrumentul de plată nu permite blocarea sa sau împiedicarea unei utilizări ulterioare a acestuia;

(b) articolul 72, articolul 73 și articolul 74 alineatele (1) și (3), nu se aplică în cazul în care instrumentul de plată este utilizat anonim sau în cazul în care, din alte motive care țin de instrumentul de plată, prestatorul de servicii de plată nu se află în poziția de a dovedi că o anumită operațiune de plată a fost autorizată;

(c) prin derogare de la articolul 79 alineatul (1), prestatorul de servicii de plată nu este obligat să îl notifice pe utilizatorul serviciilor de plată în legătură cu refuzul unui ordin de plată, în cazul în care neefectuarea plății poate fi constatată din context;

(d) prin derogare de la articolul 80, plătitorul nu poate revoca ordinul de plată după transmiterea ordinului de plată sau după exprimarea consimțământului său pentru executarea operațiunii de plată către beneficiarul plății;

(e) prin derogare de la articolele 83 și 84, se aplică alte termene de executare.

(2) Pentru operațiunile de plată naționale, statele membre sau autoritățile lor competente pot reduce sau dubla sumele prevăzute la alineatul (1). Acestea pot să le majoreze până la 500 EUR pentru instrumentele de plată preplătite.

(3) Articolele 73 și 74 din prezenta directivă se aplică, de asemenea, monedei electronice, astfel cum a fost definită la articolul 2 punctul 2 din Directiva 2009/110/CE, cu excepția cazului în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului nu poate îngheța contul de plăți în care este depozitată moneda electronică și nici nu poate bloca instrumentul de plată. Statele membre pot limita această derogare la conturi de plăți în care este depozitată moneda electronică sau la instrumente de plată cu o anumită valoare.

CAPITOLUL 2

Autorizarea operațiunilor de plată

Articolul 64

Consimțământul și retragerea consimțământului

(1) Statele membre se asigură că o operațiune de plată este considerată autorizată doar în cazul în care plătitorul și-a exprimat consimțământul referitor la executarea operațiunii de plată. O operațiune de plată poate fi autorizată de către plătitor fie înainte, fie după executarea acesteia, dacă plătitorul și prestatorul de servicii de plată au convenit astfel.

(2) Consimțământul de a executa o operațiune de plată sau o serie de operațiuni de plată trebuie să fie acordat în forma convenită între plătitor și prestatorul de servicii de plată. Consimțământul de a executa o operațiune de plată poate fi acordat și prin intermediul beneficiarului plății sau al prestatorului de servicii de inițiere a plății.

În absența consimțământului, o operațiune de plată este considerată ca fiind neautorizată.

(3) Plătitorul își poate retrage consimțământul în orice moment, dar nu mai târziu de momentul irevocabilității în conformitate cu articolul 80. Consimțământul exprimat pentru executarea mai multor operațiuni de plată poate fi de asemenea retras, caz în care orice operațiune de plată viitoare este considerată ca fiind neautorizată.

(4) Procedura de exprimare a consimțământului este convenită între plătitor și prestatorul (prestatorii) relevant (relevanți) de servicii de plată.

Articolul 65

Confirmarea disponibilității fondurilor

(1) Statele membre se asigură că un prestator de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont confirmă imediat, la cererea unui prestator de servicii de plată care emite instrumente de plată cu cardul, dacă o sumă necesară pentru executarea unei operațiuni de plată cu cardul este disponibilă în contul de plăți al plătitorului, cu condiția să fie îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) contul de plăți al plătitorului să fie accesibil online la momentul cererii;
- (b) plătitorul să își fi dat consimțământul explicit prestatorului de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont pentru a răspunde cererilor din partea unui anumit prestator de servicii de plată privind confirmarea faptului că suma corespunzătoare unei anumite operațiuni de plată cu cardul este disponibilă în contul de plăți al plătitorului;
- (c) consimțământul menționat la litera (b) să fie acordat înainte de a fi formulată prima cerere de confirmare.

(2) Prestatorul de servicii de plată poate solicita confirmarea menționată la alineatul (1) în cazul în care se întrunesc toate condițiile următoare:

- (a) plătitorul a dat prestatorului de servicii de plată consimțământul său explicit de a solicita confirmarea menționată la alineatul (1);
- (b) plătitorul a inițiat operațiunea de plată cu cardul pentru suma în cauză prin utilizarea unui instrument de plată cu cardul emis de prestatorul de servicii de plată;
- (c) prestatorul de servicii de plată se autentifică, înainte de fiecare cerere de confirmare, față de prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont, și comunică în condiții de securitate cu acesta, în conformitate cu articolul 98 alineatul (1) litera (d).

(3) În conformitate cu Directiva 95/46/CE, confirmarea menționată la alineatul (1) constă doar într-un simplu răspuns „da” sau „nu”, și nu într-o declarație privind soldul contului. Acest răspuns nu este stocat sau utilizat în alte scopuri decât cel al executării operațiunii de plată cu cardul.

(4) Confirmarea menționată la alineatul (1) nu permite prestatorului de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont să blocheze fonduri în contul de plăți al plătitorului.

(5) Plătitorul poate solicita prestatorului de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont să îi comunice identitatea prestatorului de servicii de plată și răspunsul primit.

(6) Prezentul articol nu se aplică operațiunilor de plată inițiate prin instrumente de plată cu cardul în care este stocată monedă electronică, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 2 al din Directiva 2009/110/CE.

Articolul 66

Reguli de acces la contul de plăți în cazul serviciilor de inițiere a plății

(1) Statele membre se asigură că un plătitor are dreptul de a utiliza un prestator de servicii de inițiere a plății pentru a obține servicii de plată, astfel cum se prevede la punctul 7 din anexa I. Dreptul de a utiliza un prestator de servicii de inițiere a plății nu se aplică atunci când contul de plăți nu este accesibil online.

(2) Atunci când plătitorul își dă consimțământul explicit pentru executarea unei plăți în conformitate cu articolul 64, prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont întreprinde acțiuni specificate la alineatul (4) din prezentul articol pentru a garanta dreptul plătitorului de a utiliza serviciul de inițiere a plății.

(3) Prestatorul de servicii de inițiere a plății:

(a) nu deține în niciun moment fondurile plătitorului în legătură cu prestarea serviciului de inițiere a plății;

(b) se asigură că elementele de securitate personalizate ale utilizatorului serviciilor de plată nu sunt accesibile altor părți, cu excepția utilizatorului și a emitentului elementelor personalizate, precum și că sunt transmise de către prestatorul de servicii de inițiere a plății prin canale sigure și eficiente;

(c) se asigură că orice altă informație referitoare la utilizatorul serviciilor de plată, obținute cu ocazia prestării serviciilor de inițiere a plății, sunt furnizate doar beneficiarului plății și doar cu consimțământul explicit al utilizatorului serviciilor de plată;

(d) ori de câte ori se inițiază o plată, se identifică față de prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont plătitorului și comunică în condiții de securitate cu prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont, cu plătitorul și cu beneficiarul plății, în conformitate cu articolul 98 alineatul (1) litera (d);

(e) nu stochează datele sensibile privind plățile ale utilizatorului serviciilor de plată;

(f) nu solicită, din partea utilizatorului serviciilor de plată, alte date decât cele necesare pentru prestarea serviciului de inițiere a plății;

(g) nu utilizează, nu accesează și nu stochează niciun fel de date în alte scopuri decât pentru prestarea serviciului de inițiere a plății solicitat explicit de plătitor;

(h) nu modifică suma, beneficiarul plății sau orice altă caracteristică a operațiunii.

(4) Prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont:

(a) comunică în condiții de securitate cu prestatorii de servicii de inițiere a plății, în conformitate cu articolul 98 alineatul (1) litera (d);

- (b) imediat după primirea ordinului de plată din partea unui prestator de servicii de inițiere a plății, furnizează sau pune la dispoziția acestuia toate informațiile privind inițierea operațiunii de plată și toate informațiile la care are acces prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont cu privire la executarea operațiunii de plată;
  - (c) tratează ordinele de plată transmise prin intermediul serviciilor unui prestator de servicii de inițiere a plății fără nicio discriminare, cu excepția cazului în care există motive obiective, în raport cu ordinele de plată transmise direct de plătitor, în special în ceea ce privește sincronizarea, prioritatea sau comisioanele.
- (5) Furnizarea de servicii de inițiere a plății nu este condiționată, în acest scop, de existența unei relații contractuale între prestatorii de servicii de inițiere a plății și prestatorii de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont.

Articolul 67

Reguli de acces și de utilizare a informațiilor privind contul de plăți în cazul serviciilor de informare cu privire la conturi

- (1) Statele membre se asigură că utilizatorul serviciilor de plată are dreptul de a se folosi de serviciile care permit accesul la informațiile referitoare la cont, după cum se menționează la punctul 8 din anexa I. Acest drept nu se aplică atunci când contul de plăți nu este accesibil online.
- (2) Prestatorul de servicii de informare cu privire la conturi:
- (a) prestează servicii numai pe baza consimțământului explicit al utilizatorului serviciului de plată;
  - (b) se asigură că elementele de securitate personalizate ale utilizatorului serviciilor de plată nu sunt accesibile altor părți, cu excepția utilizatorului și a emitentului elementelor de securitate personalizate, precum și că transmiterea lor de către prestatorul de servicii de informare cu privire la conturi se realizează prin canale sigure și eficiente;
  - (c) pentru fiecare sesiune de comunicare, se identifică față de prestatorul (prestatorii) de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont al (ai) utilizatorului serviciilor de plată și să comunice în condiții de securitate cu prestatorul (prestatorii) de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont și cu utilizatorul serviciilor de plată, în conformitate cu articolul 98 alineatul (1) litera (d);
  - (d) accesează numai informații provenind de la conturi de plată desemnate și de la operațiunile de plată aferente;
  - (e) nu solicită date sensibile privind plățile aferente conturilor de plăți;
  - (f) nu utilizează, nu accesează sau nu stochează niciun fel de date în alte scopuri decât pentru prestarea serviciului de informare cu privire la conturi solicitat explicit de către utilizatorul serviciilor de plată, în conformitate cu normele de protecție a datelor.
- (3) În ceea ce privește conturile de plăți, prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont:
- (a) comunică în condiții de securitate cu prestatorii de servicii de informare cu privire la conturi, în conformitate cu articolul 98 alineatul (1) litera (d); și
  - (b) tratează solicitările de date transmise prin intermediul serviciilor unui prestator de servicii de informare cu privire la conturi fără nicio discriminare, cu excepția cazului în care există motive obiective.
- (4) Furnizarea de servicii de informare cu privire la conturi nu este condiționată, în acest scop, de existența unei relații contractuale între prestatorii de servicii de informare cu privire la conturi și prestatorii de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont.

*Articolul 68***Limitele utilizării instrumentului de plată și ale accesului prestatorilor de servicii de plată la conturile de plăți**

(1) În cazul în care este utilizat un anumit instrument de plată în vederea exprimării consimțământului, plătitorul și prestatorul său de servicii de plată pot conveni asupra unor limite de cheltuieli pentru operațiunile de plată executate cu ajutorul instrumentului de plată respectiv.

(2) În cazul în care acest lucru este convenit în contractul-cadru, prestatorul de servicii de plată își poate rezerva dreptul de a bloca instrumentul de plată din motive justificate în mod obiectiv, legate de securitatea instrumentului de plată, de o suspiciune de utilizare neautorizată sau frauduloasă a acestuia sau, în cazul unui instrument de plată cu o linie de credit, de un risc sporit în mod semnificativ ca plătitorul să fie în incapacitatea de a se achita de obligația de plată.

(3) În aceste cazuri, prestatorul de servicii de plată informează, în modul convenit, plătitorul în legătură cu blocarea instrumentului de plată și cu motivele acestei blocări, dacă este posibil înainte de blocare și cel mai târziu imediat după blocarea acestuia, cu excepția cazului în care furnizarea acestei informații compromite motivele de siguranță justificate în mod obiectiv sau este interzisă de alte dispozițiile relevante ale dreptului intern sau ale dreptului Uniunii.

(4) Prestatorul de servicii de plată deblochează instrumentul de plată sau îl înlocuiește cu un nou instrument de plată odată ce motivele de blocare încetează să mai existe.

(5) Un prestator de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont poate refuza accesul la un cont de plăți în cazul unui prestator de servicii de informare cu privire la conturi sau al unui prestator de servicii de inițiere a plății, din motive justificate în mod obiectiv și susținute de dovezi corespunzătoare legate de accesarea neautorizată sau frauduloasă a contului de plăți de către prestatorul de servicii de informare cu privire la conturi sau de către prestatorul de servicii de inițiere a plății, inclusiv de inițierea neautorizată sau frauduloasă a unei operațiuni de plată. În aceste cazuri, prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont informează plătitorul, într-un mod convenit de comun acord, că accesul la contul de plăți este refuzat și motivele acestui refuz. Informația respectivă este furnizată plătitorului, dacă este posibil, înainte de refuzarea accesului și cel mai târziu imediat după aceasta, cu excepția cazului în care furnizarea unor astfel de informații ar compromite motivele de siguranță justificate în mod obiectiv sau este interzisă de alte dispoziții relevante ale dreptului intern sau ale dreptului Uniunii.

Prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont permite accesul la contul de plăți odată ce motivele de refuz încetează să mai existe.

(6) În cazurile menționate la alineatul (5), prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont raportează de îndată autorității competente incidentul referitor la prestatorul de servicii de informare cu privire la conturi sau la prestatorul de servicii de inițiere a plății. Aceste informații cuprind detaliile relevante ale cazului și motivele pentru luarea de măsuri. Autoritatea competentă evaluează cazul și, dacă este necesar, adoptă măsurile adecvate.

*Articolul 69***Obligațiile utilizatorului serviciilor de plată cu privire la instrumentele de plată și la elementele de securitate personalizate**

(1) Utilizatorul serviciilor de plată care are dreptul de a utiliza un instrument de plată:

(a) utilizează instrumentul de plată în conformitate cu clauzele care reglementează emiterea și utilizarea acestuia, care trebuie să fie obiective, nediscriminatorii și proporționale;

(b) informează fără întârziere prestatorul de servicii de plată sau entitatea desemnată de acesta de îndată ce ia cunoștință de pierderea, furtul, deturnarea instrumentului său de plată sau de orice altă utilizare neautorizată a acestuia.

(2) În scopul prevăzut la alineatul (1) litera (a), de îndată ce utilizatorul serviciilor de plată primește un instrument de plată, acesta ia toate măsurile rezonabile pentru a păstra în siguranță elementele sale de securitate personalizate.

*Articolul 70***Obligațiile prestatorului de servicii de plată cu privire la instrumentele de plată**

- (1) Prestatorul serviciilor de plată care emite un instrument de plată:
  - (a) se asigură că elementele de securitate personalizate nu sunt accesibile altor părți cu excepția utilizatorului serviciilor de plată care are dreptul de utilizare a instrumentului de plată, fără a aduce atingere obligațiilor utilizatorului serviciilor de plată prevăzute la articolul 69;
  - (b) nu trimite un instrument de plată nesolicitat, cu excepția cazului în care instrumentul de plată transmis deja utilizatorului serviciilor de plată trebuie înlocuit;
  - (c) se asigură că în orice moment sunt disponibile mijloace corespunzătoare care să permită utilizatorului serviciilor de plată să facă o notificare în temeiul articolului 69 alineatul (1) litera (b) sau să ceară deblocarea instrumentului de plată în temeiul articolului 68 alineatul (4); la cerere, prestatorul de servicii de plată furnizează utilizatorului serviciilor de plată mijloacele de a dovedi, timp de 18 luni de la notificare, că utilizatorul serviciilor de plată a făcut o astfel de notificare;
  - (d) să ofere utilizatorului serviciilor de plată o opțiune de a face o notificare în temeiul articolului 69 alineatul (1) litera (b), în mod gratuit și să nu perceapă, eventual, decât costurile de înlocuire atribuite în mod direct instrumentului de plată;
  - (e) să împiedice orice utilizare a instrumentului de plată după ce a fost efectuată notificarea în temeiul articolului 69 alineatul (1) litera (b).
- (2) Prestatorul de servicii de plată suportă riscul aferent trimiterii unui instrument de plată sau a oricăror elemente de securitate personalizate aferente utilizatorului serviciilor de plată.

*Articolul 71***Notificarea și rectificarea operațiunilor de plată neautorizate sau executate incorect**

- (1) Utilizatorul serviciilor de plată obține rectificarea unei operațiuni de plată neautorizate sau executate incorect din partea prestatorului de servicii de plată doar dacă utilizatorul serviciilor de plată notifică acestuia, fără întârzieri nejustificate, faptul că a constatat o astfel de operațiune care dă naștere unei plângeri, inclusiv în conformitate cu articolul 89, în cel mult 13 luni de la data debitării.

Termenul pentru notificare prevăzut la primul paragraf nu se aplică atunci când prestatorul de servicii de plată nu și-a îndeplinit obligația de a furniza sau de a pune la dispoziție informațiile legate de operațiunea de plată, în conformitate cu titlul III.

- (2) În cazul în care este implicat un prestator de servicii de inițiere a plății, utilizatorul serviciilor de plată obține rectificarea din partea prestatorului de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol, fără a aduce atingere articolului 73 alineatul (2) și articolului 89 alineatul (1).

*Articolul 72***Probe privind autentificarea și executarea operațiunilor de plată**

- (1) În cazul în care un utilizator al serviciilor de plată neagă faptul că a autorizat o operațiune de plată executată sau susține că operațiunea de plată nu a fost corect executată, statele membre impun ca prestatorul de servicii de plată să fie cel care trebuie să demonstreze că operațiunea de plată a fost autentificată, înregistrată corect, înscrisă în conturi și nu a fost afectată de o defecțiune tehnică sau de alte deficiențe ale serviciilor prestate de prestatorul de servicii de plată.

În cazul în care operațiunea de plată este inițiată prin intermediul unui prestator de servicii de inițiere a plății, acestuia din urmă îi revine sarcina de a face dovada că, în limitele competenței sale, operațiunea de plată a fost autentificată, înregistrată corect și nu a fost afectată de nici o defecțiune tehnică sau de alte deficiențe legate de serviciile de plată de care este responsabil.

(2) În cazul în care un utilizator al serviciilor de plată neagă faptul că a autorizat o operațiune de plată executată, folosirea în sine a unui instrument de plată înregistrat de prestatorul de servicii de plată, inclusiv, după caz, de prestatorul de servicii de inițiere a plății, nu este în mod necesar suficientă pentru a dovedi fie că operațiunea de plată a fost autorizată de către plătitor, fie că plătitorul a acționat în mod fraudulos sau nu a respectat, intenționat sau din neglijență gravă, una sau mai multe dintre obligațiile care îi revin în temeiul articolului 69. Prestatorul de servicii de plată, inclusiv, după caz, prestatorul de servicii de inițiere a plății, furnizează probe pentru a dovedi fraudă sau neglijența gravă din partea utilizatorului serviciilor de plată.

Articolul 73

Răspunderea prestatorului de servicii de plată pentru operațiunile de plată neautorizate

(1) Statele membre se asigură că, fără a aduce atingere articolului 71, în cazul unei operațiuni de plată neautorizate, prestatorul de servicii de plată al plătitorului rambursează plătitorului valoarea operațiunii de plată neautorizate respective fie imediat, fie, în orice caz, cel târziu la sfârșitul următoarei zile lucrătoare, după ce a constatat sau a fost notificat cu privire la operațiune, cu excepția cazului în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului are motive rezonabile să suspecteze că a fost comisă o fraudă și comunică aceste motive, în scris, autorității naționale relevante. După caz, prestatorul de servicii de plată al plătitorului readuce contul de plăți debitat la starea în care s-ar fi aflat dacă operațiunea de plată neautorizată nu ar fi avut loc. Acesta se asigură, de asemenea, că data valutei creditării pentru contul de plăți al plătitorului nu este ulterioară datei la care suma a fost debitată.

(2) În cazul în care operațiunea de plată este inițiată prin intermediul unui prestator de servicii de inițiere a plății, prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont rambursează imediat sau, în orice caz, cel târziu la sfârșitul următoarei zile lucrătoare, valoarea operațiunii de plată neautorizate și, după caz, readuce contul de plăți debitat la situația în care s-ar fi aflat dacă operațiunea de plată neautorizată nu ar fi avut loc.

Dacă prestatorul de servicii de inițiere a plății este răspunzător pentru operațiunea de plată neautorizată, acesta despăgubește imediat prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont, la cererea acestuia, pentru pierderile suferite sau sumele plătite în urma rambursării acordate plătitorului, inclusiv contravaloarea operațiunii de plată neautorizate. În conformitate cu articolul 72 alineatul (1), prestatorul de servicii de inițiere a plății îi revine sarcina de a face dovada că, în limitele competenței sale, operațiunea de plată a fost autenticată, înregistrată corect și nu a fost afectată de o defecțiune tehnică sau de alte deficiențe legate de serviciile de plată de care este responsabil.

(3) Se poate stabili o compensație financiară suplimentară în conformitate cu legislația aplicabilă contractului încheiat între plătitor și prestatorul de servicii de plată sau contractului încheiat între plătitor și prestatorul de servicii de inițiere a plății, după caz.

Articolul 74

Răspunderea plătitorului pentru operațiunile de plată neautorizate

(1) Prin derogare de la articolul 73, plătitorul poate fi obligat, până la un quantum de cel mult 50 EUR, să suporte pierderile legate de orice operațiune de plată neautorizată care rezultă din utilizarea unui instrument de plată pierdut sau furat sau din deturnarea unui instrument de plată.

Primul paragraf nu se aplică dacă:

- (a) pierderea, furtul sau deturnarea unui instrument de plată nu a putut fi detectată de către plătitor înainte efectuării unei plăți, cu excepția cazului în care plătitorul a acționat fraudulos; sau
- (b) pierderea a fost cauzată de o acțiune sau de lipsa unei acțiuni din partea unui angajat, agent sau sucursală a unui prestator de servicii de plată sau unei entități căreia i-au fost externalizate activități.

Plătitorul suportă toate pierderile legate de orice operațiune de plată neautorizată dacă au fost cauzate de plătitor acționând fraudulos sau nerespectând, intenționat sau din neglijență gravă, una sau mai multe dintre obligațiile prevăzute la articolul 69.

În astfel de cazuri, suma maximă menționată la primul paragraf nu se aplică.

În cazurile în care plătitorul nu a acționat în mod fraudulos și nici nu și-a neglijat intenționat obligațiile stabilite la articolul 69, statele membre pot reduce răspunderea menționată la prezentul alineat, ținând seama îndeosebi de natura elementelor de securitate personalizate și de situațiile specifice în care acesta a fost pierdut, furat sau deturnat.

(2) În cazul în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului nu solicită o autentificare strictă a clienților, plătitorul nu suportă eventuale pierderi financiare decât în cazul în care a acționat în mod fraudulos. În cazul în care beneficiarul plății sau prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății nu acceptă autentificarea strictă a clienților, acesta rambursează prejudiciul financiar cauzat prestatorului de servicii de plată al plătitorului.

(3) După notificarea realizată în conformitate cu articolul 69 alineatul (1) litera (b), plătitorul nu suportă nicio consecință financiară care rezultă din utilizarea unui instrument de plată pierdut, furat sau deturnat, exceptând cazul în care plătitorul a acționat în mod fraudulos.

În cazul în care prestatorul de servicii de plată nu pune la dispoziție mijloacele adecvate care să permită notificarea în orice moment a unui instrument de plată pierdut, furat sau deturnat, astfel cum se prevede la articolul 70 alineatul (1) litera (c), plătitorul nu este răspunzător pentru consecințele financiare care rezultă din utilizarea unui astfel de instrument de plată, exceptând cazul în care plătitorul a acționat în mod fraudulos.

Articolul 75

Operațiunile de plată a căror valoare nu este cunoscută din timp

(1) În cazul în care o operațiune de plată este inițiată de sau prin intermediul beneficiarului plății în contextul unei operațiuni de plată cu cardul, iar valoarea exactă nu este cunoscută în momentul în care plătitorul își dă consimțământul pentru executarea operațiunii de plată, prestatorul de servicii de plată al plătitorului poate bloca fonduri în contul de plăți al plătitorului doar dacă plătitorul și-a dat consimțământul cu privire la valoarea exactă a fondurilor care urmează să fie blocate.

(2) Prestatorul de servicii de plată al plătitorului eliberează fondurile blocate în contul de plăți al plătitorului în temeiul alineatului (1), fără întârzieri nejustificate, în urma primirii informațiilor legate de valoarea exactă a operațiunii de plată și cel târziu imediat după primirea ordinului de plată.

Articolul 76

Rambursări ale operațiunilor de plată inițiate de către sau prin intermediul unui beneficiar al plății

(1) Statele membre se asigură că un plătitor are dreptul la o rambursare din partea prestatorului de servicii de plată a unei operațiuni de plată autorizate care a fost inițiată de către sau prin intermediul unui beneficiar al plății și care a fost deja executată, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

(a) autorizația nu specifică valoarea exactă a operațiunii de plată la momentul în care a fost dată;

(b) valoarea operațiunii de plată a depășit valoarea la care s-ar fi putut aștepta în mod rezonabil plătitorul, luând în calcul profilul cheltuielilor anterioare, condițiile din contractul-cadru și circumstanțele relevante pentru cazul respectiv.

La cererea prestatorului de servicii de plată, plătitorului îi revine sarcina de a dovedi că aceste condiții sunt îndeplinite.

Rambursarea constă în valoarea totală a operațiunii de plată executate. Data valutei creditării pentru contul de plăți al plătitorului nu este ulterioară datei la care suma a fost debitată.

Fără a aduce atingere alineatului (3), statele membre se asigură că, în plus față de dreptul menționat la prezentul alineat, pentru debitările directe prevăzute la articolul 1 din Regulamentul (UE) nr. 260/2012, plătitorul are un drept necondiționat de rambursare în termenele stabilite la articolul 77 din prezenta directivă.

(2) Cu toate acestea, în scopul aplicării alineatului (1) primul paragraf litera (b), plătitorul nu poate invoca motive legate de operațiuni de schimb valutar dacă s-a aplicat cursul de schimb de referință convenit cu prestatorul său de servicii de plată în conformitate cu articolul 45 alineatul (1) litera (d) și cu articolul 52 punctul 3 litera (b).

(3) În contractul-cadru dintre plătitor și prestatorul său de servicii de plată se poate conveni ca plătitorul să nu aibă dreptul la nicio rambursare în cazul în care:

(a) plătitorul și-a exprimat consimțământul de a executa operațiunea de plată direct către prestatorul de servicii de plată; și

(b) dacă este cazul, informațiile privind operațiunile de plată viitoare au fost transmise sau au fost puse la dispoziția plătitorului în forma convenită cu cel puțin patru săptămâni înainte de data scadenței, de către prestatorul de servicii de plată sau de către beneficiarul plății.

(4) Pentru debitări directe în alte monede decât euro, statele membre pot solicita prestatorilor lor de servicii de plată să ofere drepturi la rambursare mai favorabile, în conformitate cu schemele lor de debitare directă, cu condiția ca acestea să fie mai avantajoase pentru plătitor.

Articolul 77

Cereri de rambursări ale unor operațiuni de plată inițiate de către sau prin intermediul unui beneficiar al plății

(1) Statele membre se asigură că plătitorul poate solicita rambursarea prevăzută la articolul 76 pentru o operațiune de plată autorizată inițiată de către sau prin intermediul unui beneficiar al plății în termen de opt săptămâni de la data la care fondurile au fost debitate.

(2) În termen de 10 zile lucrătoare de la primirea cererii de rambursare, prestatorul de servicii de plată fie rambursează întreaga sumă a operațiunii de plată, fie justifică refuzul de a rambursa suma și indică organismele pe care plătitorul le poate sesiza în conformitate cu articolele 99-102 în cazul în care plătitorul nu acceptă motivarea oferită.

Dreptul prestatorului de servicii de plată de a refuza rambursarea, în conformitate cu primul paragraf din prezentul alineat, nu se aplică în cazul prevăzut la articolul 76 alineatul (1) al patrulea paragraf.

CAPITOLUL 3

Executarea operațiunilor de plată

Secțiunea 1

Ordine de plată și sume transferate

Articolul 78

Primirea ordinelor de plată

(1) Statele membre se asigură că momentul primirii este cel în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului intră în posesia ordinului de plată.

Contul plătitorului nu se debitează înainte de primirea ordinului de plată. În cazul în care momentul primirii nu este într-o zi lucrătoare pentru prestatorul de servicii de plată al plătitorului, ordinul de plată se consideră primit în următoarea zi lucrătoare. Prestatorul de servicii de plată poate stabili o oră limită aproape de sfârșitul zilei lucrătoare, după care orice ordin de plată primit se consideră primit în următoarea zi lucrătoare.

(2) În cazul în care utilizatorul serviciilor de plată care inițiază un ordin de plată și prestatorul de servicii de plată convin ca executarea ordinului de plată să înceapă într-o anumită zi, la sfârșitul unei anumite perioade sau în ziua în care plătitorul a pus fonduri la dispoziția prestatorului de servicii de plată, momentul primirii în sensul articolului 83 este considerat ziua convenită. În cazul în care ziua convenită nu este o zi lucrătoare pentru prestatorul de servicii de plată, ordinul de plată primit este considerat primit în următoarea zi lucrătoare.

*Articolul 79***Refuzul ordinelor de plată**

(1) În cazul în care prestatorul de servicii de plată refuză executarea unui ordin de plată sau inițierea unei operațiuni de plată, refuzul și, dacă este posibil, motivele refuzului, precum și procedura de remediere a oricăror erori de fapt care au condus la refuz sunt notificate utilizatorului serviciilor de plată, cu excepția cazului în care acest lucru este interzis prin alte dispoziții relevante ale dreptului intern sau ale dreptului Uniunii.

Prestatorul de servicii de plată transmite sau pune la dispoziție notificarea, în modul convenit, în cel mai scurt timp și, în orice caz, în termenele specificate la articolul 83.

Contractul-cadru poate include condiția ca prestatorul de servicii de plată să poată percepe un comision rezonabil pentru acest refuz în cazul în care refuzul este justificat în mod obiectiv.

(2) În cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute în contractul-cadru al plătitorului, prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont plătitorului nu refuză să execute un ordin de plată autorizat, indiferent dacă ordinul de plată a fost inițiat de un plătitor, inclusiv prin intermediul unui prestator de servicii de inițiere a plății, sau de către un beneficiar al plății sau prin intermediul unui beneficiar al plății, cu excepția cazului în care acest lucru este interzis de alte dispoziții relevante ale dreptului intern sau ale dreptului Uniunii.

(3) În sensul articolelor 83 și 89, se consideră că un ordin de plată a cărui executare a fost refuzată nu a fost primit.

*Articolul 80***Irevocabilitatea unui ordin de plată**

(1) Statele membre se asigură că utilizatorul serviciilor de plată nu poate revoca un ordin de plată după ce acesta a fost primit de către prestatorul de servicii de plată al plătitorului, în lipsa unor dispoziții contrare în prezentul articol.

(2) În cazul în care operațiunea de plată este inițiată de un prestator de servicii de inițiere a plății sau de către beneficiarul plății sau prin intermediul acestuia, plătitorul nu revocă ordinul de plată după acordarea consimțământului către prestatorul de servicii de inițiere a plății pentru a iniția operațiunea de plată sau după acordarea consimțământului către beneficiarul plății pentru a executa operațiunea de plată.

(3) Cu toate acestea, în cazul unei debitări directe, fără a aduce atingere drepturilor de rambursare, plătitorul poate revoca ordinul de plată cel târziu la sfârșitul zilei lucrătoare care precede ziua convenită pentru debitarea fondurilor.

(4) În cazul menționat la articolul 78 alineatul (2), utilizatorul serviciilor de plată poate revoca un ordin de plată cel târziu până la sfârșitul zilei lucrătoare care precede ziua convenită.

(5) După limitele de timp prevăzute la alineatele (1)-(4), ordinul de plată poate fi revocat numai dacă utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul de servicii de plată relevant convin astfel. În cazul menționat la alineatele (2) și (3), este nevoie și de acordul beneficiarului plății. În cazul în care se convine astfel în contractul-cadru, prestatorul de servicii de plată relevant poate percepe un comision de revocare.

*Articolul 81***Sume transferate și sume primite**

(1) Statele membre solicită prestatorului (prestatorilor) de servicii de plată al (ai) plătitorului, prestatorului (prestatorilor) de servicii de plată al (ai) beneficiarului plății și tuturor intermediarilor prestatorilor de servicii de plată să transfere întreaga sumă a operațiunii de plată și să nu deducă niciun comision din suma transferată.

(2) Cu toate acestea, beneficiarul plății și prestatorul de servicii de plată pot conveni ca prestatorul de servicii de plată relevant să își deducă comisioanele din suma transferată înainte de a credita beneficiarul plății cu suma respectivă. În acest caz, valoarea totală a operațiunii de plată și comisioanele sunt specificate în mod separat în informațiile transmise beneficiarului plății.

(3) În cazul în care din suma transferată sunt deduse alte comisioane decât cele prevăzute la alineatul (2), prestatorul de servicii de plată al plătitorului se asigură că beneficiarul plății primește valoarea totală a operațiunii de plată inițiate de plătitor. Atunci când operațiunile de plată sunt inițiate de către beneficiarul plății sau prin intermediul acestuia, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății se asigură că beneficiarul plății primește valoarea totală a operațiunii de plată.

Secțiunea 2

Termenul de executare și data valutei

Articolul 82

Domeniu de aplicare

(1) Prezenta secțiune se aplică:

(a) operațiunilor de plată în euro;

(b) operațiunilor naționale de plată efectuate în moneda unui stat membru aflat în afara zonei euro;

(c) operațiunilor de plată care implică numai o conversie monetară între euro și moneda oficială a unui stat membru care nu aparține zonei euro, cu condiția ca respectiva conversie monetară necesară să fie realizată în statul membru care nu aparține zonei euro și, în cazul operațiunilor de plată transfrontaliere, transferul transfrontalier să aibă loc în euro.

(2) Prezenta secțiune se aplică operațiunilor de plată care nu sunt menționate în alineatul (1), în afară de cazul în care utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul de servicii de plată iau o decizie contrară în această privință, excepție făcând articolul 87, de la care părțile nu pot deroga. Cu toate acestea, dacă utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul de servicii de plată convin asupra unei perioade mai lungi decât cea prevăzută la articolul 83, acea perioadă mai lungă nu depășește, pentru operațiunile de plată în interiorul Uniunii, patru zile lucrătoare de la momentul primirii astfel cum se menționează la articolul 78.

Articolul 83

Operațiunile de plată într-un cont de plăți

(1) Statele membre solicită prestatorului de servicii de plată al plătitorului să garanteze că, după momentul primirii astfel cum se menționează la articolul 78, valoarea operațiunii de plată este creditată în contul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății, cel târziu până la sfârșitul următoarei zile lucrătoare. Termenul respectiv poate fi prelungit cu o zi lucrătoare pentru operațiunile de plată inițiate pe suport de hârtie.

(2) Statele membre solicită prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății să atribuie o dată a valutei și să pună la dispoziție valoarea operațiunii de plată în contul de plăți al beneficiarului plății după ce prestatorul de servicii de plată a primit fondurile, în conformitate cu articolul 87.

(3) Statele membre solicită prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății să transmită prestatorului de servicii de plată al plătitorului un ordin de plată inițiat de către beneficiarul plății sau prin intermediul acestuia în termenele convenite între beneficiarul plății și prestatorul de servicii de plată, de natură să permită plata, în ceea ce privește debitarea directă, la data scadentă convenită.

Articolul 84

Cazul în care beneficiarul plății nu este titular al unui cont de plăți la prestatorul de servicii de plată

În cazul în care beneficiarul plății nu are un cont de plăți la prestatorul de servicii de plată, fondurile sunt puse la dispoziția beneficiarului plății de către prestatorul de servicii de plată care primește fondurile pentru beneficiarul plății în termenul prevăzut la articolul 83.

*Articolul 85***Numerar plasat într-un cont de plăți**

În cazul în care un consumator plasează numerar într-un cont de plăți deschis la prestatorul de servicii de plată în moneda respectivului cont de plăți, prestatorul de servicii de plată se asigură că suma este disponibilă și că i se atribuie o dată a valutei imediat după primirea fondurilor. În cazul în care utilizatorul serviciilor de plată nu este un consumator, suma devine disponibilă și i se atribuie o dată a valutei cel târziu în următoarea zi lucrătoare după primirea fondurilor.

*Articolul 86***Operațiuni de plată naționale**

Pentru operațiunile de plată naționale, statele membre pot să prevadă termene de executare a plăților mai scurte decât cele stabilite în prezenta secțiune.

*Articolul 87***Data valutei și disponibilitatea fondurilor**

(1) Statele membre se asigură că data valutei creditării contului de plăți al beneficiarului plății nu este ulterioară zilei lucrătoare în care valoarea operațiunii de plată este creditată în contul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății.

(2) Prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății se asigură că valoarea operațiunii de plată se află la dispoziția beneficiarului plății de îndată ce această sumă este creditată în contul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății, în cazul în care din partea prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății:

(a) nu există nicio conversie monetară; sau

(b) există o conversie monetară între euro și o monedă a unui stat membru sau între două monede ale statelor membre.

Obligația prevăzută la prezentul alineat se aplică, de asemenea, în cazul plăților efectuate la nivelul unui singur prestator de servicii de plată.

(3) Statele membre se asigură că data valutei debitării contului de plăți al plătitorului nu este anterioară momentului în care valoarea operațiunii de plată este debitată din contul respectiv.

Secțiunea 3

Răspunderea*Articolul 88***Coduri unice de identificare incorecte**

(1) În cazul în care un ordin de plată este executat în conformitate cu codul unic de identificare, ordinul de plată este considerat executat corect în ceea ce privește beneficiarul plății specificat prin codul unic de identificare.

(2) În cazul în care codul unic de identificare furnizat de utilizatorul serviciilor de plată este incorect, prestatorul de servicii de plată nu este considerat răspunzător, în conformitate cu articolul 89, pentru neexecutarea sau executarea defectuoasă a operațiunii de plată.

(3) Cu toate acestea, prestatorul de servicii de plată al plătitorului depune toate eforturile rezonabile pentru a recupera fondurile implicate în operațiunea de plată. Prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății cooperează la aceste eforturi inclusiv prin comunicarea către prestatorul de servicii de plată al plătitorului a tuturor informațiilor relevante pentru colectarea adecvată a fondurilor.

În cazul în care colectarea fondurilor în conformitate cu primul paragraf nu este posibilă, prestatorul de servicii de plată al plătitorului furnizează plătitorului, în baza unei cereri scrise, toate informațiile de care dispune și care sunt relevante pentru plătitor, pentru a permite acestuia să inițieze o acțiune în justiție în vederea recuperării fondurilor.

(4) În cazul în care acest lucru este convenit în contractul-cadru, prestatorul de servicii de plată poate percepe utilizatorului serviciilor de plată un comision pentru operațiunea de recuperare.

(5) În cazul în care utilizatorul serviciilor de plată furnizează informații suplimentare față de cele prevăzute la articolul 45 alineatul (1) litera (a) sau la articolul 52 punctul 2 litera (b), prestatorul de servicii de plată răspunde numai pentru executarea operațiunilor de plată în conformitate cu codul unic de identificare furnizat de utilizatorul serviciilor de plată.

Articolul 89

Răspunderea prestatorilor de servicii de plată pentru neexecutarea sau executarea defectuoasă sau cu întârziere a operațiunilor de plată

(1) În cazul în care un ordin de plată este inițiat direct de către plătitor, prestatorul de servicii de plată al plătitorului este răspunzător față de plătitor, fără a aduce atingere articolului 71, articolului 88 alineatele (2) și (3) și articolului 93, de executarea corectă a operațiunii de plată, cu excepția cazului în care poate dovedi plătitorului și, dacă este cazul, prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății că prestatorul serviciilor de plată al beneficiarului plății a primit valoarea operațiunii de plată în conformitate cu articolul 83 alineatul (1). În acest caz, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății este răspunzător față de beneficiarul plății de executarea corectă a operațiunii de plată.

În cazul în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului este răspunzător în conformitate cu primul paragraf, acesta rambursează plătitorului, fără întârzieri nejustificate, valoarea operațiunii de plată neexecutate sau executate în mod defectuos și, după caz, readuce contul de plăți debitat la starea în care s-ar fi aflat dacă operațiunea de plată defectuoasă nu ar fi avut loc.

Data valutei creditării contului de plăți al plătitorului nu poate fi ulterioară datei la care suma a fost debitată.

În cazul în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății este răspunzător în temeiul primului paragraf, acesta pune imediat la dispoziția beneficiarului plății valoarea operațiunii de plată și, dacă este cazul, creditează suma corespunzătoare în contul de plăți al acestuia.

Data valutei creditării contului de plăți al beneficiarului plății nu poate fi ulterioară datei la care suma ar fi avut data valutei dacă operațiunea ar fi fost executată corect, în conformitate cu articolul 87.

În cazul în care o operațiune de plată este executată târziu, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății se asigură, la cererea prestatorului de servicii de plată al plătitorului, care acționează pe seama acestuia din urmă, că data valutei creditării contului de plăți al beneficiarului plății este cel târziu data la care suma ar fi avut data valutei dacă operațiunea ar fi fost executată corect.

În cazul unei operațiuni de plată neexecutate sau executate în mod defectuos în care ordinul de plată este inițiat de plătitor, prestatorul de servicii de plată al plătitorului depune, la cerere, eforturi imediate, indiferent de răspunderea sa în conformitate cu prezentul alineat, pentru a identifica și a urmări operațiunea de plată și informează plătitorul cu privire la rezultate. Acest demers trebuie să fie gratuit pentru plătitor.

(2) În cazul în care un ordin de plată este inițiat de beneficiarul plății sau prin intermediul acestuia, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății este răspunzător în fața beneficiarului plății, fără a aduce atingere articolului 71, articolului 88 alineatele (2) și (3) și articolului 93, pentru transmiterea corectă a ordinului de plată către prestatorul de servicii de plată al plătitorului în conformitate cu articolul 83 alineatul (3). În cazul în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății este răspunzător în conformitate cu prezentul paragraf, acesta retransmite imediat ordinul de plată în cauză către prestatorul de servicii de plată al plătitorului.

În cazul transmiterii cu întârziere a ordinului de plată, suma are ca dată a valutei în contul de plăți al beneficiarului plății cel târziu data la care suma ar fi avut data valutei dacă operațiunea ar fi fost executată corect.

În plus, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății este răspunzător în fața acestuia, fără a aduce atingere articolului 71, articolului 88 alineatele (2) și (3) și articolului 93, pentru efectuarea operațiunii de plată în conformitate cu obligațiile sale prevăzute la articolul 87. În cazul în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății este răspunzător în temeiul prezentului paragraf, acesta garantează faptul că valoarea operațiunii de plată este la dispoziția beneficiarului plății imediat după ce această sumă este creditată în contul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății. Suma are ca dată a valutei în contul de plăți al beneficiarului plății cel târziu data la care suma ar fi avut data valutei dacă operațiunea ar fi fost executată corect.

În cazul unei operațiuni de plată neexecutate sau executate în mod defectuos pentru care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății nu este răspunzător în conformitate cu primul și al doilea paragraf, prestatorul de servicii de plată al plătitorului este răspunzător față de plătitor. În cazul în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului are o asemenea răspundere, acesta rambursează plătitorului, în mod corespunzător și fără întârzieri nejustificate, valoarea operațiunii de plată neexecutate sau executate în mod defectuos și readuce contul de plăți debitat la starea în care s-ar fi aflat dacă operațiunea de plată defectuoasă nu ar fi avut loc. Data valutei creditării contului de plăți al plătitorului nu poate fi ulterioară datei la care suma a fost debitată.

Obligația în temeiul celui de-al patrulea paragraf nu se aplică prestatorului de servicii de plată al plătitorului dacă acesta dovedește că prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății a primit suma aferentă operațiunii de plată, chiar dacă operațiunea de plată este executată cu o întârziere minoră. În acest caz, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății stabilește ca dată a valutei pentru suma din contul de plăți al beneficiarului plății cel târziu data la care suma ar fi avut data valutei dacă operațiunea ar fi fost executată corect.

În cazul unei operațiuni de plată neexecutate sau executate în mod defectuos în care ordinul de plată este inițiat de beneficiarul plății sau prin intermediul acestuia, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății depune la cerere eforturi imediate, indiferent de răspunderea sa în conformitate cu prezentul alineat, pentru a identifica și a urmări operațiunea de plată și informează beneficiarul plății cu privire la rezultate. Acest demers trebuie să fie gratuit pentru beneficiarul plății.

(3) În plus, prestatorii de servicii de plată sunt răspunzători în fața utilizatorilor serviciilor lor de plată pentru toate comisioanele de care sunt responsabili și pentru eventualele dobânzi aplicate utilizatorului serviciilor de plată ca urmare a neexecutării sau a executării în mod defectuos (inclusiv cu întârziere) a operațiunii de plată.

Articolul 90

Răspunderea în cazul serviciilor de inițiere a plății pentru neexecutarea sau executarea defectuoasă sau cu întârziere a operațiunilor de plată

(1) În cazul în care ordinul de plată este inițiat de plătitor prin intermediul unui prestator de servicii de inițiere a plății, prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont rambursează plătitorului, fără a aduce atingere articolului 71 și articolului 88 alineatele (2) și (3), valoarea operațiunii de plată neexecutate sau executate în mod defectuos și, după caz, readuce contul de plăți debitat la situația în care s-ar fi aflat dacă operațiunea de plată defectuoasă nu ar fi avut loc.

Revine prestatorului de servicii de inițiere a plății sarcina de a dovedi că ordinul de plată a fost primit de prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont plătitorului, în conformitate cu articolul 78, precum și că, în limitele competenței sale, operațiunea de plată a fost autentificată, înregistrată corect și nu a fost afectată de o defecțiune tehnică sau de alte deficiențe legate de neexecutarea sau executarea incorectă, defectuoasă sau cu întârziere a operațiunii.

(2) Dacă prestatorul de servicii de inițiere a plății este răspunzător pentru neexecutarea sau executarea, defectuoasă sau cu întârziere a operațiunii de plată, acesta despăgubește imediat prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont, la cererea acestuia, pentru pierderile suferite sau sumele plătite în urma rambursării acordate plătitorului.

Articolul 91

Compensații financiare suplimentare

Orice compensație financiară suplimentară față de cea prevăzută în prezenta secțiune poate fi stabilită în conformitate cu legea aplicabilă contractului încheiat între utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul de servicii de plată.

Articolul 92

Dreptul la recurs

(1) În cazul în care răspunderea unui prestator de servicii de plată în conformitate cu articolele 73 și 89 i se poate imputa unui alt prestator de servicii de plată sau unui intermediar, prestatorul de servicii de plată sau intermediarul respectiv compensează primul prestator de servicii de plată pentru eventualele pierderi survenite sau sume achitate în temeiul articolelor 73 și 89. Această compensație se aplică și în cazul în care oricare dintre prestatorii de servicii de plată nu utilizează autentificarea strictă a clienților.

(2) O compensație financiară suplimentară se poate stabili în conformitate cu acordurile încheiate între prestatorii de servicii de plată și/sau intermediari și cu legislația aplicabilă acordului încheiat între aceștia.

Articolul 93

Împrejurări anormale și neprevăzute

Răspunderea prevăzută în capitolul 2 sau 3 nu se aplică împrejurărilor anormale și neprevăzute, aflate în afara controlului părții care le invocă, ale căror consecințe nu ar fi putut fi evitate în pofida tuturor eforturilor în acest sens sau în cazul în care un prestator de servicii de plată este obligat să respecte alte dispoziții legale prevăzute în dreptul intern sau în dreptul Uniunii.

CAPITOLUL 4

Protecția datelor

Articolul 94

Protecția datelor

(1) Statele membre permit prelucrarea datelor cu caracter personal de către sistemele de plată și prestatorii de servicii de plată în cazul în care este necesar pentru a garanta prevenirea, investigarea și detectarea fraudelor în domeniul plăților. Furnizarea de informații către diferite persoane privind prelucrarea unor date cu caracter personal, prelucrarea respectivelor date cu caracter personal, precum și prelucrarea oricăror alte date cu caracter personal în sensul prezentei directive se realizează în conformitate cu Directiva 95/46/CE, cu normele naționale care transpun Directiva 95/46/CE și cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001.

(2) Prestatorii de servicii de plată accesează, prelucrează și păstrează datele cu caracter personal necesare pentru furnizarea serviciilor lor de plată doar cu consimțământul explicit al utilizatorului serviciilor de plată.

CAPITOLUL 5

Riscuri operaționale și de securitate și autentificarea

Articolul 95

Gestionarea riscurilor operaționale și de securitate

(1) Statele membre se asigură că prestatorii de servicii de plată stabilesc un cadru cu măsuri de atenuare și mecanisme de control adecvate pentru a gestiona riscurile operaționale și de securitate, legate de serviciile de plată pe care le furnizează. Ca parte a acestui cadru, prestatorii de servicii de plată instituie și mențin proceduri eficiente de gestionare a incidentelor, inclusiv pentru detectarea și clasificarea incidentelor operaționale și de securitate majore.

(2) Statele membre se asigură că prestatorii de servicii de plată furnizează autorității competente anual sau la intervale mai scurte stabilite de autoritatea competentă, o evaluare actualizată și cuprinzătoare privind riscurile operaționale și de securitate legate de serviciile de plată pe care le oferă și privind gradul de adecvare al măsurilor de atenuare și al mecanismelor de control puse în aplicare ca răspuns la aceste riscuri.

(3) Până la 13 iulie 2017, ABE, în cooperare strânsă cu BCE și după consultarea tuturor părților interesate relevante, inclusiv celor de pe piața serviciilor de plată, reflectând toate interesele implicate, emit orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 cu privire la stabilirea, la punerea în aplicare și la monitorizarea măsurilor de securitate, inclusiv a proceselor de certificare atunci când este cazul.

În cooperare strânsă cu BCE, ABE revizuieste orientările menționate la primul paragraf în mod regulat, și în orice caz cel puțin o dată la doi ani.

(4) Ținând seama de experiența dobândită în aplicarea orientărilor menționate la alineatul (3), ABE, la cererea Comisiei, după caz, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare cu privire la criteriile și la condițiile pentru stabilirea și monitorizarea măsurilor de securitate.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) ABE promovează cooperarea, inclusiv schimbul de informații, în domeniul combaterii riscurilor operaționale și de securitate asociate cu serviciile de plată, între autoritățile competente și între autoritățile competente și BCE și, după caz, Agenția Uniunii Europene pentru Securitatea Rețelelor și a Informațiilor.

Articolul 96

Raportarea incidentelor

(1) În cazul unui incident operațional sau de securitate major, prestatorii de servicii de plată notifică, fără întârzieri nejustificate, autoritatea competentă a statului membru de origine al prestatorului de servicii de plată.

În cazul în care incidentul are sau poate avea un impact asupra intereselor financiare ale utilizatorilor de servicii de plată ale prestatorului de servicii de plată, acesta informează fără întârzieri nejustificate utilizatorii respectivi cu privire la incident și la toate măsurile disponibile pe care le pot lua pentru a atenua efectele negative ale acestuia.

(2) La primirea notificării menționate la alineatul (1), autoritatea competentă a statului membru de origine transmite, fără întârzieri nejustificate, detaliile relevante ale incidentului către ABE și BCE. După ce evaluează relevanța incidentului pentru autoritățile relevante din statul membru respectiv, această autoritate competentă le transmite notificări în consecință.

ABE și BCE, în cooperare cu autoritatea competentă a statului membru de origine, evaluează relevanța incidentului pentru alte autorități ale Uniunii și autorități naționale relevante și le transmite notificări în consecință. BCE notifică membrilor Sistemului European al Băncilor Centrale aspectele relevante pentru sistemul de plată.

Pe baza notificării respective, autoritățile competente iau, după caz, toate măsurile necesare pentru protejarea securității imediate a sistemului financiar.

(3) Până la 13 ianuarie 2018, ABE, în strânsă cooperare cu BCE și după consultarea tuturor părților interesate relevante, inclusiv celor de pe piața serviciilor de plată, reflectând toate interesele implicate, emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 adresate fiecăruia dintre următorii:

(a) prestatorilor de servicii de plată, cu privire la clasificarea incidentelor majore menționate la alineatul (1) și cu privire la conținutul, formatul, inclusiv modelele de notificare standard, precum și procedurile de notificare a acestor incidente; și

(b) autorităților competente, cu privire la criteriile de evaluare a relevanței incidentului și la detaliile din rapoartele referitoare la incident care urmează să fie comunicate altor autorități naționale.

(4) În cooperare strânsă cu BCE, ABE revizuieste orientările menționate la alineatul (3) în mod regulat, și în orice caz cel puțin o dată la doi ani.

(5) La emiterea și la revizuirea orientărilor menționate la alineatul (3), ABE ține cont de standardele și/sau specificațiile elaborate și publicate de Agenția Uniunii Europene pentru Securitatea Rețelelor și a Informațiilor pentru alte sectoare de activitate decât cel al furnizării de servicii de plată.

(6) Statele membre se asigură că prestatorii de servicii de plată furnizează autorităților lor competente, cel puțin anual, date statistice privind fraudele legate de diferite mijloace de plată. Autoritățile competente respective transmit către ABE și BCE aceste date în formă agregată.

*Articolul 97***Autentificarea**

(1) Statele membre se asigură că prestatorul de servicii de plată aplică autentificarea strictă a clienților atunci când plătitorul:

- (a) își accesează online contul de plăți;
- (b) inițiază o operațiune de plată electronică;
- (c) întreprinde orice acțiune, printr-un canal la distanță, care poate implica un risc de fraudare a plății sau alte abuzuri.

(2) În ceea ce privește inițierea operațiunilor de plată electronice menționate la alineatul (1) litera (b), operațiuni statele membre se asigură că, pentru operațiunile de plată la distanță electronice, prestatorii de servicii de plată aplică autentificarea strictă a clienților, incluzând elemente care asigură o legătură dinamică între operațiune, o sumă specifică și un beneficiar al plății specific.

(3) În ceea ce privește alineatul (1), statele membre se asigură că prestatorii de servicii de plată instituie măsuri de securitate adecvate în vederea protejării confidențialității și a integrității elementelor de securitate personalizate ale utilizatorilor serviciilor de plată.

(4) Alineatele (2) și (3) se aplică, de asemenea, în cazul în care plățile sunt inițiate prin intermediul unui prestator de servicii de inițiere a plății. Alineatele (1) și (3) se aplică, de asemenea, în cazul în care informațiile sunt solicitate prin intermediul unui prestator de servicii de informare cu privire la conturi.

(5) Statele membre se asigură că prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont permite prestatorului de servicii de inițiere a plății și prestatorului de servicii de informare cu privire la conturi să se bazeze pe procedurile de autentificare furnizate utilizatorului de servicii de plată de către prestatorul de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont, în conformitate cu alineatele (1) și (3) și, de asemenea, în cazurile în care este implicat prestatorul de servicii de inițiere a plății, în conformitate cu alineatele (1), (2) și (3).

*Articolul 98***Standarde tehnice de reglementare privind autentificarea și comunicarea**

(1) ABE, în cooperare strânsă cu BCE și după consultarea tuturor părților interesate relevante, inclusiv a celor de pe piața serviciilor de plată, reflectând toate interesele implicate, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare adresate prestatorilor de servicii de plată menționați la articolul 1 alineatul (1) din prezenta directivă, în conformitate cu articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, specificând:

- (a) cerințele privind autentificarea strictă a clienților menționată la articolul 97 alineatele (1) și (2);
- (b) derogările de la aplicarea articolului 97 alineatele (1), (2) și (3), pe baza criteriilor stabilite la alineatul (3) din prezentul articol;
- (c) cerințele pe care trebuie să le respecte măsurile de securitate, în conformitate cu articolul 97 alineatul (3), în vederea protejării confidențialității și a integrității elementelor de securitate personalizate ale utilizatorilor serviciilor de plată; și
- (d) cerințele pentru standarde deschise, comune și sigure de comunicare, în scopul identificării, autentificării, notificării și informării, precum și al punerii în aplicare a măsurilor de securitate, dintre prestatorii de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont, prestatorii de servicii de inițiere a plății, prestatorii de servicii de informare cu privire la conturi, plătitorii, beneficiarii plății și alți prestatori de servicii de plată.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare menționate la alineatul (1) pentru:

- (a) asigurarea unui nivel adecvat de securitate pentru utilizatorii serviciilor de plată și prestatorii acestor servicii, prin adoptarea unor cerințe eficiente și bazate pe riscuri;

- (b) garantarea siguranței fondurilor și a datelor cu caracter personal ale utilizatorilor serviciilor de plată;
  - (c) asigurarea și menținerea unei concurențe loiale între toți prestatorii de servicii de plată;
  - (d) asigurarea neutralității modelelor tehnologice și de afaceri;
  - (e) asigurarea dezvoltării unor mijloace de plată ușor de utilizat, accesibile și inovatoare.
- (3) Derogările prevăzute la alineatul (1) litera (b) se bazează pe următoarele criterii:
- (a) nivelul de risc pe care îl implică serviciul furnizat;
  - (b) valoarea, recurența operațiunii sau ambele;
  - (c) canalul de plată utilizat pentru executarea operațiunii.
- (4) ABE înaintează Comisiei proiectele respective de standarde tehnice de reglementare menționate la alineatul (1) până la 13 ianuarie 2017.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) În conformitate cu articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE examinează și, după caz, actualizează în mod periodic standardele tehnice de reglementare în scopul, printre altele, de a ține seama de inovare și de evoluțiile tehnologice.

CAPITOLUL 6

Proceduri SAL în vederea soluționării litigiilor

Secțiunea 1

Proceduri privind plângerile

Articolul 99

Plângerile

(1) Statele membre se asigură că sunt instituite proceduri care să permită utilizatorilor serviciilor de plată și altor părți interesate, inclusiv asociațiilor de consumatori, să depună plângeri la autoritățile competente cu privire la presupusele încălcări, de către prestatorii de servicii de plată, ale prezentei directive.

(2) Dacă este cazul și fără a aduce atingere dreptului de a deferi o cauză justiției în conformitate cu dreptul procedural intern, răspunsul autorităților competente informează reclamantul despre existența procedurilor SAL instituite în conformitate cu articolul 102.

Articolul 100

Autorități competente

(1) Statele membre desemnează autoritățile competente care să asigure și să monitorizeze respectarea efectivă a prezentei directive. Autoritățile competente în cauză adoptă toate măsurile adecvate pentru a asigura respectarea acesteia.

Autoritățile competente sunt:

- (a) fie autorități competente în înțelesul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010;

- (b) fie organisme recunoscute de dreptul intern sau de autorități publice anume împuternicite în acest scop de dreptul intern.

Autoritățile respective nu sunt prestatori de servicii de plată, cu excepția băncilor centrale naționale.

(2) Autoritățile menționate la alineatul (1) dispun de toate competențele și resursele adecvate necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor ce le revin. În cazul în care mai multe autorități competente sunt împuternicite să asigure și să monitorizeze respectarea efectivă a prezentei directive, statele membre se asigură că aceste autorități colaborează îndeaproape pentru a-și putea îndeplini eficient atribuțiile.

(3) Autoritățile competente își exercită competențele în conformitate cu dreptul intern:

(a) fie în mod direct, sub propria autoritate sau sub supravegherea autorităților judiciare;

(b) fie înaintând o cerere instanțelor care au competența de a pronunța hotărârea necesară, inclusiv, după caz, printr-o cale de atac dacă nu se dă curs cererii de pronunțare a hotărârii necesare.

(4) În cazul în care se constată sau se suspectează încălcarea dispozițiilor de drept intern de transpunere a titlurilor III și IV, autoritățile competente menționate la alineatul (1) din prezentul articol sunt cele ale statului membru de origine al prestatorului de servicii de plată, cu excepția agenților sau sucursalelor care acționează în conformitate cu dreptul de stabilire, pentru care autoritățile competente sunt cele ale statului membru gazdă.

(5) Statele membre informează Comisia cu privire la autoritățile competente desemnate menționate la alineatul (1), cât mai rapid posibil și în orice caz până la 13 ianuarie 2018. Acestea informează Comisia în legătură cu orice separare a atribuțiilor acestor autorități. De asemenea, statele membre notifică imediat Comisiei orice modificare ulterioară privind desemnarea și competențele acestor autorități.

(6) După consultarea BCE, ABE emite orientări adresate autorităților competente în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu privire la procedurile privind plângerile care trebuie luate în considerare pentru a se asigura respectarea dispozițiilor relevante în temeiul prezentei directive, astfel cum se prevede la alineatul (1) din prezentul articol. Orientările respective se emit până la 13 ianuarie 2018 și se actualizează periodic, după caz.

Secțiunea 2

Proceduri SAL și sancțiuni

Articolul 101

Soluționarea litigiilor

(1) Statele membre se asigură că prestatorii de servicii de plată instituie și aplică proceduri adecvate și eficiente de soluționare a plângerilor, în vederea soluționării plângerilor primite de la utilizatorii serviciilor de plată în ceea ce privește drepturile și obligațiile care decurg din titlurile III și IV ale prezentei directive, și monitorizează funcționarea lor în această privință.

Aceste proceduri se aplică în fiecare stat membru în care prestatorul de servicii de plată oferă aceste servicii și sunt disponibile într-o limbă oficială a statului membru relevant sau într-o altă limbă convenită de comun acord între prestatorul de servicii de plată și utilizatorul serviciilor de plată.

(2) Statele membre solicită prestatorilor de servicii de plată să depună toate eforturile posibile pentru a răspunde la plângerile utilizatorilor serviciilor de plată, fie pe suport de hârtie, fie, dacă prestatorul de servicii de plată și utilizatorul serviciilor de plată convin astfel, pe un alt suport durabil. Un astfel de răspuns abordează toate punctele aduse în discuție, într-un interval de timp corespunzător și cel târziu în termen de 15 zile lucrătoare de la data primirii plângerii. În situații excepționale, în cazul în care răspunsul nu poate fi dat în termen de 15 zile lucrătoare din motive independente de voința prestatorului de servicii de plată, acesta este obligat să transmită un răspuns provizoriu, care să indice în mod clar motivele pentru care răspunsul la plângere va ajunge cu întârziere și să precizeze termenul în care utilizatorul serviciilor de plată va primi răspunsul definitiv. În orice caz, termenul pentru primirea răspunsului final nu depășește 35 de zile lucrătoare.

Statele membre pot institui sau menține alte norme privind procedurile de soluționare a litigiilor, care sunt mai avantajoase pentru utilizatorul serviciilor de plată decât norma menționată la primul paragraf. În acest caz, se aplică respectivele norme.

(3) Prestatorul de servicii de plată informează utilizatorul serviciilor de plată cu privire la cel puțin o entitate SAL care are competența de a soluționa litigiile privind drepturile și obligațiile care decurg din titlurile III și IV.

(4) Informațiile menționate la alineatul (3) se comunică, într-un mod clar, ușor de înțeles și ușor de accesat, pe site-ul internet al prestatorului de servicii de plată, în cazul în care acesta există, la sucursală, precum și în clauzele și condițiile generale ale contractului dintre prestatorul de servicii de plată și utilizatorul serviciilor de plată. Acestea precizează în ce mod pot fi obținute informații suplimentare privind entitatea SAL competentă și modul în care se poate recurge la respectiva entitate.

Articolul 102

Proceduri SAL

(1) Statele membre se asigură că sunt instituite proceduri SAL adecvate, independente, imparțiale, transparente și eficiente în vederea soluționării litigiilor dintre utilizatorii serviciilor de plată și prestatorii de servicii de plată în legătură cu drepturile și obligațiile care decurg din titlurile III și IV ale prezentei directive, în conformitate cu actele legislative relevante naționale sau ale Uniunii, cu Directiva 2013/11/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, recurgându-se dacă este cazul la organisme competente existente. Statele membre se asigură că procedurile SAL sunt aplicabile prestatorilor de servicii de plată și că acoperă, de asemenea, activitățile reprezentanților desemnați.

(2) Statele membre solicită organismelor menționate la alineatul (1) din prezentul articol să coopereze în mod eficace pentru soluționarea litigiilor transfrontaliere privind drepturile și obligațiile care decurg din titlurile III și IV.

Articolul 103

Sanțiuni

(1) Statele membre stabilesc norme privind sancțiunile aplicabile în cazul încălcării dreptului intern de transpunere a prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a acestora. Sancțiunile respective sunt eficiente, proporționale și disuasive.

(2) Statele membre permit autorităților competente să facă publică orice sancțiune administrativă impusă pentru încălcarea măsurilor adoptate în cadrul transunerii prezentei directive, cu excepția cazului în care această publicare ar pune în pericol grav piețele financiare sau ar cauza daune disproporționate părților implicate.

TITLUL V

ACTE DELEGATE ȘI STANDARDE TEHNICE DE REGLEMENTARE

Articolul 104

Acte delegate

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, conform articolului 105, în ceea ce privește:

- (a) adaptarea trimiterii la Recomandarea 2003/361/CE de la articolul 4 punctul 36 din prezenta directivă, în cazul în care recomandarea respectivă se modifică;
- (b) actualizarea sumelor prevăzute la articolul 32 alineatul (1) și la articolul 74 alineatul (1), pentru a ține seama de inflație.

⁽¹⁾ Directiva 2013/11/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2013 privind soluționarea alternativă a litigiilor în materie de consum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2009/22/CE (Directiva privind SAL în materie de consum) (JO L 165, 18.6.2013, p. 63).

*Articolul 105***Exercitarea competențelor delegate**

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 104 se conferă Comisiei pentru o perioadă nedeterminată de la 12 ianuarie 2016.
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 104 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- (5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 104 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

*Articolul 106***Obligația de a informa consumatorii despre drepturile lor**

- (1) Până la 13 ianuarie 2018, Comisia elaborează un prospect electronic ușor de utilizat care să prezinte în mod clar și ușor de înțeles drepturile consumatorilor în temeiul prezentei directive și al legislației conexe a Uniunii.
- (2) Comisia informează statele membre, asociațiile europene ale prestatorilor de servicii de plată și asociațiile europene ale consumatorilor cu privire la publicarea prospectului menționat la alineatul (1).

Comisia, ABE și autoritățile competente se asigură că prospectul este pus la dispoziție într-un mod ușor accesibil pe site-urile lor de internet respective.

- (3) Prestatorii de servicii de plată se asigură că prospectul este pus la dispoziție într-un mod ușor accesibil pe site-urile lor de internet, dacă acestea există, precum și pe suport de hârtie la sucursalele lor, la agenții lor și la entitățile către care sunt externalizate activitățile lor.
- (4) Prestatorii de servicii de plată nu percep clienților lor niciun comision pentru furnizarea de informații în conformitate cu prezentul articol.
- (5) În ceea ce privește persoanele cu handicap, dispozițiile prezentului articol se aplică utilizându-se mijloace alternative adecvate, care permit ca informațiile să fie puse la dispoziție într-un format accesibil.

TITLUL VI

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 107***Armonizarea deplină**

- (1) Fără a aduce atingere articolului 2, articolului 8 alineatul (3), articolului 32, articolului 38 alineatul (2), articolului 42 alineatul (2), articolului 55 alineatul (6), articolului 57 alineatul (3), articolului 58 alineatul (3), articolului 61 alineatele (2) și (3), articolului 62 alineatul (5), articolului 63 alineatele (2) și (3), articolului 74 alineatul (1) al doilea paragraf și articolului 86, în măsura în care prezenta directivă conține dispoziții armonizate, statele membre nu mențin și nici nu introduc alte dispoziții decât cele prevăzute în prezenta directivă.

(2) În cazul în care un stat membru recurge la oricare dintre opțiunile la care se face trimitere la alineatul (1), acesta informează Comisia despre acest lucru, precum și despre orice modificare ulterioară. Comisia pune informațiile la dispoziția publicului pe un site web sau printr-o altă modalitate ușor accesibilă.

(3) Statele membre se asigură că prestatorii de servicii de plată nu derogă, în detrimentul utilizatorilor serviciilor de plată, de la dispozițiile normelor de drept intern de transpunere a prezentei directive sau care corespund acestora, cu excepția cazului în care o astfel de derogare este prevăzută în mod expres în prezenta directivă.

Cu toate acestea, prestatorii de servicii de plată pot decide să acorde condiții mai favorabile utilizatorilor serviciilor de plată.

Articolul 108

Clauza de revizuire

Până la 13 ianuarie 2021, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului, BCE și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea și impactul prezentei directive, în special în ceea ce privește:

- (a) oportunitatea și impactul normelor privind comisioanele prevăzute la articolul 62 alineatele (3), (4) și (5);
- (b) aplicarea articolului 2 alineatele (3) și (4), inclusiv o evaluare pentru a stabili dacă titlurile III și IV pot, acolo unde este fezabil din punct de vedere tehnic, să fie aplicate în întregime la operațiunile de plată menționate la respectivele alineate;
- (c) accesul la sisteme de plată, având în vedere îndeosebi nivelul concurenței;
- (d) oportunitatea și impactul pragurilor pentru operațiunile de plată menționate la articolul 3 litera (l);
- (e) oportunitatea și impactul pragului pentru derogarea menționată la articolul 32 alineatul (1) litera (a);
- (f) dacă, ținând seama de evoluții, ar fi de dorit ca, în completarea dispozițiilor de la articolul 75 privind operațiunile de plată în cazul cărora suma nu este cunoscută în prealabil și fondurile sunt blocate, să se introducă limite maxime pentru sumele care urmează să fie blocate în contul de plăți al plătitorului în astfel de situații.

Dacă este cazul, Comisia prezintă o propunere legislativă împreună cu raportul.

Articolul 109

Dispoziție tranzitorie

(1) Statele membre permit instituțiilor de plată care au început, până la 13 ianuarie 2018, să desfășoare activități în conformitate cu dispozițiile de drept intern de transpunere a Directivei 2007/64/CE, să continue aceste activități în conformitate cu cerințele prevăzute în Directiva 2007/64/CE, fără să fie obligate să solicite o autorizație în conformitate cu articolul 5 din prezenta directivă sau să respecte celelalte dispoziții stabilite sau menționate în titlul II din prezenta directivă până la 13 iulie 2018.

Statele membre solicită unor astfel de instituții de plată să prezinte toate informațiile relevante autorităților competente, pentru a permite acestora din urmă să determine, până la 13 iulie 2018, dacă respectivele instituții de plată îndeplinesc cerințele prevăzute în titlul II și, în caz contrar, ce măsuri trebuie luate pentru a asigura conformitatea sau dacă este necesară o retragere a autorizației.

Instituțiile de plată care, după verificarea de către autoritățile competente, îndeplinesc cerințele prevăzute în titlul II, primesc autorizația și sunt înscrise în registrele menționate la articolele 14 și 15. În cazul în care nu îndeplinesc cerințele stabilite în titlul II până la 13 iulie 2018, respectivelor instituții de plată li se interzice să furnizeze servicii de plată, în conformitate cu articolul 37.

(2) Statele membre pot prevedea ca instituțiilor de plată menționate la alineatul (1) din prezentul articol să li se acorde automat autorizație și să fie înscrise în registrele menționate la articolele 14 și 15, în cazul în care autoritățile competente dețin deja dovada respectării cerințelor stabilite la articolele 5 și 11. Autoritățile competente informează instituțiile de plată vizate înainte ca autorizația să fie acordată.

(3) Prezentul alineat se aplică persoanelor fizice sau juridice care, au beneficiat de articolul 26 din Directiva 2007/64/CE înainte de 13 ianuarie 2018, și au desfășurat activități de servicii de plată în înțelesul Directivei 2007/64/CE.

Statele membre permit persoanelor respective să continue aceste activități în statul membru în cauză în conformitate cu Directiva 2007/64/CE, până la 13 ianuarie 2019, fără a fi obligate să solicite autorizare în temeiul articolului 5 din prezenta directivă sau să obțină o derogare în temeiul articolului 32 din prezenta directivă sau să respecte celelalte dispoziții stabilite sau menționate în titlul II din prezenta directivă.

Orice persoană menționată la primul paragraf care nu a fost autorizată sau căreia nu i s-a acordat o derogare în temeiul prezentei directive până la 13 ianuarie 2019 i se interzice să presteze servicii de plată în conformitate cu articolul 37 din prezenta directivă.

(4) Statele membre pot permite persoanelor fizice și juridice care beneficiază de o derogare astfel cum se menționează la alineatul (3) din prezentul articol să fie considerate ca beneficiind de o derogare și ca fiind înscrise automat în registrele menționate la articolele 14 și 15, în cazul în care autoritățile competente au dovada respectării cerințelor stabilite la articolul 32. Autoritățile competente informează instituțiile de plată în cauză.

(5) În pofida alineatului (1) din prezentul articol, instituțiile de plată care au primit autorizație pentru a furniza servicii de plată dintre cele menționate la punctul 7 din anexa la Directiva 2007/64/CE păstrează respectiva autorizație în ceea ce privește furnizarea acestor servicii de plată, care sunt considerate drept servicii de plată menționate la punctul 3 din anexa I la prezenta directivă în cazul în care autoritățile competente dețin, până la 13 ianuarie 2020, dovada că sunt îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 7 litera (c) și la articolul 9 din prezenta directivă.

Articolul 110

Modificări ale Directivei 2002/65/CE

La articolul 4 din Directiva 2002/65/CE, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) În cazul în care se aplică și Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului (*), dispozițiile în materie de informare prevăzute la articolul 3 alineatul (1) din prezenta directivă, cu excepția celor prevăzute la punctul 2 literele (c)-(g), la punctul 3 literele (a), (d) și (e) și la punctul 4 litera (b), se înlocuiesc cu articolele 44, 45, 51 și 52 din Directiva(UE) 2015/2366.

(*) Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE, 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).”

Articolul 111

Modificări ale Directivei 2009/110/CE

Directiva 2009/110/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Fără a aduce atingere prezentei directive, articolele 5 și 11-17, articolul 19 alineatele (5) și (6) și articolele 20-31 din Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului (*), inclusiv actele delegate adoptate în temeiul articolului 15 alineatul (4), al articolului 28 alineatul (5) și al articolului 29 alineatul (7), se aplică *mutatis mutandis* instituțiilor emitente de monedă electronică.

(*) Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE, 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).”;

(b) alineatele (4) și (5) se înlocuiesc cu următorul text:

„(4) Statele membre permit instituțiilor emitente de monedă electronică să distribuie și să răscumpere moneda electronică prin intermediul unor persoane fizice sau juridice care acționează pe seama acestora. Atunci când instituția emitentă de monedă electronică distribuie monedă electronică în alt stat membru angajând o astfel de persoană fizică sau juridică, articolele 27-31, cu excepția dispozițiilor de la articolul 29 alineatele (4) și (5) din Directiva (UE) 2015/2366, inclusiv actele delegate adoptate în conformitate cu articolul 28 alineatul (5) și articolul 29 alineatul (7), se aplică *mutatis mutandis* respectivei instituții emitente de monedă electronică.

(5) În pofida alineatului (4) din prezentul articol, instituțiilor emitente de monedă electronică nu le este permis să emită monedă electronică prin agenți. Instituțiilor emitente de monedă electronică li se permite să furnizeze servicii de plată, menționate la articolul 6 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă, prin intermediul agenților numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 19 din Directiva (UE) 2015/2366.”

2. La articolul 18 se adaugă următorul alineat:

„(4) Statele membre permit instituțiilor emitente de monedă electronică care, înainte de 13 ianuarie 2018, au demarat activități în conformitate cu prezenta directivă și cu Directiva 2007/64/CE în statul membru în care se află sediul lor social, să continue activitățile respective în acel stat membru sau într-un alt stat membru, fără să fie obligate să solicite o autorizație în conformitate cu articolul 3 din prezenta directivă sau să respecte alte cerințe stabilite sau menționate în titlul II din prezenta directivă până la 13 iulie 2018.

Statele membre solicită instituțiilor emitente de monedă electronică menționate la primul paragraf să prezinte toate informațiile pertinente autorităților competente, pentru a le permite acestora din urmă să determine, până la 13 iulie 2018, dacă respectivele instituții emitente de monedă electronică îndeplinesc cerințele prevăzute în titlul II din prezenta directivă și, în caz contrar, ce măsuri trebuie luate pentru a se asigura conformitatea sau dacă este necesară o retragere a autorizației.

Instituțiile emitente de monedă electronică menționate la primul paragraf care, în urma verificării realizate de către autoritățile competente, îndeplinesc cerințele prevăzute în titlul II primesc autorizația și sunt înscrise în registru. În cazul în care aceste instituții emitente de monedă electronică nu îndeplinesc cerințele stabilite în titlul II până la 13 iulie 2018, li se interzice emiterea de monedă electronică.”

Articolul 112

Modificări ale Regulamentului (UE) nr. 1093/2010

Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritatea acționează în limitele competențelor care îi sunt conferite prin prezentul regulament și în limitele domeniului de aplicare al Directivei 2002/87/CE, al Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (*), al Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului (**), al Directivei 2014/49 UE a Parlamentului European și a Consiliului (***), al Regulamentului (UE) 2015/847 al Parlamentului European și al Consiliului (****), al Directivei (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului (*****), precum și, în măsura în care aceste acte se aplică instituțiilor financiare și de credit și autorităților competente care le supraveghează, în limitele părților relevante a Directivei 2002/65/CE și a Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului (*****), inclusiv ale tuturor directivelor, regulamentelor și deciziilor adoptate în baza acestor acte, precum și ale oricăror alte acte ale Uniunii cu caracter juridic obligatoriu care conferă atribuții autorității. Autoritatea acționează, de asemenea, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului (*****).”

(*) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

(**) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

(***) Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

(****) Regulamentul (UE) 2015/847 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind informațiile care însoțesc transferurile de fonduri și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1781/2006 (JO L 141, 5.6.2015, p. 1).

(*****) Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE, 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).

(*****) Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

(*****) Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).”

2. La articolul 4, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) «instituții financiare» înseamnă instituții de credit astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, întreprinderi de investiții astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, conglomerate financiare astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 14 din Directiva 2002/87/CE, prestatori de servicii de plată astfel cum sunt definiți la articolul 4 punctul 11 din Directiva (UE) 2015/2366 și «instituții emitente de monedă electronică» astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Directiva 2009/110/CE, cu excepția faptului că, în ceea ce privește Directiva (UE) 2015/849, «instituții financiare» înseamnă instituții de credit și instituții financiare astfel cum sunt definite la articolul 3 punctele 1 și 2 din Directiva (UE) 2015/849;”.

Articolul 113

Modificarea Directivei 2013/36/UE

În anexa I la Directiva 2013/36/UE, punctul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„4. Servicii de plată, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 3 din Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE, 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).”

*Articolul 114***Abrogare**

Directiva 2007/64/CE se abrogă cu efect din 13 ianuarie 2018.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II la prezenta directivă.

*Articolul 115***Transpunere**

(1) Statele membre adoptă și publică până la 13 ianuarie 2018, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor dispoziții.

(2) Statele membre aplică aceste dispoziții începând de la 13 ianuarie 2018.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(3) Statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

(4) Prin derogare de la alineatul (2), statele membre asigură aplicarea măsurilor de securitate menționate la articolele 65, 66, 67 și 97 începând cu 18 luni de la data intrării în vigoare a standardelor tehnice de reglementare menționate la articolul 98.

(5) Statele membre nu interzic persoanelor juridice care au efectuat pe teritoriile lor, înainte de 12 ianuarie 2016, activități ale prestatorilor de servicii de inițiere a plății și ale prestatorilor de servicii de informare cu privire la conturi în înțelesul prezentei directive, să continue să efectueze aceleași activități pe teritoriile lor în cursul perioadei de tranziție menționate la alineatele (2) și (4), în conformitate cu cadrul de reglementare aplicabil în prezent.

(6) Statele membre se asigură că, până când prestatorii individuali de servicii de plată care oferă servicii de administrare cont respectă standardele tehnice de reglementare menționate la alineatul (4), aceștia nu abuzează de situația lor de neconformitate pentru a bloca sau a obstrucționa utilizarea pentru conturile în cauză a serviciilor de inițiere a plății sau de informare.

*Articolul 116***Intrare în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 117***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 25 noiembrie 2015.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

N. SCHMIT

ANEXA I

SERVICII DE PLATĂ

(astfel cum sunt menționate la articolul 4 punctul 3)

1. Servicii care permit plasarea de numerar într-un cont de plăți, precum și toate operațiunile necesare pentru funcționarea unui cont de plăți.
  2. Servicii care permit retrageri de numerar dintr-un cont de plăți, precum și toate operațiunile necesare pentru funcționarea unui cont de plăți.
  3. Executarea de operațiuni de plată, inclusiv transferuri de fonduri într-un cont de plăți deschis la prestatorul de servicii de plată al utilizatorului sau la un alt prestator de servicii de plată:
    - (a) realizarea de debitări directe, inclusiv debitări directe singulare;
    - (b) executarea operațiunilor de plată printr-un card de plată sau un dispozitiv asemănător;
    - (c) executarea transferurilor-credit, inclusiv a ordinelor de plată programată.
  4. Executarea de operațiuni de plată în cazul în care fondurile sunt acoperite printr-o linie de credit pentru un utilizator al serviciilor de plată:
    - (a) realizarea de debitări directe, inclusiv debitări directe singulare;
    - (b) executarea operațiunilor de plată printr-un card de plată sau un dispozitiv asemănător;
    - (c) executarea transferurilor-credit, inclusiv a ordinelor de plată programată.
  5. Emiterea de instrumente de plată și/sau acceptarea de operațiuni de plată.
  6. Remiterea de bani.
  7. Servicii de inițiere a plății.
  8. Servicii de informare cu privire la conturi.
-

ANEXA II

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Prezenta directivă	Directiva 2007/64/CE
Articolul 1 alineatul (1)	Articolul 1 alineatul (1)
Articolul 1 alineatul (2)	Articolul 1 alineatul (2)
Articolul 2 alineatul (1)	Articolul 2 alineatul (1)
Articolul 2 alineatul (2)	
Articolul 2 alineatul (3)	
Articolul 2 alineatul (4)	
Articolul 2 alineatul (5)	Articolul 2 alineatul (3)
Articolul 3	Articolul 3
Articolul 4:	Articolul 4:
Punctele 1, 2, 3, 4, 5 și 10	Punctele 1, 2, 3, 4, 5 și 10
Punctul 7	Punctul 6
Punctul 8	Punctul 7
Punctul 9	Punctul 8
Punctul 11	Punctul 9
Punctul 12	Punctul 14
Punctul 13	Punctul 16
Punctul 14	Punctul 23
Punctele 20, 21, 22	Punctele 11, 12, 13
Punctul 23	Punctul 28
Punctul 25	Punctul 15
Punctele 26, 27	Punctele 17, 18
Punctul 28	Punctul 20
Punctul 29	Punctul 19
Punctul 33	Punctul 21
Punctele 34, 35, 36, 37	Punctele 24, 25, 26, 27
Punctul 38	Punctul 22
Punctele 39, 40	Punctele 29, 30
Punctele 6, 15-19, 24, 30-32, 41-48	—
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 5
Articolul 5 alineatul (2)	—
Articolul 5 alineatul (3)	—
Articolul 5 alineatul (4)	—

Prezenta directivă	Directiva 2007/64/CE
Articolul 5 alineatul (5)	—
Articolul 5 alineatul (6)	—
Articolul 5 alineatul (7)	—
Articolul 6 alineatul (1)	—
Articolul 6 alineatul (2)	—
Articolul 6 alineatul (3)	—
Articolul 6 alineatul (4)	—
Articolul 7	Articolul 6
Articolul 8 alineatul (1)	Articolul 7 alineatul (1)
Articolul 8 alineatul (2)	Articolul 7 alineatul (2)
Articolul 8 alineatul (3)	Articolul 7 alineatul (3)
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 8 alineatul (1)
Articolul 9 alineatul (2)	Articolul 8 alineatul (2)
Articolul 9 alineatul (3)	Articolul 8 alineatul (3)
Articolul 10 alineatul (1)	Articolul 9 alineatul (1)
Articolul 10 alineatul (2)	Articolul 9 alineatul (2)
—	Articolul 9 alineatele (3) și (4)
Articolul 11 alineatul (1)	Articolul 10 alineatul (1)
Articolul 11 alineatul (2)	Articolul 10 alineatul (2)
Articolul 11 alineatul (3)	Articolul 10 alineatul (3)
Articolul 11 alineatul (4)	Articolul 10 alineatul (4)
Articolul 11 alineatul (5)	Articolul 10 alineatul (5)
Articolul 11 alineatul (6)	Articolul 10 alineatul (6)
Articolul 11 alineatul (7)	Articolul 10 alineatul (7)
Articolul 11 alineatul (8)	Articolul 10 alineatul (8)
Articolul 11 alineatul (9)	Articolul 10 alineatul (9)
Articolul 12	Articolul 11
Articolul 13 alineatul (1)	Articolul 12 alineatul (1)
Articolul 13 alineatul (2)	Articolul 12 alineatul (2)
Articolul 13 alineatul (3)	Articolul 12 alineatul (3)
Articolul 14 alineatul (1)	Articolul 13
Articolul 14 alineatul (2)	Articolul 13
Articolul 14 alineatul (3)	—
Articolul 14 alineatul (4)	—
Articolul 15 alineatul (1)	—

Prezenta directivă	Directiva 2007/64/CE
Articolul 15 alineatul (2)	—
Articolul 15 alineatul (3)	—
Articolul 15 alineatul (4)	—
Articolul 15 alineatul (5)	—
Articolul 16	Articolul 14
Articolul 17 alineatul (1)	Articolul 15 alineatul (1)
Articolul 17 alineatul (2)	Articolul 15 alineatul (2)
Articolul 17 alineatul (3)	Articolul 15 alineatul (3)
Articolul 17 alineatul (4)	Articolul 15 alineatul (4)
Articolul 18 alineatul (1)	Articolul 16 alineatul (1)
Articolul 18 alineatul (2)	Articolul 16 alineatul (2)
Articolul 18 alineatul (3)	Articolul 16 alineatul (2)
Articolul 18 alineatul (4)	Articolul 16 alineatul (3)
Articolul 18 alineatul (5)	Articolul 16 alineatul (4)
Articolul 18 alineatul (6)	Articolul 16 alineatul (5)
Articolul 19 alineatul (1)	Articolul 17 alineatul (1)
Articolul 19 alineatul (2)	Articolul 17 alineatul (2)
Articolul 19 alineatul (3)	Articolul 17 alineatul (3)
Articolul 19 alineatul (4)	Articolul 17 alineatul (4)
Articolul 19 alineatul (5)	Articolul 17 alineatul (5)
Articolul 19 alineatul (6)	Articolul 17 alineatul (7)
Articolul 19 alineatul (7)	Articolul 17 alineatul (8)
Articolul 19 alineatul (8)	—
Articolul 20 alineatul (1)	Articolul 18 alineatul (1)
Articolul 20 alineatul (2)	Articolul 18 alineatul (2)
Articolul 21	Articolul 19
Articolul 22 alineatul (1)	Articolul 20 alineatul (1)
Articolul 22 alineatul (2)	Articolul 20 alineatul (2)
Articolul 22 alineatul (3)	Articolul 20 alineatul (3)
Articolul 22 alineatul (4)	Articolul 20 alineatul (4)
Articolul 22 alineatul (5)	Articolul 20 alineatul (5)
Articolul 23 alineatul (1)	Articolul 21 alineatul (1)
Articolul 23 alineatul (2)	Articolul 21 alineatul (2)
Articolul 23 alineatul (3)	Articolul 21 alineatul (3)
Articolul 24 alineatul (1)	Articolul 22 alineatul (1)

Prezenta directivă	Directiva 2007/64/CE
Articolul 24 alineatul (2)	Articolul 22 alineatul (2)
Articolul 24 alineatul (3)	Articolul 22 alineatul (3)
Articolul 25 alineatul (1)	Articolul 23 alineatul (1)
Articolul 25 alineatul (2)	Articolul 23 alineatul (2)
Articolul 26 alineatul (1)	Articolul 24 alineatul (1)
Articolul 26 alineatul (2)	Articolul 24 alineatul (2)
Articolul 27 alineatul (1)	—
Articolul 27 alineatul (2)	—
Articolul 28 alineatul (1)	Articolul 25 alineatul (1)
Articolul 28 alineatul (2)	—
Articolul 28 alineatul (3)	—
Articolul 28 alineatul (4)	—
Articolul 28 alineatul (5)	—
Articolul 29 alineatul (1)	Articolul 25 alineatele (2) și (3)
Articolul 29 alineatul (2)	—
Articolul 29 alineatul (3)	Articolul 25 (4)
Articolul 29 alineatul (4)	—
Articolul 29 alineatul (5)	—
Articolul 29 alineatul (6)	—
Articolul 30 alineatul (1)	—
Articolul 30 alineatul (2)	—
Articolul 30 alineatul (3)	—
Articolul 30 alineatul (4)	—
Articolul 31 alineatul (1)	—
Articolul 31 alineatul (2)	Articolul 25 alineatul (4)
Articolul 32 alineatul (1)	Articolul 26 alineatul (1)
Articolul 32 alineatul (2)	Articolul 26 alineatul (2)
Articolul 32 alineatul (3)	Articolul 26 alineatul (3)
Articolul 32 alineatul (4)	Articolul 26 alineatul (4)
Articolul 32 alineatul (5)	Articolul 26 alineatul (5)
Articolul 32 alineatul (6)	Articolul 26 alineatul (6)
Articolul 33 alineatul (1)	—
Articolul 33 alineatul (2)	—
Articolul 34	Articolul 27
Articolul 35 alineatul (1)	Articolul 28 alineatul (1)

Prezenta directivă	Directiva 2007/64/CE
Articolul 35 alineatul (2)	Articolul 28 alineatul (2)
Articolul 36	—
Articolul 37 alineatul (1)	Articolul 29
Articolul 37 alineatul (2)	—
Articolul 37 alineatul (3)	—
Articolul 37 alineatul (4)	—
Articolul 37 alineatul (5)	—
Articolul 38 alineatul (1)	Articolul 30 alineatul (1)
Articolul 38 alineatul (2)	Articolul 30 alineatul (2)
Articolul 38 alineatul (3)	Articolul 30 alineatul (3)
Articolul 39	Articolul 31
Articolul 40 alineatul (1)	Articolul 32 alineatul (1)
Articolul 40 alineatul (2)	Articolul 32 alineatul (2)
Articolul 40 alineatul (3)	Articolul 32 alineatul (3)
Articolul 41	Articolul 33
Articolul 42 alineatul (1)	Articolul 34 alineatul (1)
Articolul 42 alineatul (2)	Articolul 34 alineatul (2)
Articolul 43 alineatul (1)	Articolul 35 alineatul (1)
Articolul 43 alineatul (2)	Articolul 35 alineatul (2)
Articolul 44 alineatul (1)	Articolul 36 alineatul (1)
Articolul 44 alineatul (2)	Articolul 36 alineatul (2)
Articolul 44 alineatul (3)	Articolul 36 alineatul (3)
Articolul 45 alineatul (1)	Articolul 37 alineatul (1)
Articolul 45 alineatul (2)	—
Articolul 45 alineatul (3)	Articolul 37 alineatul (2)
Articolul 46	—
Articolul 47	—
Articolul 48	Articolul 38
Articolul 49	Articolul 39
Articolul 50	Articolul 40
Articolul 51 alineatul (1)	Articolul 41 alineatul (1)
Articolul 51 alineatul (2)	Articolul 41 alineatul (2)
Articolul 51 alineatul (3)	Articolul 41 alineatul (3)
Articolul 52 alineatul (1)	Articolul 42 alineatul (1)
Articolul 52 punctul 2	Articolul 42 alineatul (2)

Prezenta directivă	Directiva 2007/64/CE
Articolul 52 punctul 3	Articolul 42 alineatul (3)
Articolul 52 punctul 4	Articolul 42 alineatul (4)
Articolul 52 punctul 5	Articolul 42 alineatul (5)
Articolul 52 punctul 6	Articolul 42 alineatul (6)
Articolul 52 punctul 7	Articolul 42 alineatul (7)
Articolul 53	Articolul 43
Articolul 54 alineatul (1)	Articolul 44 alineatul (1)
Articolul 54 alineatul (2)	Articolul 44 alineatul (2)
Articolul 54 alineatul (3)	Articolul 44 alineatul (3)
Articolul 55 alineatul (1)	Articolul 45 alineatul (1)
Articolul 55 alineatul (2)	Articolul 45 alineatul (2)
Articolul 55 alineatul (3)	Articolul 45 alineatul (3)
Articolul 55 alineatul (4)	Articolul 45 alineatul (4)
Articolul 55 alineatul (5)	Articolul 45 alineatul (5)
Articolul 55 alineatul (6)	Articolul 45 alineatul (6)
Articolul 56	Articolul 46
Articolul 57 alineatul (1)	Articolul 47 alineatul (1)
Articolul 57 alineatul (2)	Articolul 47 alineatul (2)
Articolul 57 alineatul (3)	Articolul 47 alineatul (3)
Articolul 58 alineatul (1)	Articolul 48 alineatul (1)
Articolul 58 alineatul (2)	Articolul 48 alineatul (2)
Articolul 58 alineatul (3)	Articolul 48 alineatul (3)
Articolul 59 alineatul (1)	Articolul 49 alineatul (1)
Articolul 59 alineatul (2)	Articolul 49 alineatul (2)
Articolul 60 alineatul (1)	Articolul 50 alineatul (1)
Articolul 60 alineatul (2)	Articolul 50 alineatul (2)
Articolul 60 alineatul (3)	—
Articolul 61 alineatul (1)	Articolul 51 alineatul (1)
Articolul 61 alineatul (2)	Articolul 51 alineatul (2)
Articolul 61 alineatul (3)	Articolul 51 alineatul (3)
Articolul 61 alineatul (4)	Articolul 51 alineatul (4)
Articolul 62 alineatul (1)	Articolul 52 alineatul (1)
Articolul 62 alineatul (2)	Articolul 52 alineatul (2)
Articolul 62 alineatul (3)	Articolul 52 alineatul (3)
Articolul 62 alineatul (4)	—

Prezenta directivă	Directiva 2007/64/CE
Articolul 62 alineatul (5)	—
Articolul 63 alineatul (1)	Articolul 53 alineatul (1)
Articolul 63 alineatul (2)	Articolul 53 alineatul (2)
Articolul 63 alineatul (3)	Articolul 53 alineatul (3)
Articolul 64 alineatul (1)	Articolul 54 alineatul (1)
Articolul 64 alineatul (2)	Articolul 54 alineatul (2)
Articolul 64 alineatul (3)	Articolul 54 alineatul (3)
Articolul 64 alineatul (4)	Articolul 54 alineatul (4)
Articolul 65 alineatul (1)	—
Articolul 65 alineatul (2)	—
Articolul 65 alineatul (3)	—
Articolul 65 alineatul (4)	—
Articolul 65 alineatul (5)	—
Articolul 65 alineatul (6)	—
Articolul 66 alineatul (1)	—
Articolul 66 alineatul (2)	—
Articolul 66 alineatul (3)	—
Articolul 66 alineatul (4)	—
Articolul 66 alineatul (5)	—
Articolul 67 alineatul (1)	—
Articolul 67 alineatul (2)	—
Articolul 67 alineatul (3)	—
Articolul 67 alineatul (4)	—
Articolul 68 alineatul (1)	Articolul 55 alineatul (1)
Articolul 68 alineatul (2)	Articolul 55 alineatul (2)
Articolul 68 alineatul (3)	Articolul 55 alineatul (3)
Articolul 68 alineatul (4)	Articolul 55 alineatul (4)
Articolul 69 alineatul (1)	Articolul 56 alineatul (1)
Articolul 69 alineatul (2)	Articolul 56 alineatul (2)
Articolul 70 alineatul (1)	Articolul 57 alineatul (1)
Articolul 70 alineatul (2)	Articolul 57 alineatul (2)
Articolul 71 alineatul (1)	Articolul 58
Articolul 71 alineatul (2)	—
Articolul 72 alineatul (1)	Articolul 59 alineatul (1)
Articolul 72 alineatul (2)	Articolul 59 alineatul (2)

Prezenta directivă	Directiva 2007/64/CE
Articolul 73 alineatul (1)	Articolul 60 alineatul (1)
Articolul 73 alineatul (2)	—
Articolul 73 alineatul (3)	Articolul 60 alineatul (2)
Articolul 74 alineatul (1)	Articolul 61 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 74 alineatul (2)	—
Articolul 74 alineatul (3)	Articolul 61 alineatele (4) și (5)
Articolul 75 alineatul (1)	—
Articolul 75 alineatul (2)	—
Articolul 76 alineatul (1)	Articolul 62 alineatul (1)
Articolul 76 alineatul (2)	Articolul 62 alineatul (2)
Articolul 76 alineatul (3)	Articolul 62 alineatul (3)
Articolul 76 alineatul (4)	—
Articolul 77 alineatul (1)	Articolul 63 alineatul (1)
Articolul 77 alineatul (2)	Articolul 63 alineatul (2)
Articolul 78 alineatul (1)	Articolul 64 alineatul (1)
Articolul 78 alineatul (2)	Articolul 64 alineatul (2)
Articolul 79 alineatul (1)	Articolul 65 alineatul (1)
Articolul 79 alineatul (2)	Articolul 65 alineatul (2)
Articolul 79 alineatul (3)	Articolul 65 alineatul (3)
Articolul 80 alineatul (1)	Articolul 66 alineatul (1)
Articolul 80 alineatul (2)	Articolul 66 alineatul (2)
Articolul 80 alineatul (3)	Articolul 66 alineatul (3)
Articolul 80 alineatul (4)	Articolul 66 alineatul (4)
Articolul 80 alineatul (5)	Articolul 66 alineatul (5)
Articolul 81 alineatul (1)	Articolul 67 alineatul (1)
Articolul 81 alineatul (2)	Articolul 67 alineatul (2)
Articolul 81 alineatul (3)	Articolul 67 alineatul (3)
Articolul 82 alineatul (1)	Articolul 68 alineatul (1)
Articolul 82 alineatul (2)	Articolul 68 alineatul (2)
Articolul 83 alineatul (1)	Articolul 69 alineatul (1)
Articolul 83 alineatul (2)	Articolul 69 alineatul (2)
Articolul 83 alineatul (3)	Articolul 69 alineatul (3)
Articolul 84	Articolul 70
Articolul 85	Articolul 71
Articolul 86	Articolul 72

Prezenta directivă	Directiva 2007/64/CE
Articolul 87 alineatul (1)	Articolul 73 alineatul (1)
Articolul 87 alineatul (2)	Articolul 73 alineatul (1)
Articolul 87 alineatul (3)	Articolul 73 alineatul (2)
Articolul 88 alineatul (1)	Articolul 74 alineatul (1)
Articolul 88 alineatul (2)	Articolul 74 alineatul (2)
Articolul 88 alineatul (3)	Articolul 74 alineatul (2)
Articolul 88 alineatul (4)	Articolul 74 alineatul (2)
Articolul 88 alineatul (5)	Articolul 74 alineatul (3)
Articolul 89 alineatul (1)	Articolul 75 alineatul (1)
Articolul 89 alineatul (2)	Articolul 75 alineatul (2)
Articolul 89 alineatul (3)	Articolul 75 alineatul (3)
Articolul 90 alineatul (1)	—
Articolul 90 alineatul (2)	—
Articolul 91	Articolul 76
Articolul 92 alineatul (1)	Articolul 77 alineatul (1)
Articolul 92 alineatul (2)	Articolul 77 alineatul (2)
Articolul 93	Articolul 78
Articolul 94 alineatul (1)	Articolul 79 alineatul (1)
Articolul 94 alineatul (2)	—
Articolul 95 alineatul (1)	—
Articolul 95 alineatul (2)	—
Articolul 95 alineatul (3)	—
Articolul 95 alineatul (4)	—
Articolul 95 alineatul (5)	—
Articolul 96 alineatul (1)	—
Articolul 96 alineatul (2)	—
Articolul 96 alineatul (3)	—
Articolul 96 alineatul (4)	—
Articolul 96 alineatul (5)	—
Articolul 96 alineatul (6)	—
Articolul 97 alineatul (1)	—
Articolul 97 alineatul (2)	—
Articolul 97 alineatul (3)	—
Articolul 97 alineatul (4)	—
Articolul 97 alineatul (5)	—

Prezenta directivă	Directiva 2007/64/CE
Articolul 98 alineatul (1)	—
Articolul 98 alineatul (2)	—
Articolul 98 alineatul (3)	—
Articolul 98 alineatul (4)	—
Articolul 98 alineatul (5)	—
Articolul 99 alineatul (1)	Articolul 80 alineatul (1)
Articolul 99 alineatul (2)	Articolul 80 alineatul (2)
Articolul 100 alineatul (1)	—
Articolul 100 alineatul (2)	—
Articolul 100 alineatul (3)	—
Articolul 100 alineatul (4)	Articolul 82 alineatul (2)
Articolul 100 alineatul (5)	—
Articolul 100 alineatul (6)	—
Articolul 101 alineatul (1)	—
Articolul 101 alineatul (2)	—
Articolul 101 alineatul (3)	—
Articolul 101 alineatul (4)	—
Articolul 102 alineatul (1)	Articolul 83 alineatul (1)
Articolul 102 alineatul (2)	Articolul 83 alineatul (2)
Articolul 103 alineatul (1)	Articolul 81 alineatul (1)
Articolul 103 alineatul (2)	—
Articolul 104	—
Articolul 105 alineatul (1)	—
Articolul 105 alineatul (2)	—
Articolul 105 alineatul (3)	—
Articolul 105 alineatul (4)	—
Articolul 105 alineatul (5)	—
Articolul 106 alineatul (1)	—
Articolul 106 alineatul (2)	—
Articolul 106 alineatul (3)	—
Articolul 106 alineatul (4)	—
Articolul 106 alineatul (5)	—
Articolul 107 alineatul (1)	Articolul 86 alineatul (1)
Articolul 107 alineatul (2)	Articolul 86 alineatul (2)
Articolul 107 alineatul (3)	Articolul 86 alineatul (3)

Prezenta directivă	Directiva 2007/64/CE
Articolul 108	Articolul 87
Articolul 109 alineatul (1)	Articolul 88 alineatul (1)
Articolul 109 alineatul (2)	Articolul 88 alineatul (3)
Articolul 109 alineatul (3)	Articolul 88 alineatele (2) și (4)
Articolul 109 alineatul (4)	—
Articolul 109 alineatul (5)	—
Articolul 110	Articolul 90
Articolul 111 alineatul (1)	—
Articolul 111 alineatul (2)	—
Articolul 112 alineatul (1)	—
Articolul 112 alineatul (2)	—
Articolul 113	Articolul 92
Articolul 114	Articolul 93
Articolul 115 alineatul (1)	Articolul 94 alineatul (1)
Articolul 115 alineatul (2)	Articolul 94 alineatul (2)
Articolul 115 alineatul (3)	—
Articolul 115 alineatul (4)	—
Articolul 115 alineatul (5)	—
Articolul 116	Articolul 95
Articolul 117	Articolul 96
Anexa I	Anexa

II

(Acte fără caracter legislativ)

DECIZII

DECIZIA (UE) 2015/2367 A CONSILIULUI

din 30 noiembrie 2015

privind poziția care urmează să fie adoptată în numele Uniunii Europene în cadrul Comitetului mixt veterinar instituit prin Acordul dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind comerțul cu produse agricole, în ceea ce privește Decizia 1/2015 de modificare a apendicelor 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 și 11 din anexa 11 la acord

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (4), coroborat cu articolul 218 alineatul (9),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

întrucât:

- (1) Acordul dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind schimburile comerciale cu produse agricole ⁽¹⁾ (denumit în continuare „Acordul agricol”) a intrat în vigoare la 1 iunie 2002.
- (2) În conformitate cu articolul 19 alineatul (1) din anexa 11 la Acordul agricol, Comitetului mixt veterinar îi revine sarcina de a examina orice chestiune referitoare la anexa respectivă și la punerea în aplicare a acesteia și de a-și asuma atribuțiile prevăzute în aceasta. Articolul 19 alineatul (3) din anexa respectivă autorizează Comitetul mixt veterinar să modifice apendicele din anexa 11, în special în scopul de a le adapta și actualiza.
- (3) Articolul 5 alineatul (2) primul paragraf din Decizia 2002/309/CE, Euratom a Consiliului și a Comisiei ⁽²⁾ prevede că poziția pe care Comunitatea urmează să o adopte în cadrul Comitetului mixt veterinar se adoptă de către Consiliu, pe baza unei propuneri a Comisiei.
- (4) Uniunea Europeană ar trebui să decidă cu privire la poziția pe care o va adopta în cadrul Comitetului mixt veterinar în ceea ce privește adoptarea modificărilor necesare.
- (5) Decizia nr. 1/2015 a Comitetului mixt veterinar instituit prin Acordul agricol (denumită în continuare „Decizia nr. 1/2015 a Comitetului mixt veterinar”) ar trebui să intre în vigoare la data adoptării.
- (6) Pentru a evita o întrerupere a practicilor existente și funcționale și pentru a asigura o continuitate juridică care nu ar avea consecințe negative previzibile, Decizia nr. 1/2015 a Comitetului mixt veterinar ar trebui să prevadă aplicarea retroactivă a deciziei respective cu efect de la 1 ianuarie 2015,

⁽¹⁾ JO L 114, 30.4.2002, p. 132.

⁽²⁾ Decizia 2002/309/CE, Euratom a Consiliului și a Comisiei privind Acordul de cooperare științifică și tehnologică din 4 aprilie 2002 privind încheierea a șapte acorduri cu Confederația Elvețiană (JO L 114, 30.4.2002, p. 1).

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Poziția care urmează să fie adoptată în numele Uniunii Europene în cadrul Comitetului mixt veterinar instituit prin articolul 19 alineatul (1) din anexa 11 la Acordul agricol, în ceea ce privește modificarea apendicelor 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 și 11 din anexa 11, se bazează pe proiectul de decizie a Comitetului mixt veterinar atașat la prezenta decizie.

Articolul 2

Prezenta decizie intră în vigoare la data adoptării.

Adoptată la Bruxelles, 30 noiembrie 2015.

Pentru Consiliu
Președintele
É. SCHNEIDER

—

PROIECT

DECIZIA 1/2015 A COMITETULUI MIXT VETERINAR INSTITUIT PRIN ACORDUL DINTRE COMUNITATEA EUROPEANĂ ȘI CONFEDERAȚIA ELVEȚIANĂ PRIVIND COMERȚUL CU PRODUSE AGRICOLE**din ...****de modificare a apendicelor 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 și 11 din anexa 11 la acord**

COMITETUL MIXT VETERINAR,

având în vedere Acordul dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind comerțul cu produse agricole ⁽¹⁾, în special articolul 19 alineatul (3) din anexa 11,

întrucât:

- (1) Acordul dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind comerțul cu produse agricole (denumit în continuare „Acordul agricol”) a intrat în vigoare la 1 iunie 2002.
- (2) În conformitate cu articolul 19 alineatul (1) din anexa 11 la Acordul agricol, Comitetul mixt veterinar instituit prin Acordul agricol (denumit în continuare „Comitetul mixt veterinar”) are sarcina de a examina orice chestiune referitoare la anexa respectivă și la punerea în aplicare a acesteia și de a-și asuma atribuțiile prevăzute în aceasta. Articolul 19 alineatul (3) din anexa respectivă abilitază Comitetul mixt veterinar să modifice apendicele din aceasta, în special în scopul de a le adapta și actualiza.
- (3) Decizia nr. 2/2003 a Comitetului mixt veterinar ⁽²⁾ a modificat pentru prima dată apendicele 1, 2, 3, 4, 5, 6 și 11 din anexa 11 la Acordul agricol.
- (4) Decizia nr. 1/2013 a Comitetului mixt veterinar ⁽³⁾ a modificat ultima dată apendicele 1, 2, 3, 5, 6 și 10 din anexa 11 la Acordul agricol.
- (5) O serie de dispoziții legislative ale Elveției și ale Uniunii Europene au fost modificate sau actualizate de la ultima modificare a apendicelor 1, 2, 3, 5, 6 și 10 din anexa 11 la Acordul agricol prin Decizia nr. 1/2013 a Comitetului mixt veterinar. Având în vedere amploarea modificărilor efectuate, este necesară actualizarea trimiterilor la legislațiile respective.
- (6) Oficiul Veterinar Federal Elvețian a fost transferat în cadrul *Département fédéral de l'intérieur* la 1 ianuarie 2013 și a fost fuzionat într-un nou oficiu împreună cu Divizia pentru Siguranța Alimentară din cadrul Oficiului Federal pentru Sănătate Publică la 1 ianuarie 2014. Noul oficiu a fost denumit Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare. În urma fuziunii a fost necesară modificarea mai multor texte legislative.
- (7) Elveția a trimis Comitetului mixt veterinar planul său care precizează măsurile pe care intenționează să le pună în practică pentru autorizarea unităților sale în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2009/158/CE a Consiliului ⁽⁴⁾. În conformitate cu dispozițiile din Acordul agricol, Comitetul mixt veterinar deține competența de a recunoaște planul menționat.
- (8) Elveția beneficiază până la 31 decembrie 2014 de posibilitatea de derogare în ceea ce privește examenul de depistare a prezenței *Trichinella* în carcasele și carnea provenind de la porcii domestici pentru îngrășare și sacrificare din abatoarele cu capacitate mică. Carcasele și carnea menționate, precum și produsele din carne provenite din acestea, sunt marcate cu o marcă de sănătate specială și nu pot face obiectul schimburilor comerciale cu statele

⁽¹⁾ JO L 114, 30.4.2002, p. 132.

⁽²⁾ Decizia nr. 2/2003 a Comitetului mixt veterinar instituit prin Acordul dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind comerțul cu produse agricole din 25 noiembrie 2003 privind modificarea apendicelor 1, 2, 3, 4, 5, 6 și 11 din anexa 11 la acord (2004/78/CE) (JO L 23, 28.1.2004, p. 27).

⁽³⁾ Decizia nr. 1/2013 a Comitetului mixt veterinar instituit prin Acordul dintre Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind comerțul cu produse agricole din 22 februarie 2013 cu privire la modificarea apendicelor 1, 2, 3, 5, 6 și 10 din anexa 11 la acord (2013/479/UE) (JO L 264, 5.10.2013, p. 1).

⁽⁴⁾ Directiva 2009/158/CE a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind condițiile de sănătate animală care reglementează comerțul intracomunitar și importurile din țări terțe de păsări de curte și de ouă pentru incubajie (JO L 343, 22.12.2009, p. 74).

membre ale Uniunii Europene în conformitate cu dispozițiile articolului 9a din Ordonanța DFI din 23 noiembrie 2005 privind produsele alimentare de origine animală (RS 817.022.108). Regulamentul (CE) nr. 216/2014 al Comisiei ⁽¹⁾ modifică normele specifice aplicabile controalelor oficiale privind prezența *Trichinella* în carne și prevede autorizarea aplicării diferite a anumitor dispoziții. Pentru a permite adaptarea progresivă a practicilor elvețiene actuale, este oportună prelungirea până la 31 decembrie 2016 a posibilității de derogare în ceea ce privește examenul de depistare a prezenței *Trichinella*.

(9) Pentru a evita o întrerupere a practicilor existente și funcționale și pentru a asigura o continuitate juridică care nu ar avea consecințe negative previzibile, este oportună aplicarea retroactivă a prezentei decizii cu efect de la 1 ianuarie 2015.

(10) Prezenta decizie ar trebui să intre în vigoare la data adoptării.

(11) Apendicele 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 și 11 din anexa 11 la Acordul agricol ar trebui modificate în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Apendicele 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 10 și 11 din anexa 11 la Acordul agricol se modifică în conformitate cu anexele I-IX la prezenta decizie.

Articolul 2

Planul transmis de Elveția referitor la măsurile pe care intenționează să le pună în practică pentru autorizarea unităților sale în conformitate cu articolul 3 din Directiva 2009/158/CE se consideră ca fiind în conformitate cu cerințele directivei menționate.

Articolul 3

Prezenta decizie, redactată în dublu exemplar, este semnată de copreședinți sau de alte persoane autorizate să acționeze în numele părților la Acordul agricol.

Articolul 4

Prezenta decizie intră în vigoare la data adoptării.

Se aplică retroactiv cu efect de la 1 ianuarie 2015.

Adoptată la Berna,

Pentru Confederația Elvețiană

Pentru Uniunea Europeană

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 216/2014 al Comisiei din 7 martie 2014 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2075/2005 de stabilire a normelor specifice aplicabile controalelor oficiale privind prezența de *Trichinella* în carne (JO L 69, 8.3.2014, p. 85).

ANEXA I

Apendicele 1 din anexa 11 la Acordul agricol se înlocuiește cu următorul text:

„Apendicele 1

Măsuri de combatere/notificare a bolilor

I. Febra aftoasă

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 2003/85/CE a Consiliului din 29 septembrie 2003 privind măsurile comunitare de combatere a febrei aftoase, de abrogare a Directivei 85/511/CEE și a Deciziilor 89/531/CEE și 91/665/CEE și de modificare a Directivei 92/46/CEE (JO L 306, 22.11.2003, p. 1).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Legea privind epizootiile (LFE; RS 916.40) din 1 iulie 1966, în special articolele 1-10b (obiective de combatere, măsuri împotriva epizootiilor foarte contagioase) și 57 (dispoziții tehnice de punere în aplicare, colaborare internațională); 2. Ordonanța privind epizootiile (OFE; RS 916.401) din 27 iunie 1995, în special articolele 2 (epizootii foarte contagioase), 49 (manipularea microorganismelor patogene pentru animale), 73 și 74 (curățare, dezinsecție, dezinsecție), 77-98 (dispoziții comune privind epizootiile foarte contagioase), 99-103 (măsuri specifice privind combaterea febrei aftoase); 3. Ordonanța din 28 iunie 2000 privind organizarea <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), în special articolul 12 (laboratorul de referință, înregistrare, control și punerea la dispoziție a vaccinului contra febrei aftoase).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. Comisia și Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare își notifică reciproc intenția de a efectua o vaccinare de urgență. În caz de extremă urgență, notificarea se referă la decizia adoptată și la modalitățile de punere în aplicare a acesteia. În orice caz, în cel mai scurt timp se angajează consultări în cadrul Comitetului mixt veterinar.
2. În temeiul articolului 97 din Ordonanța privind epizootiile, Elveția dispune de un plan de urgență publicat pe site-ul internet al Oficiului Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare.
3. Laboratorul comun de referință pentru identificarea virusului febrei aftoase este: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, United Kingdom. Elveția suportă cheltuielile care îi revin pentru operațiunile care decurg din această desemnare. Funcțiile și sarcinile acestui laborator sunt cele prevăzute în anexa XIV la Directiva 2003/85/CE.

II. Pesta porcină clasică

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 2001/89/CE a Consiliului din 23 octombrie 2001 privind măsurile comunitare pentru controlul pestei porcine clasice (JO L 316, 1.12.2001, p. 5).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40), în special articolele 1-10b (obiective de combatere, măsuri împotriva epizootiilor foarte contagioase) și 57 (dispoziții tehnice de punere în aplicare, colaborare internațională); 2. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401), în special articolele 2 (epizootii foarte contagioase), 40 și 47 (eliminarea subproduselor de origine animală), 49 (manipularea microorganismelor patogene pentru animale), 73 și 74 (curățenie, dezinsecție și dezinsecție), 77-98 (dispoziții comune privind epizootiile foarte contagioase), 116-121 (constatarea pestei porcine cu ocazia sacrificării, măsuri specifice privind combaterea pestei porcine); 3. Ordonanța din 28 iunie 2000 privind organizarea <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), în special articolul 12 (laboratorul de referință); 4. Ordonanța din 25 mai 2011 privind eliminarea subproduselor de origine animală (OESPA; RS 916.441.22).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. Comisia și Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare își notifică reciproc intenția de a efectua o vaccinare de urgență. Se organizează consultări în cel mai scurt termen în cadrul Comitetului mixt veterinar.
2. Dacă este necesar și în temeiul articolului 117 alineatul (5) din Ordonanța privind epizootiile, Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare adoptă dispoziții tehnice de punere în aplicare privind ștampilarea și tratarea cărnii care provine din zone de protecție și de supraveghere.
3. În temeiul articolului 121 din Ordonanța privind epizootiile, Elveția dispune de un plan de eradicare a pestei porcine clasice la porcii sălbatici în conformitate cu articolele 15 și 16 din Directiva 2001/89/CE.
4. În temeiul articolului 97 din Ordonanța privind epizootiile, Elveția dispune de un plan de urgență publicat pe site-ul internet al Oficiului Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare.
5. Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 21 din Directiva 2001/89/CE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.
6. Dacă este necesar, în temeiul articolului 89 alineatul (2) din Ordonanța privind epizootiile, Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare adoptă dispoziții tehnice de punere în aplicare privind controlul serologic al porcilor în zonele de protecție și de supraveghere în conformitate cu capitolul IV din anexa la Decizia 2002/106/CE a Comisiei (*).
7. Laboratorul comun de referință pentru pesta porcină clasică este: Institut für Virologie der Tierärztlichen Hochschule Hannover, 15 Bünteweg 17, 30559 Hannover, Deutschland. Elveția suportă cheltuielile care îi revin pentru operațiunile care decurg din această desemnare. Funcțiile și sarcinile acestui laborator sunt cele prevăzute în anexa IV la Directiva 2001/89/CE.

(*) Decizia 2002/106/CE a Comisiei din 1 februarie 2002 de aprobare a unui manual de diagnosticare care stabilește proceduri de diagnosticare, metode de prelevare de probe și criteriile de evaluare a testelor de laborator pentru confirmarea pestei porcine clasice (JO L 39, 9.2.2002, p. 71).

III. Pesta porcină africană

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 2002/60/CE a Consiliului din 27 iunie 2002 de stabilire a dispozițiilor specifice de combatere a pestei porcine africane și de modificare a Directivei 92/119/CEE în ceea ce privește boala Teschen și pesta porcină africană (JO L 192, 20.7.2002, p. 27).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40), în special articolele 1-10b (obiective de combatere, măsuri împotriva epizootiilor foarte contagioase) și 57 (dispoziții tehnice de punere în aplicare, colaborare internațională); 2. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401), în special articolele 2 (epizootii foarte contagioase), 40 și 47 (eliminarea subproduselor de origine animală), 49 (manipularea microorganismelor patogene pentru animale); 73 și 74 (curățenie, dezinsecție și dezinsecție), 77-98 (dispoziții comune privind epizootiile foarte contagioase), 116-121 (constatarea pestei porcine cu ocazia sacrificării, măsuri specifice privind combaterea pestei porcine); 3. Ordonanța din 28 iunie 2000 privind organizarea <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), în special articolul 12 (laboratorul de referință); 4. Ordonanța din 25 mai 2011 privind eliminarea subproduselor de origine animală (OESPA; RS 916.441.22).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru pesta porcină africană este: Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos, Madrid, España. Elveția suportă cheltuielile care îi revin pentru operațiunile care decurg din această desemnare. Funcțiile și sarcinile acestui laborator sunt cele prevăzute în anexa V la Directiva 2002/60/CE.
2. În temeiul articolului 97 din Ordonanța privind epizootiile, Elveția dispune de un plan de urgență publicat pe site-ul internet al Oficiului Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare.
3. Dacă este necesar, în temeiul articolului 89 alineatul (2) din Ordonanța privind epizootiile, Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare va adopta dispoziții tehnice de punere în aplicare în conformitate cu dispozițiile Deciziei 2003/422/CE a Comisiei (*) privind modalitățile de diagnosticare a pestei porcine africane.
4. Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 20 din Directiva 2002/60/CE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.

(*) Decizia 2003/422/CE a Comisiei din 26 mai 2003 de aprobare a manualului de diagnostic al pestei porcine africane (JO L 143, 11.6.2003, p. 35).

IV. Pesta cabalină africană

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 92/35/CEE a Consiliului din 29 aprilie 1992 de stabilire a normelor de control și a măsurilor pentru combaterea pestei cabaline africane (JO L 157, 10.6.1992, p. 19).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40), în special articolele 1-10b (obiective de combatere, măsuri împotriva epizootiilor foarte contagioase) și 57 (dispoziții tehnice de punere în aplicare, colaborare internațională); 2. Ordonanța privind epizootiile din 27 iunie 1995 (OFE; RS 916.401), în special articolele 2 (epizootii foarte contagioase), 49 (manipularea microorganismelor patogene pentru animale), 73 și 74 (curățare, dezinsecție și dezinsecție), 77-98 (dispoziții comune privind epizootiile foarte contagioase), 112-112f (măsuri specifice privind combaterea pestei cabaline africane). 3. Ordonanța din 28 iunie 2000 privind organizarea <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), în special articolul 12 (laboratorul de referință); 4. Ordonanța din 25 mai 2011 privind eliminarea subproduselor de origine animală (OESPA; RS 916.441.22).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. În cazul în care în Elveția apare o epizootie deosebit de gravă, Comitetul mixt veterinar se reunește pentru examinarea situației. Autoritățile competente elvețiene se angajează să ia măsurile necesare, în conformitate cu rezultatele acestei examinări.
2. Laboratorul comun de referință pentru pesta cabalină africană este: Laboratorio de Sanidad y Producción Animal, Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, 28110 Algete, Madrid, España. Elveția suportă cheltuielile care îi revin pentru operațiunile care decurg din această desemnare. Funcțiile și sarcinile acestui laborator sunt prevăzute în anexa III la Directiva 92/35/CEE.
3. Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 16 din Directiva 92/35/CEE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.
4. În temeiul articolului 97 din Ordonanța privind epizootiile, Elveția dispune de un plan de urgență publicat pe site-ul internet al Oficiului Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare.

V. Gripa aviară

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 2005/94/CE a Consiliului din 20 decembrie 2005 privind măsurile comunitare de combatere a influenței aviare și de abrogare a Directivei 92/40/CEE (JO L 10, 14.1.2006, p. 16).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40), în special articolele 1-10b (obiective de combatere, măsuri împotriva epizootiilor foarte contagioase) și 57 (dispoziții tehnice de punere în aplicare, colaborare internațională); 2. Ordonanța privind epizootiile din 27 iunie 1995 (OFE; RS 916.401), în special articolele 2 (epizootii foarte contagioase), 49 (manipularea microorganismelor patogene pentru animale), 73 și 74 (curățare, dezinsecție și dezinsecție), 77-98 (dispoziții comune privind epizootiile foarte contagioase), 122-122f (măsuri specifice privind gripa aviară); 3. Ordonanța din 28 iunie 2000 privind organizarea <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), în special articolul 12 (laboratorul de referință).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. Laborator de referință al Uniunii Europene pentru gripa aviară este: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, United Kingdom. Elveția suportă cheltuielile care îi revin pentru operațiunile care decurg din această desemnare. Funcțiile și sarcinile acestui laborator sunt prevăzute de punctul 2 din anexa VII la Directiva 2005/94/CE.
2. În temeiul articolului 97 din Ordonanța privind epizootiile, Elveția dispune de un plan de urgență publicat pe site-ul internet al Oficiului Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare.
3. Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 60 din Directiva 2005/94/CE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.

VI. Boala de Newcastle

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 92/66/CEE a Consiliului din 14 iulie 1992 de stabilire a măsurilor comunitare de combatere a maladiei de Newcastle (JO L 260, 5.9.1992, p. 1).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40), în special articolele 1-10b (obiective de combatere, măsuri împotriva epizootiilor foarte contagioase) și 57 (dispoziții tehnice de punere în aplicare, colaborare internațională); 2. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401), în special articolele 2 (epizootii foarte contagioase), 40 și 47 (eliminarea subproduselor de origine animală), 49 (manipularea microorganismelor patogene pentru animale), 73 și 74 (curățenie, dezinsecție și dezinsecție), 77-98 (dispoziții comune privind epizootiile foarte contagioase), 123-125 (măsuri specifice privind boala de Newcastle); 3. Ordonanța din 28 iunie 2000 privind organizarea <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), în special articolul 12 (laboratorul de referință); 4. Ordonanța din 25 mai 2011 privind eliminarea subproduselor de origine animală (OESPA; RS 916.441.22).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. Laborator de referință al Uniunii Europene pentru boala de Newcastle este: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, United Kingdom. Elveția suportă cheltuielile care îi revin pentru operațiunile care decurg din această desemnare. Funcțiile și sarcinile acestui laborator sunt cele prevăzute în anexa V la Directiva 92/66/CEE.
2. În temeiul articolului 97 din Ordonanța privind epizootiile, Elveția dispune de un plan de urgență publicat pe site-ul internet al Oficiului Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare.
3. Informațiile prevăzute la articolele 17 și 19 din Directiva 92/66/CEE intră în sfera de competență a Comitetului mixt veterinar.
4. Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 22 din Directiva 92/66/CEE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.

VII. Boli ale peștilor și moluștelor

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 2006/88/CE a Consiliului din 24 octombrie 2006 privind cerințele de sănătate animală pentru animale și produse de acvacultură și privind prevenirea și controlul anumitor boli la animalele de acvacultură (JO L 328, 24.11.2006, p. 14).	<p>1. Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40), în special articolele 1-10 (măsuri împotriva epizootiilor) și 57 (dispoziții tehnice de punere în aplicare, colaborare internațională);</p> <p>2. Ordonanța privind epizootiile din 27 iunie 1995 (OFE; RS 916.401), în special articolele 3-5 (epizootiile vizate), 21-23 (înregistrarea unităților de acvacultură, controlul efectivelor și alte obligații, supraveghere sanitară), 61 (obligațiile concesionarilor unui drept de pescuit și ale organelor însărcinate cu supravegherea pescuitului), 62-76 (măsuri generale de combatere), 277-290 (măsuri comune și specifice privind bolile peștilor, laboratorul de diagnostic).</p>

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

- În prezent, creșterea stridiilor plate nu se practică în Elveția. În cazul apariției bonamiozei sau marteiliozei, Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare se angajează să ia măsurile de urgență necesare, în conformitate cu reglementările Uniunii Europene, în temeiul articolului 57 din Legea privind epizootiile.
- În vederea combaterii bolilor peștilor și ale moluștelor, Elveția aplică Ordonanța privind epizootiile, în special articolele 61 (obligațiile proprietarilor și ale concesionarilor unui drept de pescuit și ale organelor însărcinate cu supravegherea pescuitului), 62-76 (măsuri generale de combatere), 277-290 (măsuri specifice privind bolile animalelor acvatice, laboratorul de diagnostic), precum și 291 (epizootii care trebuie supravegheate).
- Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru bolile crustaceelor este Centre for Environment, Fisheries & Aquaculture Science (CEFAS), Weymouth Laboratory, United Kingdom. Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru bolile peștilor este National Veterinary Institute, Technical University of Denmark, Artillerivej 2, 8200 Århus, Danmark. Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru bolile moluștelor este Laboratoire IFREMER, BP 133, 17390 La Tremblade, France. Elveția suportă cheltuielile care îi revin pentru operațiunile care decurg din aceste desemnări. Funcțiile și sarcinile care revin acestor laboratoare sunt cele prevăzute în partea I a anexei VI la Directiva 2006/88/CE.
- Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 58 din Directiva 2006/88/CE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.

VIII. Encefalopatii spongiforme transmisibile

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
<p>Regulamentul (CE) nr. 999/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 mai 2001 de stabilire a unor reglementări pentru prevenirea, controlul și eradicarea anumitor forme transmisibile de encefalopatie spongiformă (JO L 147, 31.5.2001, p. 1).</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Ordonanța din 23 aprilie 2008 privind protecția animalelor (OPAn; RS 455.1), în special articolul 184 (proceduri de asomare); 2. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10); 3. Legea din 9 octombrie 1992 privind produsele alimentare și obiectele uzuale (LDAI; RS 817.0), în special articolele 24 (inspecția și prelevarea de probe) și 40 (controlul produselor alimentare); 4. Ordonanța din 23 noiembrie 2005 a DFI privind produsele alimentare de origine animală (RS 817.022.108), în special articolele 4 și 7 (părți din carcasă a căror utilizare este interzisă); 5. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401), în special articolele 6 (definiții și abrevieri), 34 (brevet), 61 (obligația notificării), 130 (supravegherea șeptelului elvețian), 175-181 (encefalopatii spongiforme transmisibile), 297 (punerea în aplicare în interiorul țării), 301 (sarcinile medicului veterinar cantonal), 302 (medicul veterinar oficial) și 312 (laboratoare de diagnostic); 6. Ordonanța DEFR din 26 octombrie 2011 privind Cartea alimentelor pentru animale (OLALA; RS 916.307.1), în special articolul 21 (toleranță, prelevare de probe, metode de analiză și transport), anexa 1.2, chi. 15 (produse provenite de la animale terestre), chi. 16 (pești, alte animale marine, produsele și subprodusele provenite de la acestea) și anexa 4.1 (substanțe a căror punere în circulație și utilizare sunt limitate sau interzise); 7. Ordonanța din 25 mai 2011 privind eliminarea subproduselor de origine animală (OESPA; RS 916.441.22).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru encefalopatii spongiforme transmisibile (EST) este: Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, United Kingdom. Elveția suportă cheltuielile care îi revin pentru operațiunile care decurg din această desemnare. Funcțiile și sarcinile acestui laborator sunt cele prevăzute în capitolul B din anexa X la Regulamentul (CE) nr. 999/2001.
2. În temeiul articolului 57 din Legea privind epizootiile, Elveția dispune de un plan de urgență pentru punerea în aplicare a măsurilor de combatere a EST.
3. În temeiul articolului 12 din Regulamentul (CE) nr. 999/2001, în statele membre ale Uniunii Europene, orice animal suspect de a fi infectat cu o encefalopatie spongiformă transmisibilă face obiectul unei restricții oficiale de deplasare în așteptarea rezultatelor unei anchete clinice și epidemiologice efectuate de către autoritatea competentă sau este ucis pentru a fi examinat într-un laborator aflat sub control oficial.

În conformitate cu articolele 179b și 180a din Ordonanța privind epizootiile, Elveția interzice sacrificarea animalelor suspecte de a fi infectate cu o EST. Animalele suspecte trebuie ucise fără scurgerea sângelui și incinerate, iar creierul acestora trebuie testat în laboratorul elvețian de referință pentru EST.

În temeiul articolului 10 din Ordonanța privind epizootiile, Elveția identifică bovinele cu ajutorul unui sistem de identificare uniformă, clară și permanentă care permite identificarea mamei și a efectivului lor de referință și constatarea faptului că acestea nu descind din femele suspecte sau din vite purtătoare de encefalopatie spongiformă bovină.

În conformitate cu articolul 179c din Ordonanța privind epizootiile, Elveția ucide animalele purtătoare de ESB cel târziu la sfârșitul fazei de producție, toate animalele din specia bovine născute între un an înainte și un an după data nașterii animalului contaminat și care, în această perioadă de timp, au făcut parte din efectiv, precum și toți descendenții direcți ai vitelor contaminate născuți în cei doi ani care au precedat diagnosticul.

4. În conformitate cu articolul 180b din Ordonanța privind epizootiile, Elveția ucide animalele purtătoare de scrapie, mamele acestora, descendenții direcți ai mamelor contaminate, precum și toate celelalte ovine și caprine din efectiv, cu excepția:

- oilor purtătoare de cel puțin o alelă ARR și de nicio alelă VRQ și
- a animalelor cu vârste mai mici de 2 luni, destinate în mod exclusiv sacrificării. Capul și organele din cavitatea abdominală a acestor animale sunt eliminate în conformitate cu dispozițiile Ordonanței privind eliminarea subproduselor de origine animală.

În mod excepțional, în cazul raselor cu efectiv redus, se poate renunța la uciderea efectivului. În mod excepțional, în cazul raselor cu efectiv redus, se poate renunța la uciderea efectivului. În acest caz, efectivul este plasat sub supraveghere veterinară oficială timp de 2 ani, în cursul căreia se efectuează un examen clinic al animalelor din efectiv de două ori pe an. Dacă în această perioadă, anumite animale sunt cedate pentru a fi ucise, capetele, inclusiv amigdalele, fac obiectul unei analize a laboratorului elvețian de referință pentru EST.

Aceste măsuri se revizuiesc în funcție de rezultatele supravegherii sanitare a animalelor. Perioada de supraveghere este prelungită în special în caz de depistare a unui nou caz de boală în cadrul efectivului.

În cazul confirmării diagnosticului de ESB la un animal din specia ovine sau caprine, Elveția se angajează să aplice măsurile prevăzute în anexa VII la Regulamentul (CE) nr. 999/2001.

5. În temeiul articolului 7 din Regulamentul (CE) nr. 999/2001, statele membre ale Uniunii Europene interzic utilizarea proteinelor animale transformate în hrana animalelor de crescătorie deținute, îngrășate sau crescute pentru producția de produse alimentare. Statele membre ale Uniunii Europene aplică o interdicție totală de utilizare a proteinelor derivate de la animale în hrana rumegătoarelor.

În conformitate cu articolul 27 din Ordonanța privind eliminarea subproduselor de origine animală (OESPA), Elveția a instituit o interdicție totală a utilizării proteinelor animale în hrana animalelor de crescătorie.

6. În temeiul articolului 6 din Regulamentul (CE) nr. 999/2001 și în conformitate cu capitolul A din anexa III la respectivul regulament, statele membre ale Uniunii Europene instituie un program anual de supraveghere a ESB. Acest plan include un test rapid de depistare a ESB la toate bovinele în vârstă de peste 24 de luni sacrificate de urgență, moarte la fermă sau descoperite a fi bolnave în cursul inspecției *ante mortem* și la toate animalele de peste 30 de luni sacrificate pentru consumul uman.

Testele rapide de depistare a ESB utilizate de Elveția sunt enumerate în capitolul C din anexa X la Regulamentul (CE) nr. 999/2001.

În temeiul articolului 176 din Ordonanța privind epizootiile, Elveția efectuează obligatoriu un test rapid pentru depistarea ESB la toate bovinele în vârstă de peste 48 de luni moarte sau ucise în alt scop decât sacrificarea sau care au fost duse la abator bolnave sau accidentate.

7. În temeiul articolului 6 din Regulamentul (CE) nr. 999/2001 și în conformitate cu capitolul A din anexa III la respectivul regulament, statele membre ale Uniunii Europene instituie un program anual de supraveghere a scrapiei.

În conformitate cu dispozițiile articolului 177 din Ordonanța privind epizootiile, Elveția a instituit un program de supraveghere a EST la ovinele și caprinele în vârstă de peste 12 luni. Animalele sacrificate de urgență, moarte la fermă sau descoperite a fi bolnave în cursul inspecției *ante mortem*, precum și toate animalele sacrificate pentru consumul uman au fost examinate pe parcursul perioadei dintre iunie 2004 și iulie 2005. Întrucât toate probele au fost negative cu privire la ESB, se continuă supravegherea prin eșantionare a animalelor suspecte clinic, a animalelor sacrificate de urgență și a animalelor moarte la fermă.

Recunoașterea similarității legislațiilor în ceea ce privește supravegherea EST la ovine și caprine va fi reexaminată în cadrul Comitetului mixt veterinar.

8. Informațiile prevăzute la articolul 6 și la capitolul B din anexa III și în anexa IV (3.III) la Regulamentul (CE) nr. 999/2001 sunt de competența Comitetului mixt veterinar.
9. Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 21 din Regulamentul (CE) nr. 999/2001 și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.

C. INFORMAȚII SUPLIMENTARE

1. Cu începere de la 1 ianuarie 2003 și în temeiul Ordonanței din 10 noiembrie 2004 privind alocarea de contribuții pentru plata cheltuielilor de eliminare a subproduselor de origine animală (RS 916.407), Elveția a introdus un stimulent financiar în favoarea fermelor unde sunt născute bovinele și a abatoarelor unde sunt sacrificate bovinele, atunci când acestea respectă procedurile de declarare a deplasărilor de animale prevăzute de legislația în vigoare.
2. În temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 999/2001 și în conformitate cu punctul 1 din anexa XI la respectivul regulament, statele membre ale Uniunii Europene înlătură și distrug materialele cu riscuri specifice (MRS).

Lista MRS înlăturate de la bovine cuprinde craniul, cu excepția mandibulei, inclusiv encefalul și ochii, precum și măduva spinării bovinelor în vârstă de peste 12 luni; coloana vertebrală, cu excepția vertebrelor caudale, a apofizelor spinale și transversale ale vertebrelor cervicale, toracice și lombare precum și a crestei sacrale mediane și a părților laterale ale osului sacru, dar inclusiv ganglionii rahidieni și măduva spinării provenite de la animalele în vârstă de peste 24 de luni; amigdalele, intestinale de la duoden până la rect și mezenterul bovinelor de toate vârstele.

Lista MRS înlăturate de la ovine și caprine cuprinde craniul, inclusiv encefalul și ochii, amigdalele și măduva spinării ovinelor și caprinelor în vârstă de peste 12 luni sau care prezintă un incisiv permanent care a perforat gingia, precum și splina și osul ileon de la ovinele și caprinele de toate vârstele.

În conformitate cu articolul 179d din Ordonanța privind epizootiile și cu articolul 4 din Ordonanța privind produsele alimentare de origine animală, Elveția a instituit o politică de retragere a MRS din lanțul alimentar animal și uman. Lista MRS înlăturate de la bovine cuprinde, mai ales, coloana vertebrală a animalelor în vârstă de peste 30 de luni, amigdalele, intestinale de la duoden până la rect și mezenterul animalelor de toate vârstele.

În conformitate cu articolul 180c din Ordonanța privind epizootiile și cu articolul 4 din Ordonanța privind produsele alimentare de origine animală, Elveția a instituit o politică de retragere a MRS din lanțul alimentar animal și uman. Lista MRS înlăturate de la ovine și caprine cuprinde, în special, creierul neextras din cutia craniană, măduva spinării cu dura-mater și amigdalele animalelor în vârstă de peste 12 luni sau la care un incisiv permanent a perforat gingia, splina și osul ileon al animalelor de toate vârstele.

3. Regulamentul (CE) nr. 1069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (*) și Regulamentul (UE) nr. 142/2011 al Comisiei (**) stabilesc normele sanitare aplicabile subproduselor de origine animală care nu sunt destinate consumului uman în statele membre ale Uniunii Europene.

În conformitate cu articolul 22 din Ordonanța privind eliminarea subproduselor de origine animală, Elveția incinerează subprodusele de origine animală de categoria 1, inclusiv materialele cu riscuri specificate și animalele moarte la fermă.

- (*) Regulamentul (CE) nr. 1069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală și produsele derivate care nu sunt destinate consumului uman și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1774/2002 (JO L 300, 14.11.2009, p. 1).
- (**) Regulamentul (UE) nr. 142/2011 al Comisiei din 25 februarie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală și produsele derivate care nu sunt destinate consumului uman și de punere în aplicare a Directivei 97/78/CE a Consiliului în ceea ce privește anumite probe și produse care sunt scutite de la controalele sanitare-veterinare la frontieră în conformitate cu directiva menționată (JO L 54, 26.2.2011, p. 1).

IX. Boala limbii albastre

A. LEGISLAȚIE (*)

- (*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 2000/75/CE a Consiliului din 20 noiembrie 2000 de stabilire a dispozițiilor specifice privind măsurile de combatere și de eradicare a febrei catarale ovine (JO L 327, 22.12.2000, p. 74).	<p>1. Legea privind epizootiile din 1 iulie 1966 (LFE; RS 916.40), în special articolele 1-10b (obiective de combatere, măsuri împotriva epizootiilor foarte contagioase) și 57 (dispoziții tehnice de punere în aplicare, colaborare internațională);</p> <p>2. Ordonanța privind epizootiile din 27 iunie 1995 (OFE; RS 916.401), în special articolele 2 (epizootii foarte contagioase), 73 și 74 (curățare, dezinfectie și dezinsecție), 77-98 (dispoziții comune privind epizootiile foarte contagioase), 239a-239h (măsuri specifice privind combaterea bolii limbii albastre);</p> <p>3. Ordonanța din 28 iunie 2000 privind organizarea <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), în special articolul 12 (laboratorul de referință);</p>

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

- Laborator de referință al Uniunii Europene pentru boala limbii albastre este: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, United Kingdom. Elveția suportă cheltuielile care îi revin pentru operațiunile care decurg din această desemnare. Funcțiile și sarcinile acestui laborator sunt prevăzute în capitolul B din anexa II la Directiva 2000/75/CE.
- În temeiul articolului 97 din Ordonanța privind epizootiile, Elveția dispune de un plan de urgență publicat pe site-ul internet al Oficiului Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare.
- Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 17 din Directiva 2000/75/CE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.

X. Zoonoze

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
<p>1. Regulamentul (CE) nr. 2160/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 noiembrie 2003 privind controlul salmonelei și al altor agenți zoonotici specifici, prezenți în rețeaua alimentară (JO L 325, 12.12.2003, p. 1).</p> <p>2. Directiva 2003/99/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 noiembrie 2003 privind monitorizarea zoonozelor și a agenților zoonotici, de modificare a Deciziei 90/424/CEE a Consiliului și de abrogare a Directivei 92/117/CEE a Consiliului (JO L 325, 12.12.2003, p. 31):</p>	<p>1. Legea privind epizootiile din 1 iulie 1966 (LFE; RS 916.40);</p> <p>2. Ordonanța privind epizootiile din 27 iunie 1995 (OFE; RS 916.401), în special articolele 291a-291e (dispoziții speciale privind zoonozele);</p> <p>3. Legea federală din 9 octombrie 1992 privind produsele alimentare și obiectele uzuale (LDAI; RS 817.0);</p> <p>4. Ordonanța din 23 noiembrie 2005 privind produsele alimentare și obiectele uzuale (ODAIÖUs; RS 817.02);</p> <p>5. Ordonanța DFI din 23 noiembrie 2005 privind igiena (OHyg; RS 817.024.1);</p> <p>6. Legea federală din 18 decembrie 1970 privind combaterea bolilor transmisibile ale omului (Legea privind epidemiile; RS 818.101);</p> <p>7. Ordonanța din 13 ianuarie 1999 privind declararea bolilor transmisibile ale omului (Ordonanța privind declararea; RS 818.141.1).</p>

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. Laboratoarele de referință ale Uniunii Europene sunt:

— Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru analiza și testarea zoonozelor (*Salmonella*):

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM)

3720 BA Bilthoven

Nederland

— Laborator de referință al Uniunii Europene pentru controlul biotoxinelor marine

Agencia Española de Seguridad Alimentaria (AES):

36200 Vigo

España

— Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru controlul contaminărilor bacteriene și virale ale moluștelor bivalve:

The laboratory of the Centre for Environment, Fisheries and Aquaculture Science (CEFAS) Weymouth

Dorset DT4 8UB

United Kingdom

— Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru *Listeria monocytogenes*:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

France

— Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru stafilococii coagulazo-pozitivi, inclusiv *Staphylococcus aureus*:

AFSSA – Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)

94700 Maisons-Alfort

France

— Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru *Escherichia coli*, inclusiv *E. coli* verotoxinogenă (VTEC):

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

00161 Roma

Italia

— Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru *Campylobacter*:

Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA)

751 89 Uppsala

Sverige

— Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru paraziți (în special *Trichinella*, *Echinococcus* și *Anisakis*):

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

00161 Roma

Italia

— Laboratorul de referință al Uniunii Europene pentru rezistența la antimicrobiene:

Danmarks Fødevareforskning (DFVF)

1790 København V

Danmark

2. Elveția suportă cheltuielile care îi revin pentru operațiunile care decurg din aceste desemnări. Funcțiile și sarcinile acestor laboratoare sunt cele prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

3. În fiecare an, până la sfârșitul lunii mai, Elveția transmite Comisiei un raport privind tendințele și sursele zoonozelor, ale agenților zoonotici și ale rezistenței la antimicrobiene, care cuprinde datele colectate în cursul anului anterior în conformitate cu articolele 4, 7 și 8 din Directiva 2003/99/CE. Raportul respectiv cuprinde, de asemenea, informațiile prevăzute la articolul 3 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 2160/2003. Raportul se transmite de către Comisia Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară în vederea publicării raportului de sinteză privind tendințele și sursele zoonozelor, agenților zoonotici și ale rezistenței la antimicrobiene în Uniunea Europeană.

(*) Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor (JO L 165, 30.4.2004, p. 1)

XI. Alte boli

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 92/119/CEE a Consiliului din 17 decembrie 1992 de stabilire a măsurilor comunitare generale de combatere a unor boli la animale, precum și a măsurilor specifice împotriva bolii veziculoase a porcului (JO L 62, 15.3.1993, p. 69).	<p>1. Legea privind epizootiile din 1 iulie 1966 (LFE; RS 916.40), în special articolele 1-10b (obiective de combatere, măsuri împotriva epizootiilor foarte contagioase) și 57 (dispoziții tehnice de punere în aplicare, colaborare internațională);</p> <p>2. Ordonanța privind epizootiile din 27 iunie 1995 (OFE; RS 916.401), în special articolele 2 (epizootii foarte contagioase), 49 (manipularea microorganismelor patogene pentru animale), 73 și 74 (curățare, dezinsecție și dezinsecție), 77-98 (dispoziții comune privind epizootiile foarte contagioase), 104-105 (măsuri specifice privind combaterea bolii veziculoase a porcului);</p> <p>3. Ordonanța din 28 iunie 2000 privind organizarea <i>Département fédéral de l'intérieur</i> (Org DFI; RS 172.212.1), în special articolul 12 (laboratorul de referință);</p>

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

- În cazurile menționate la articolul 6 din Directiva 92/119/CEE, informarea se va efectua în cadrul comitetului veterinar mixt.
- Laboratorul comun de referință pentru boala veziculoasă a porcului este: The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, United Kingdom. Elveția suportă cheltuielile care îi revin pentru operațiunile care decurg din această desemnare. Funcțiile și sarcinile acestui laborator sunt prevăzute în anexa III la Directiva 92/119/CEE.
- În temeiul articolului 97 din Ordonanța privind epizootiile, Elveția dispune de un plan de urgență. Acest plan de urgență face obiectul unei dispoziții tehnice de punere în aplicare nr. 95/65, emisă de Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare.
- Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 22 din Directiva 92/119/CEE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.

XII. Notificarea bolilor

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 82/894/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1982 privind notificarea maladiilor animale în cadrul Comunității (JO L 378, 31.12.1982, p. 58).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Legea privind epizootiile din 1 iulie 1966 (LFE; RS 916.40), în special articolele 11 (răspunderea privind diligența și obligația de raportare) și 57 (dispoziții tehnice de punere în aplicare, colaborare internațională); 2. Ordonanța privind epizootiile din 27 iunie 1995 (OFE; RS 916.401), în special articolele 2-5 (bolile vizate), 59-65 și 291 (obligația de raportare, notificare), 292-299 (supraveghere, executare, asistență administrativă).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

Comisia, în colaborare cu Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare integrează Elveția în sistemul de notificare a bolilor animalelor prevăzut de Directiva 82/894/CEE.”

ANEXA II

Apendicele 2 din anexa 11 la Acordul agricol se înlocuiește cu următorul text:

"Apendicele 2

Sănătatea animală: Comerțul și introducerea pe piață

I. Bovine și porcine

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 64/432/CEE a Consiliului din 26 iunie 1964 privind problemele de inspecție veterinară care afectează schimburile intracomunitare cu bovine și porcine (JO 121, 29.7.1964, p. 1977).	<p>1. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401), în special articolele 27-31 (piețe, expoziții), 34-37b (comerț), 73 și 74 (curățare, dezinsecție și dezinfecție), 116-121 (pesta porcină clasică și africană), 135-141 (boala Aujeszky), 150-157 (bruceloza bovină), 158-165 (tuberculoza), 166-169 (leucoză enzootică bovină), 170-174 (IBR/IPV), 175-181 (encefalopatii spongiforme), 186-189 (infecții genitale bovine), 207-211 (bruceloza porcină), 301 (autorizarea unităților de creștere, a centrelor de inseminare și de depozitare a materialului seminal, a unităților de transfer de embrioni, a piețelor și a altor unități sau activități similare);</p> <p>2. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. În conformitate cu articolul 301 alineatul (1) litera (i) din Ordonanța privind epizootiile, medicul veterinar cantonal autorizează unitățile de creștere, piețele și alte unități și activități similare, astfel cum sunt definite la articolul 2 din Directiva 64/432/CEE. În scopul aplicării prezentei anexe, în conformitate cu dispozițiile articolelor 11, 12 și 13 din Directiva 64/432/CEE, Elveția întocmește lista centrelor sale de colectare autorizate, a transportatorilor și a comercianților.
2. Informarea prevăzută la articolul 11 alineatul (3) din Directiva 64/432/CEE se efectuează în cadrul Comitetului mixt veterinar.
3. În sensul prezentei anexe, se recunoaște că Elveția îndeplinește condițiile prevăzute la partea II punctul 7 din anexa A la Directiva 64/432/CEE cu privire la bruceloza bovină. În scopul menținerii statutului de șeptel bovin oficial indemn de bruceloză, Elveția se angajează să îndeplinească următoarele condiții:
  - (a) orice animal din specia bovină suspectat de a fi infectat cu bruceloză trebuie să fie notificat autorităților competente și supus testelor oficiale de depistare a brucelozei cuprinzând cel puțin două teste serologice cu fixarea complementului și o examinare microbiologică a probelor corespunzătoare prelevate în caz de avorturi;
  - (b) în cursul perioadei de suspiciune care va fi menținută până când testele prevăzute la litera a) obțin rezultate negative, statutul oficial indemn de bruceloză se suspendă în cazul șeptelului din care provine animalul sau animalele suspecte din specia bovină.

Informații detaliate privind șeptelurile pozitive, precum și un raport epidemiologic sunt înaintate Comitetului mixt veterinar. În cazul în care una din condițiile prevăzute în partea II punctul 7 din anexa A la Directiva 64/432/CEE nu mai este îndeplinită de Elveția, Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare informează imediat Comisia cu privire la aceasta. Situația este examinată în cadrul Comitetului mixt veterinar în vederea revizuirii dispozițiilor prezentului punct.

4. În sensul prezentei anexe, se recunoaște că Elveția îndeplinește condițiile prevăzute în partea I punctul 4 din anexa A la Directiva 64/432/CEE cu privire la tuberculoza bovină. În scopul menținerii statutului șeptelului bovin de oficial indemn de tuberculoză, Elveția se angajează să îndeplinească următoarele condiții:

- (a) instituie un sistem de identificare pentru fiecare animal din specia bovină care permite identificarea șeptelurilor de origine;
- (b) orice animal sacrificat este supus unei inspecții *post mortem*, efectuată de un medic veterinar oficial;
- (c) orice caz suspect de tuberculoză la un animal viu, mort sau sacrificat face obiectul unei notificări către autoritățile competente;
- (d) în fiecare caz, autoritățile competente efectuează investigațiile necesare pentru a infirma sau confirma suspiciunea, inclusiv investigații în aval pentru șeptelurile de origine și de tranzit. Atunci când la autopsie sau la sacrificare se descoperă leziuni suspecte de tuberculoză, autoritățile competente supun aceste leziuni unui examen de laborator;
- (e) statutul oficial indemn de tuberculoză al șeptelurilor de origine și de tranzit ale bovinelor suspecte se suspendă și această suspendare se menține până când examenele clinice sau de laborator sau testele cu tuberculină infirmă existența tuberculozei bovine;
- (f) atunci când suspiciunea de tuberculoză este confirmată de testele cu tuberculină, examenele clinice sau de laborator, se retrage statutul de șeptel oficial indemn de tuberculoză al șeptelurilor de origine și de tranzit;
- (g) statutul de oficial indemn de tuberculoză se recunoaște numai după ce toate animalele considerate infectate au fost scoase din efectivul de bovine; localurile și echipamentele au fost dezinfectate; toate animalele rămase, în vârstă de mai mult de șase săptămâni, au reacționat negativ la cel puțin două inoculări intradermice oficiale cu tuberculină în conformitate cu anexa B la Directiva 64/432/CEE, prima fiind efectuată la cel puțin șase luni după ce animalul infectat a părăsit efectivul de bovine și a doua la cel puțin șase luni după prima.

Informații detaliate privind efectivele contaminate, precum și un raport epidemiologic sunt înaintate Comitetului mixt veterinar. În cazul în care una din condițiile prevăzute în partea II punctul 4 subpunctul 1 din anexa A la Directiva 64/432/CEE nu mai este îndeplinită de Elveția, Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare informează imediat Comisia cu privire la aceasta. Situația este examinată în cadrul Comitetului mixt veterinar în vederea revizuirii dispozițiilor prezentului punct.

5. În sensul prezentei anexe, se recunoaște că Elveția îndeplinește condițiile prevăzute în capitolul I secțiunea F din anexa D la Directiva 64/432/CEE cu privire la leucoza enzootică bovină. În scopul menținerii statutului de șeptel bovin oficial indemn de leucoză enzootică bovină, Elveția se angajează să îndeplinească următoarele condiții:

- (a) șeptelul elvețian este supravegheat prin controale prin sondaj. Dimensiunea eșantionului este stabilită în așa fel încât să se poată afirma, cu un nivel de încredere de 99 %, că mai puțin de 0,2 % din efective sunt contaminate cu leucoză enzootică bovină;
- (b) orice animal sacrificat este supus unei inspecții *post mortem*, efectuată de un medic veterinar oficial;
- (c) orice caz suspect descoperit cu ocazia unui examen clinic, autopsie sau control al cărnii face obiectul unei notificări către autoritățile competente;
- (d) în caz de suspiciune sau de constatare a leucozei enzootice bovine, statutul oficial indemn este suspendat pentru șeptelul în cauză până la sfârșitul perioadei de izolare;

- (e) izolarea încetează dacă, după eliminarea animalelor contaminate și, după caz, a vițelilor lor, două examene serologice efectuate la un interval de cel puțin 90 de zile au fost negative.

Dacă leucoza enzootică bovină a fost constatată la 0,2 % din șepteluri, Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare informează imediat Comisia cu privire la aceasta. Situația este examinată în cadrul Comitetului mixt veterinar în vederea revizuirii dispozițiilor prezentului punct.

6. În sensul aplicării prezentei anexe, se recunoaște că Elveția este oficial indemnă de rinotraheită infecțioasă bovină. În scopul menținerii acestui statut, Elveția se angajează să îndeplinească următoarele condiții:
- (a) șeptelul elvețian este supravegheat prin controale prin sondaj. Dimensiunea eșantionului este stabilită în așa fel încât să se poată afirma, cu un nivel de încredere de 99 %, că mai puțin de 0,2 % din efective sunt contaminate cu rinotraheită infecțioasă bovină;
- (b) taurii de producție în vârstă de peste 24 de luni se supun anual unui examen serologic;
- (c) orice caz suspect face obiectul unei notificări către autoritățile competente și se supune testelor oficiale de depistare a rinotraheitei infecțioase bovine, cuprinzând teste virologice sau serologice;
- (d) în caz de suspiciune sau de constatare a rinotraheitei infecțioase bovine, statutul de oficial indemn se suspendă pentru șeptelul în cauză până la sfârșitul perioadei de izolare;
- (e) izolarea încetează dacă un examen serologic efectuat cel devreme la 30 de zile după eliminarea animalelor contaminate a avut rezultate negative.

În temeiul recunoașterii statutului Elveției, Decizia 2004/558/CE (*) se aplică *mutatis mutandis*.

Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare informează imediat Comisia cu privire la orice modificare a condițiilor care stau la baza recunoașterii statutului. Situația este examinată în cadrul Comitetului mixt veterinar în vederea revizuirii dispozițiilor prezentului punct.

7. În sensul aplicării prezentei anexe, se recunoaște că Elveția este oficial indemnă de boala Aujeszky. În scopul menținerii acestui statut, Elveția se angajează să îndeplinească următoarele condiții:
- (a) șeptelul elvețian este supravegheat prin controale prin sondaj. Dimensiunea eșantionului este stabilită în așa fel încât să se poată afirma, cu un nivel de încredere de 99 %, că mai puțin de 0,2 % din efective sunt contaminate cu boala Aujeszky;
- (b) orice caz suspect trebuie face obiectul unei notificări către autoritățile competente și este supus testelor oficiale de depistare a bolii Aujeszky, cuprinzând teste virologice sau serologice;
- (c) în caz de suspiciune sau de constatare a bolii Aujeszky, statutul de oficial indemn se suspendă pentru șeptelul în cauză până la sfârșitul perioadei de izolare;
- (d) izolarea încetează dacă, după eliminarea animalelor contaminate, două examene serologice ale tuturor animalelor de reproducție și ale unui număr reprezentativ de animale de îngrășare, efectuate la un interval de cel puțin 21 de zile, au avut rezultate negative.

În temeiul recunoașterii statutului Elveției, Decizia 2008/185/CE a Comisiei (**) se aplică *mutatis mutandis*.

Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare informează imediat Comisia cu privire la orice modificare a condițiilor care stau la baza recunoașterii statutului. Situația este examinată în cadrul Comitetului mixt veterinar în vederea revizuirii dispozițiilor prezentului punct.

8. În ceea ce privește gastroenterita transmisibilă a porcului (GET) și sindromul de infertilitate și respirator la suine (PRRS), problema unor eventuale garanții suplimentare va fi examinată cât mai curând posibil de către Comitetul mixt veterinar. Comisia informează Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare cu privire la evoluția acestei chestiuni.
9. În Elveția, Institutul de Bacteriologie Veterinară al Universității din Zurich este însărcinat cu controlul oficial al tuberculelor în sensul punctului 4 din anexa B la Directiva 64/432/CEE.
10. În Elveția, Centrul pentru zoonoze, boli bacteriene ale animalelor și rezistența la antibiotice (ZOBA) este însărcinat cu controlul oficial al antigenelor (bruceloză) în sensul punctului 4 din anexa C partea A la Directiva 64/432/CEE.
11. Bovinele și porcinele care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțite de certificate de sănătate conforme cu modelele care figurează în anexa F la Directiva 64/432/CEE. Se aplică următoarele adaptări:
  - pentru modelul 1, în secțiunea C, certificările sunt adaptate după cum urmează:
    - la punctul 4, referitor la garanțiile suplimentare, liniuțele se completează după cum urmează:
      - 'boala: rinotraheită infecțioasă bovină,
      - în conformitate cu Decizia 2004/558/CE a Comisiei, care se aplică *mutatis mutandis*'.
  - pentru modelul 2, în secțiunea C, certificările sunt adaptate după cum urmează:
    - la punctul 4, referitor la garanțiile suplimentare, liniuțele se completează după cum urmează:
      - 'boala: Aujeszky;
      - în conformitate cu Decizia 2008/185/CE a Comisiei, care se aplică *mutatis mutandis*'.
12. În scopul aplicării prezentei anexe, bovinele care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțite de certificate de sănătate suplimentare care conțin următoarele declarații sanitare:
  - Bovinele:
    - sunt identificate cu ajutorul unui sistem de identificare permanentă care permite identificarea mamei și a efectivului de origine și constatarea faptului că acestea nu descind în mod direct din femele suspecte sau afectate de encefalopatie spongiformă bovină născute în cei doi ani care precedă diagnosticul;
    - nu provin din șepteluri în care se află în curs de investigație un caz suspect de encefalopatie spongiformă bovină;
    - sunt născute după 1 iunie 2001.

(*) Decizia 2004/558/CE a Comisiei din 15 iulie 2004 de punere în aplicare a Directivei 64/432/CEE a Consiliului privind garanțiile suplimentare pentru schimburile intracomunitare cu bovine în ceea ce privește rinotraheita infecțioasă bovină și aprobarea programelor de eradicare prezentate de anumite state membre (JO L 249 23.7.2004, p. 20).

(**) Decizia 2008/185/CE a Comisiei din 21 februarie 2008 privind garanțiile suplimentare în legătură cu boala Aujeszky în schimburile intracomunitare cu porci și criteriile de furnizare a informațiilor despre această boală (JO L 59, 4.3.2008, p. 19).

II. Ovine și caprine

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 91/68/CEE a Consiliului din 28 ianuarie 1991 privind condițiile de sănătate animală care reglementează schimburile intracomunitare de ovine și caprine (JO L 46, 19.2.1991, p. 19).	<p>1. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401), în special articolele 27-31 (piețe, expoziții), 34-37b (comerț), 73 și 74 (curățare, dezinsecție și dezinsecție), 142-149 (rabia), 158-165 (tuberculoza), 180-180c (scrapia), 190-195 (bruceloza ovină și caprină), 196-199 (agalaxia infecțioasă), 217-221 (artrita/encefalita caprină), 233-236 (bruceloza berbecului), 301 (autorizarea unităților de creștere, a centrelor de inseminare și de depozitare a materialului seminal, a unităților de transfer de embrioni, a piețelor și a altor unități sau activități similare);</p> <p>2. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

- Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 11 din Directiva 91/68/CE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.

În cazul apariției sau recrudescenței brucelozei ovine și caprine, Elveția informează Comitetul mixt veterinar în vederea adoptării măsurilor necesare în funcție de evoluția situației.

- În sensul aplicării prezentei anexe, se recunoaște că Elveția este oficial indemnă de bruceloză ovină și caprină. În scopul menținerii acestui statut, Elveția se angajează să pună în aplicare măsurile prevăzute la capitolul 1 secțiunea II punctul 2 din anexa A la Directiva 91/68/CEE.
- Ovinele și caprinele care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțite de certificate de sănătate conforme cu modelele care figurează în anexa E la Directiva 91/68/CEE.

III. Evidențe

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 2009/156/CE a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind condițiile de sănătate animală care reglementează circulația și importul de ecvidee provenind din țări terțe (JO L 192, 23.7.2010, p. 1).	<p>1. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401), în special articolele 112-112f (pesta cabalină africană). 204-206 (durina, encefalomielita, anemia infecțioasă, morva), 240-244 (metrita contagioasă ecvină);</p> <p>2. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. În scopul aplicării articolului 3 din Directiva 2009/156/CE, informarea se efectuează în cadrul Comitetului mixt veterinar.
2. În scopul aplicării articolului 6 din Directiva 2009/156/CE, informarea se efectuează în cadrul Comitetului mixt veterinar.
3. Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 10 din Directiva 2009/156/CE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.
4. Dispozițiile din anexele II și III la Directiva 2009/156/CE se aplică Elveției *mutatis mutandis*.

IV. Păsări de curte și ouă pentru incubație

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 2009/158/CE a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind condițiile de sănătate animală care reglementează comerțul intracomunitar și importurile din țări terțe de păsări de curte și de ouă pentru incubație (JO L 343, 22.12.2009, p. 74).	<p>1. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401), în special articolele 25 (transport), 122-125 (gripa aviară și boala de Newcastle), 255-261 (<i>Salmonella</i> spp.), 262-265 (laringotraheita infecțioasă aviară);</p> <p>2. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

- În scopul aplicării articolului 3 din Directiva 2009/158/CE, se recunoaște faptul că Elveția dispune de un plan care precizează măsurile pe care intenționează să le pună în aplicare în vederea autorizării unităților sale.
- În sensul articolului 4 din Directiva 2009/158/CE, laboratorul național de referință pentru Elveția este Institutul de Bacteriologie Veterinară al Universității din Berna.
- La articolul 8 alineatul (1) litera (a) punctul (i) din Directiva 2009/158/CE, condiția privind reședința se aplică Elveției *mutatis mutandis*.
- În cazul expedierii de ouă pentru incubație către Uniunea Europeană, autoritățile elvețiene se angajează să respecte normele privind marcarea prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 617/2008 al Comisiei (*).
- La articolul 10 litera (a) din Directiva 2009/158/CE, condiția privind reședința se aplică Elveției *mutatis mutandis*.
- La articolul 11 litera (a) din Directiva 2009/158/CE, condiția privind reședința se aplică Elveției *mutatis mutandis*.
- La articolul 14 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2009/158/CE, condiția privind reședința se aplică Elveției *mutatis mutandis*.
- În sensul prezentei anexe, se recunoaște că Elveția îndeplinește condițiile de la articolul 15 alineatul (2) din Directiva 2009/158/CE în ceea ce privește boala de Newcastle și, prin urmare, deține statutul de 'zonă care nu se supune obligației de vaccinare împotriva bolii de Newcastle'. Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare informează imediat Comisia cu privire la orice modificare a condițiilor care stau la baza recunoașterii statutului. Situația este examinată în cadrul Comitetului mixt veterinar în vederea revizuirii dispozițiilor prezentului punct.
- La articolul 18 din Directiva 2009/158/CE, referințele la numele statului membru al Uniunii Europene se aplică Elveției *mutatis mutandis*.
- Păsările de curte și ouăle pentru incubație care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțite de certificate de sănătate conforme cu modelele care figurează în anexa IV la Directiva 2009/158/CE.
- În cazul expedierilor din Elveția spre Finlanda sau Suedia, autoritățile elvețiene se angajează să asigure garanțiile cu privire la salmonela prevăzute de legislația Uniunii Europene.

(*) Regulamentul (CE) nr. 617/2008 al Comisiei din 27 iunie 2008 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului privind standardele de comercializare a ouălor pentru incubație și a puilor de păsări de fermă (JO L 168, 28.6.2008, p. 5).

V. Animale Și produse de acvacultură

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 2006/88/CE a Consiliului din 24 octombrie 2006 privind cerințele de sănătate animală pentru animale și produse de acvacultură și privind prevenirea și controlul anumitor boli la animalele de acvacultură (JO L 328, 24.11.2006, p. 14).	<p>1. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401), în special articolele 3-5 (epizootiile vizate), 21-23 (înregistrarea unităților de acvacultură, controlul efectivelor și alte obligații, supraveghere sanitară), 61 (obligațiile concesionarilor unui drept de pescuit și ale organelor însărcinate cu supravegherea pescuitului), 62-76 (măsuri generale de combatere), 277-290 (măsuri comune și specifice privind bolile animalelor acvatice, laboratorul de diagnostic).</p> <p>2. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10);</p> <p>3. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul și tranzitul de animale provenind din țări terțe, pe cale aeriană (OITA; RS 916.443.12).</p>

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. În sensul aplicării prezentei anexe, Elveția este recunoscută în mod oficial ca fiind indemnă de anemia infecțioasă a somonului și de infecțiile cu *Marteilia refringens* și *Bonamia ostreae*.
2. Aplicarea eventuală a articolelor 29, 40, 41, 43, 44 și 50 din Directiva 2006/88/CE este de competența Comitetului mixt veterinar.
3. Cerințele de sănătate animală care reglementează introducerea pe piață a animalelor acvatice ornamentale, a animalelor de acvacultură destinate creșterii, inclusiv în zonele de relocare, în pescăriile cu repopulare organizată și în instalațiile ornamentale deschise, precum și repopulării și a animalelor de acvacultură și a produselor animale destinate consumului uman sunt stabilite la articolele 4-9 din Regulamentul (CE) nr. 1251/2008 al Comisiei (*).
4. Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 58 din Directiva 2006/88/CE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.

(*) Regulamentul (CE) nr. 1251/2008 al Comisiei din 12 decembrie 2008 de punere în aplicare a Directivei 2006/88/CE a Consiliului în ceea ce privește condițiile și cerințele de certificare pentru introducerea pe piață și importul în Comunitate de animale de acvacultură și produse obținute din aceste animale și de stabilire a unei liste a speciilor-vectori (JO L 337, 16.12.2008, p. 41).

VI. Embrioni de bovine

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 89/556/CEE a Consiliului din 25 septembrie 1989 de stabilire a condițiilor de sănătate animală care reglementează schimburile intracomunitare și importurile de embrioni de animale domestice din specia bovină provenind din țări terțe (JO L 302, 19.10.1989, p. 1).	<ol style="list-style-type: none"> Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401), în special articolele 56-58a (transfer de embrioni); Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

- Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 15 din Directiva 89/556/CE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.
- Embrionii de bovine care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțite de certificate de sănătate conforme cu modelul care figurează în anexa C la Directiva 89/556/CEE.

VII. Material seminal bovin

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 88/407/CEE a Consiliului din 14 iunie 1988 de stabilire a cerințelor de sănătate animală aplicabile în schimburile intracomunitare și la importul de material seminal de animale domestice din specia bovină (JO L 194, 22.7.1988, p. 10).	<ol style="list-style-type: none"> Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401), în special articolele 51-55a (inseminare artificială); Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

- În sensul aplicării articolului 4 alineatul (2) din Directiva 88/407/CEE, se ține cont de faptul că în Elveția toate centrele cuprind doar animale care prezintă un rezultat negativ la testul de seroneutralizare sau la testul ELISA.
- Informarea prevăzută la articolul 5 alineatul (2) din Directiva 88/407/CEE se efectuează în cadrul Comitetului mixt veterinar.
- Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 16 din Directiva 88/407/CE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.
- Materialul seminal bovin care face obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțit de certificate de sănătate conforme cu modelul care figurează în anexa D la Directiva 88/407/CEE.

VIII. Material seminal porcîn

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Directiva 90/429/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 de stabilire a cerințelor de sănătate animală care se aplică schimburilor intracomunitare și importurilor de material seminal de animale domestice din specia porcînă (JO L 224, 18.8.1990, p. 62).	1. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401), în special articolele 51-55a (înseminare artificială); 2. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. Informarea prevăzută la articolul 5 alineatul (2) din Directiva 90/429/CEE se efectuează în cadrul Comitetului mixt veterinar.
2. Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 16 din Directiva 90/429/CE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.
3. Materialul seminal porcîn care face obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțit de certificate de sănătate conforme cu modelul care figurează în anexa D la Directiva 90/429/CEE.

IX. Alte specii

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
1. Directiva 92/65/CEE a Consiliului din 13 iulie 1992 de definire a cerințelor de sănătate animală care reglementează schimburile și importurile în Comunitate de animale, material seminal, ovule și embrioni care nu se supun, în ceea ce privește cerințele de sănătate animală, reglementărilor comunitare speciale prevăzute în anexa A punctul I la Directiva 90/425/CEE (JO L 268, 14.9.1992, p. 54); 2. Regulamentul (UE) nr. 576/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 iunie 2013 privind circulația necomercială a animalelor de companie și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 998/2003 (JO L 178, 28.6.2013, p. 1).	1. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401), în special articolele 51-55a (înseminare artificială) și 56-58a (transferul de embrioni); 2. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10); 3. Ordonanța din 28 noiembrie 2014 privind importul, tranzitul și exportul de animale de companie (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. În sensul prezentei anexe, prezentul punct reglementează comerțul cu animale vii care nu fac obiectul dispozițiilor părților I-V din prezentul apendice, precum și cu material seminal, ovule și embrioni care nu fac obiectul dispozițiilor părților VI-VIII din prezentul apendice.
2. Uniunea Europeană și Elveția se angajează ca schimburile comerciale cu animale vii, material seminal, ovule și embrioni menționate la punctul 1 să nu fie interzise sau restrânse din motive de sănătate animală, altele decât cele care rezultă din aplicarea prezentei anexe, în special a măsurilor de salvagardare eventual luate în temeiul articolului 20.

3. Ungulatele din alte specii decât cele menționate la părțile I, II și III din prezentul apendice care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțite de certificate de sănătate conforme cu modelul care figurează în partea I a anexei E la Directiva 92/65/CEE, completate de atestarea menționată la articolul 6 alineatul A punctul 1 litera (e) din Directiva 92/65/CEE.

4. Lagomorfele care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțite de certificate de sănătate conforme cu modelul care figurează în partea I a anexei E la Directiva 92/65/CEE, completate eventual de atestarea menționată la articolul 9 alineatul (2) al doilea paragraf din Directiva 92/65/CEE.

Atestarea menționată poate fi adaptată de către autoritățile elvețiene pentru a încorpora *in extenso* cerințele articolului 9 din Directiva 92/65/CEE.

5. Informarea prevăzută la articolul 9 alineatul (2) al treilea paragraf din Directiva 92/65/CEE se efectuează în cadrul Comitetului mixt veterinar.

6. Expedierile din Uniunea Europeană către Elveția de câini și pisici sunt supuse cerințelor prevăzute la articolul 10 alineatul (2) din Directiva 92/65/CEE.

Sistemul de identificare este cel prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 576/2013. Pașaportul care trebuie utilizat este cel prevăzut în partea 3 din anexa II la Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 577/2013 (*).

Valabilitatea vaccinării antirabice și, după caz, a revaccinării, este definită în anexa III la Regulamentul (UE) nr. 576/2013.

7. Materialul seminal, ovulele și embrionii din speciile ovină și caprină care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțite de certificatele sanitare prevăzute de Decizia 2010/470/UE a Comisiei (**).

8. Materialul seminal din specia ecvină care face obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțit de certificatul prevăzut de Decizia 2010/470/UE.

9. Ovulele și embrionii din specia ecvină care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțite de certificatele prevăzute de Decizia 2010/470/UE.

10. Ovulele și embrionii din specia porcină care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțite de certificatele prevăzute de Decizia 2010/470/UE.

11. Coloniile de albine (stupi sau regine cu însoțitoarele lor) care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțite de certificate de sănătate conforme cu modelul care figurează în partea II din anexa E la Directiva 92/65/CEE.

12. Animalele, materialul seminal, embrionii și ovulele care provin de la organisme, instituite sau centre autorizate în conformitate cu anexa C la Directiva 92/65/CEE care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțite de certificate de sănătate conforme cu modelul care figurează în partea III din anexa E la Directiva 92/65/CEE.

13. În scopul aplicării articolului 24 din Directiva 92/65/CEE, informarea prevăzută la alineatul (2) se efectuează în cadrul Comitetului mixt veterinar.

(*) Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 577/2013 al Comisiei din 28 iunie 2013 privind modelele de documente de identificare pentru circulația necomercială a câinilor, pisicilor și dihorilor domestici, stabilirea de liste de teritorii și țări terțe și cerințele referitoare la format, punere în pagină și limbă ale declarațiilor care atestă respectarea anumitor condiții prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 576/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 178, 28.6.2013, p. 109).

(**) Decizia 2010/470/UE a Comisiei din 26 august 2010 de stabilire a unor modele de certificate de sănătate aplicabile comerțului în interiorul Uniunii cu material seminal, ovule și embrioni de animale din speciile ecvină, ovină și caprină, precum și cu ovule și embrioni de animale din specia porcină (JO L 228, 31.8.2010, p. 15).

X. Circulația necomercială a animalelor de companie

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Regulamentul (UE) nr. 576/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 iunie 2013 privind circulația necomercială a animalelor de companie și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 998/2003 (JO L 178, 28.6.2013, p. 1).	Ordonanța din 28 noiembrie 2014 privind importul, tranzitul și exportul de animale de companie (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. Sistemul de identificare este cel prevăzut de Regulamentul (UE) nr. 576/2013.
2. Valabilitatea vaccinării antirabice și, după caz, a revaccinării, este definită în anexa III la Regulamentul (UE) nr. 576/2013.
3. Modelul de pașaport care trebuie utilizat este cel prevăzut în partea 3 din anexa III la Regulamentul (UE) nr. 577/2013. Cerințele suplimentare privind pașaportul sunt definite în partea 4 din anexa III la Regulamentul (UE) nr. 577/2013.
4. În sensul prezentului apendice, pentru circulația necomercială a animalelor de companie între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția, dispozițiile capitolului II din Regulamentul (UE) nr. 576/2013 se aplică *mutatis mutandis*. Controalele documentelor și ale identității care trebuie efectuate cu privire la circulația necomercială a animalelor de companie dintr-un stat membru al Uniunii Europene către Elveția se efectuează în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 576/2013."

ANEXA III

Apendicele 3 din anexa 11 la Acordul agricol se înlocuiește cu următorul text:

„Apendicele 3

Importul de animale vii, de material seminal, ovule și embrioni provenite de la acestea din țări terțe

I. UNIUNEA EUROPEANĂ — LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

A. Ungulate, cu excepția ecvideelor

Directiva 2004/68/CE a Consiliului din 26 aprilie 2004 de stabilire a normelor de sănătate animală privind importul și tranzitul, în Comunitate, al anumitor ungulate vii, de modificare a Directivelor 90/426/CEE și 92/65/CEE și de abrogare a Directivei 72/462/CEE (JO L 139, 30.4.2004, p. 321).

B. Ecvidee

Directiva 2009/156/CE a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind condițiile de sănătate animală care reglementează circulația și importul de ecvidee provenind din țări terțe (JO L 192, 23.7.2010, p. 1).

C. Păsări de curte și ouă pentru incubație

Directiva 2009/158/CE a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind condițiile de sănătate animală care reglementează comerțul intracomunitar și importurile din țări terțe de păsări de curte și de ouă pentru incubație (JO L 343, 22.12.2009, p. 74).

D. Animale de acvacultură

Directiva 2006/88/CE a Consiliului din 24 octombrie 2006 privind cerințele de sănătate animală pentru animale și produse de acvacultură și privind prevenirea și controlul anumitor boli la animalele de acvacultură (JO L 328, 24.11.2006, p. 14).

E. Embrioni de bovine

Directiva 89/556/CEE a Consiliului din 25 septembrie 1989 de stabilire a condițiilor de sănătate animală care reglementează schimburile intracomunitare și importurile de embrioni de animale domestice din specia bovină provenind din țări terțe (JO L 302, 19.10.1989, p. 1).

F. Material seminal bovin

Directiva 88/407/CEE a Consiliului din 14 iunie 1988 de stabilire a cerințelor de sănătate animală aplicabile în schimburile intracomunitare și la importul de material seminal de animale domestice din specia bovină (JO L 194, 22.7.1988, p. 10).

G. Material seminal porcine

Directiva 90/429/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 de stabilire a cerințelor de sănătate animală care se aplică schimburilor intracomunitare și importurilor de material seminal de animale domestice din specia porcine (JO L 224, 18.8.1990, p. 62).

H. Alte animale vii

1. Directiva 92/65/CEE a Consiliului din 13 iulie 1992 de definire a cerințelor de sănătate animală care reglementează schimburile și importurile în Comunitate de animale, material seminal, ovule și embrioni care nu se supun, în ceea ce privește cerințele de sănătate animală, reglementărilor comunitare speciale prevăzute în anexa A punctul I la Directiva 90/425/CEE (JO L 268, 14.9.1992, p. 54).

2. Regulamentul (UE) nr. 576/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 iunie 2013 privind circulația necomercială a animalelor de companie și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 998/2003 (JO L 178, 28.6.2013, p. 1).

I. Alte dispoziții specifice

1. Directiva 96/22/CE a Consiliului din 29 aprilie 1996 privind interzicerea utilizării anumitor substanțe cu efect hormonal sau tireostatic și a substanțelor beta-agoniste în creșterea animalelor și de abrogare a Directivelor 81/602/CEE, 88/146/CEE și 88/299/CEE (JO L 125, 23.5.1996, p. 3);
2. Directiva 96/23/CE a Consiliului din 29 aprilie 1996 privind măsurile de monitorizare a anumitor substanțe și reziduuri ale acestora în animale vii și în produse și de abrogare a Directivelor 85/358/CEE și 86/469/CEE și a Deciziilor 89/187/CEE și 91/664/CEE (JO L 125, 23.5.1996, p. 10).

II. ELVEȚIA — LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

1. Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40)
2. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);
3. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE). RS916.443.10).
4. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul și tranzitul de animale provenind din țări terțe, pe cale aeriană (OITA; RS 916.443.12).
5. Ordonanța din 27 august 2008 privind importul și tranzitul de produse de origine animală provenind din țări terțe, pe cale aeriană (OITPA; RS 916.443.13).
6. Ordonanța DFI din 16 mai 2007 privind controlul importului și al tranzitului de animale și de produse de origine animală (Ordonanța privind controalele OITE; RS 916.443.106);
7. Ordonanța din 28 noiembrie 2014 privind importul, tranzitul și exportul de animale de companie (OITE-AC; RS 916.443.14).
8. Ordonanța din 18 august 2004 privind medicamentele veterinare (OMédV; RS 812.212.27).
9. Ordonanța din 30 octombrie 1985 privind onorariile percepute de Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare (Ordonanța privind onorariile a Oficiului Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare; RS 916.472).

III. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare aplică, simultan cu statele membre ale Uniunii Europene, condițiile de import prevăzute de actele menționate la partea I din prezentul apendice, măsurile de punere în aplicare și listele cu unitățile de unde sunt autorizate importurile respective. Această obligație se aplică tuturor actelor corespunzătoare, oricare ar fi data de adoptare a acestora.

Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare poate adopta măsuri mai restrictive și poate solicita garanții suplimentare. În cadrul Comitetului mixt veterinar au loc consultări în vederea găsirii unor soluții adecvate.

Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare și statele membre ale Uniunii Europene se notifică reciproc cu privire la condițiile specifice de import stabilite cu titlu bilateral care nu fac obiectul unei armonizări la nivelul Uniunii.

În scopul aplicării prezentei anexe, pentru Elveția, instituțiile autorizate ca centru autorizat în conformitate cu dispozițiile anexei C la Directiva 92/65/CEE se publică pe site-ul internet al Oficiului Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare.”

ANEXA IV

Apendicele 4 din anexa 11 la Acordul agricol se înlocuiește cu următorul text:

„Apendicele 4

Zootehnie, inclusiv importuri din țări terțe

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
<ol style="list-style-type: none"> 1. Directiva 2009/157/CEE a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind animalele pentru reproducție de rasă pură din specia bovină (JO L 323, 10.12.2009, p. 1); 2. Directiva 88/661/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1988 privind normele zootehnice care se aplică animalelor reproducătoare din specia porcină (JO L 382, 31.12.1988, p. 36); 3. Directiva 87/328/CEE a Consiliului din 18 iunie 1987 privind acceptarea la reproducere a bovinelor reproducătoare de rasă pură (JO L 167, 26.6.1987, p. 54); 4. Directiva 88/407/CEE a Consiliului din 14 iunie 1988 de stabilire a cerințelor de sănătate animală aplicabile în schimburile intracomunitare și la importul de material seminal de animale domestice din specia bovină (JO L 194, 22.7.1988, p. 10); 5. Directiva 89/361/CEE a Consiliului din 30 mai 1989 privind animalele din speciile ovină și caprină reproducătoare de rasă pură (JO L 153, 6.6.1989, p. 30); 6. Directiva 90/118/CEE a Consiliului din 5 martie 1990 privind acceptarea în scopul reproducției a porcilor reproducători de rasă pură (JO L 71, 17.3.1990, p. 34); 7. Directiva 90/119/CEE a Consiliului din 5 martie 1990 privind acceptarea în scopul reproducției a porcilor reproducători hibridi (JO L 71, 17.3.1990, p. 36); 8. Directiva 90/427/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 privind condițiile zootehnice și genealogice care reglementează schimburile intracomunitare cu ecvidee (JO L 224, 18.8.1990, p. 55); 9. Directiva 90/428/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 privind schimburile de cai pentru concursuri și stabilirea condițiilor de participare la aceste concursuri (JO L 224, 18.8.1990, p. 60); 10. Directiva 91/174/CEE a Consiliului din 25 martie 1991 privind condițiile zootehnice și genealogice care reglementează comercializarea animalelor de rasă și care modifică directivele 77/504/CEE și 90/425/CEE (JO L 85, 5.4.1991, p. 37); 11. Directiva 94/28/CE a Consiliului din 23 iunie 1994 de stabilire a principiilor referitoare la condițiile zootehnice și genealogice care se aplică importului de animale, material seminal, ovule și embrioni provenind din țări terțe și de modificare a Directivei 77/504/CEE privind animalele pentru reproducție de rasă pură din specia bovină (JO L 178, 12.7.1994, p. 66). 	<p>Ordonanța din 31 octombrie 2012 privind creșterea animalelor (OE; RS 916.310).</p>

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

În sensul prezentului apendice, animalele vii și produsele de origine animală care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția circulă în condițiile stabilite pentru comerțul între statele membre ale Uniunii Europene.

Fără a aduce atingere dispozițiilor privind controalele zootehnice care figurează în apendicele 5 și 6, autoritățile elvețiene se angajează să asigure că, pentru importurile sale, Elveția aplică aceleași dispoziții ca cele din Directiva 94/28/CE a Consiliului.

În cazul unor dificultăți, Comitetul mixt veterinar este consultat la cererea uneia dintre părți.”

ANEXA V

Apendicele 5 din anexa 11 la Acordul agricol se înlocuiește cu următorul text:

"Apendicele 5

Animale vii, material seminal, ovule și embrioni: Controale la frontiere și taxe

CAPITOLUL I

Dispoziții generale - Sistemul TRACES

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
Decizia 2004/292/CE a Comisiei din 30 martie 2004 privind punerea în aplicare a sistemului TRACES și de modificare a Deciziei 92/486/CEE (JO L 94, 31.3.2004, p. 63).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40); 2. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401); 3. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10); 4. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul și tranzitul de animale provenind din țări terțe, pe cale aeriană (OITA; RS 916.443.12); 5. Ordonanța din 27 august 2008 privind importul și tranzitul de produse de origine animală provenind din țări terțe, pe cale aeriană (OITPA; RS 916.443.13); 6. Ordonanța DFI din 16 mai 2007 privind controlul importului și al tranzitului de animale și de produse de origine animală (Ordonanța privind controalele OITE; RS 916.443.106); 7. Ordonanța din 28 noiembrie 2014 privind importul, tranzitul și exportul de animale de companie (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

Comisia, în colaborare cu Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare, integrează Elveția în sistemul informatic TRACES, în conformitate cu Decizia 2004/292/CE a Comisiei.

Dacă este necesar, se stabilesc măsuri tranzitorii și complementare în cadrul Comitetului mixt veterinar.

CAPITOLUL II

Controalele veterinare și zootehnice aplicabile comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Controalele veterinare și zootehnice aplicabile comerțului dintre statele membre ale Uniunii Europene și Elveția sunt efectuate în conformitate cu dispozițiile următoarelor acte:

Uniunea Europeană	Elveția
1. Directiva 89/608/CEE a Consiliului din 21 noiembrie 1989 privind asistența reciprocă pe care autoritățile administrative ale statelor membre și-o acordă și colaborarea dintre acestea și Comisie pentru a asigura punerea în aplicare a legislației în sectorul veterinar și zootehnic (JO L 351, 2.12.1989, p. 34);	1. Legea privind epizootiile din 1 iulie 1966 (LFE; RS 916.40), în special articolul 57;
2. Directiva 90/425/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 privind controalele veterinare și zootehnice aplicabile în schimburile intracomunitare cu anumite animale vii și produse în vederea realizării pieței interne (JO L 224, 18.8.1990, p. 29).	2. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10);
	3. Ordonanța DFI din 16 mai 2007 privind controlul importului și al tranzitului de animale și de produse de origine animală (Ordonanța privind controalele OITE; RS 916.443.106);
	4. Ordonanța din 28 noiembrie 2014 privind importul, tranzitul și exportul de animale de companie (OITE-AC; RS 916.443.14);
	5. Ordonanța din 30 octombrie 1985 privind onorariile percepute de Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare (Ordonanța privind onorariile OSAV; RS 916.472).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

În cazurile prevăzute la articolul 8 din Directiva 90/425/CEE, autoritățile competente de la locul de destinație contactează imediat autoritățile competente de la locul de expediere. Acestea iau toate măsurile necesare și comunică autorității competente de la locul de expediere și Comisiei natura controalelor efectuate, deciziile luate și motivele care stau la baza acestor decizii.

Responsabilitatea punerii în aplicare a dispozițiilor prevăzute la articolele 10, 11 și 16 din Directiva 89/608/CEE și la articolele 9 și 22 din Directiva 90/425/CEE aparține Comitetului mixt veterinar.

C. DISPOZIȚII ȘI PROCEDURI SPECIALE DE PUNERE ÎN APLICARE PENTRU ANIMALELE DESTINATE PĂȘUNATULUI FRONTALIER

1. Definiții

Pășunat: acțiune de transhumanță într-o zonă de frontieră limitată la 10 km, în momentul expedierii animalelor spre un stat membru al Uniunii Europene sau spre Elveția. În cazul unor condiții speciale justificate în mod corespunzător, o fâșie mai lată de o parte și de alta a frontierei dintre Elveția și Uniunea Europeană poate fi autorizată de către autoritățile competente în cauză.

Pășunat zilnic: pășunat în care, la sfârșitul fiecărei zile, animalele se întorc la exploatarea lor de origine într-un stat membru al Uniunii Europene sau în Elveția.

2. În cazul pășunatului dintre statele membre ale Uniunii Europene și Elveția, dispozițiile Deciziei 2001/672/CE a Comisiei (*) se aplică *mutatis mutandis*. Cu toate acestea, în cadrul prezentei anexe, la articolul 1 din Decizia 2001/672/CE, decizia se aplică cu următoarele adaptări:

— trimiterea la perioada cuprinsă între 1 mai și 15 octombrie este înlocuită prin „anul calendaristic”;

— pentru Elveția, părțile vizate la articolul 1 din Decizia 2001/672/CE și menționate în anexa corespunzătoare sunt:

ELVEȚIA

Cantonul Zurich

Cantonul Berna

Cantonul Lucerna

Cantonul Uri

Cantonul Schwyz

Cantonul Obwalden

Cantonul Nidwalden

Cantonul Glarus

Cantonul Zug

Cantonul Fribourg

Cantonul Solothurn

Cantonul Basel-Oraș

Cantonul Basel-Provincie

Cantonul Schaffhausen

Cantonul Appenzell Extern

Cantonul Appenzell Intern

Cantonul St. Gallen

Cantonul Graubünden

Cantonul Aargau

Cantonul Thurgau

Cantonul Ticino

Cantonul Vaud

Cantonul Valais

Cantonul Neuchâtel

Cantonul Geneva

Cantonul Jura.

La punerea în aplicare a Ordonanței privind epizootiile din 27 iunie 1995 (OFE; RS 916.401), în special articolul 7 (înregistrare) și a Ordonanței din 26 novembre 2011 privind banca de date referitoare la circulația animalelor (Ordonanța privind BDTA; RS 916.404.1), în special secțiunea 2 (conținutul băncii de date), Elveția atribuie fiecărei pășuni un cod de înregistrare specific care trebuie înregistrat în baza de date națională privind bovinele.

3. Pentru pășunatul între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția, medicul veterinar oficial al țării de expediere:
  - (a) informează, la data emiterii certificatului și în termen de cel mult 24 de ore înainte de data prevăzută de sosire a animalelor, prin sistemul informatizat care face legătura între autoritățile veterinare prevăzute la articolul 20 din Directiva 90/425/CEE, autoritatea competentă de la locul de destinație (unitatea veterinară locală) cu privire la trimiterea animalelor,
  - (b) examinează animalele în termen de 48 de ore înainte de plecarea lor în vederea pășunatului; aceste animale trebuie să fie identificate în mod corespunzător;
  - (c) eliberează un certificat după modelul prevăzut la punctul 9.
4. Pe întreaga durată a pășunatului, animalele trebuie să rămână sub control vamal.
5. Deținătorul de animale trebuie:
  - (a) să accepte, într-o declarație scrisă, să se conformeze la toate măsurile luate în conformitate cu dispozițiile prevăzute de prezenta anexă și la orice altă măsură instituită la nivel local, la fel ca orice deținător originar dintr-un stat membru al Uniunii Europene sau din Elveția;
  - (b) să achite costurile controalelor care rezultă din aplicarea prezentei anexे;
  - (c) să colaboreze pe deplin la efectuarea controalelor vamale sau veterinare cerute de autoritățile oficiale din țara de expediere sau din țara de destinație.
6. În momentul întoarcerii animalelor, la sfârșitul sezonului de pășunat sau anticipat, medicul veterinar oficial al țării locului de pășunat:
  - (a) informează, la data emiterii certificatului și în termen de cel mult 24 de ore înainte de data prevăzută de sosire a animalelor, prin sistemul informatizat care face legătura între autoritățile veterinare prevăzute la articolul 20 din Directiva 90/425/CEE, autoritatea competentă de la locul de destinație (unitatea veterinară locală) cu privire la trimiterea animalelor,
  - (b) examinează animalele în termen de 48 de ore înainte de plecarea lor în vederea pășunatului; aceste animale trebuie să fie identificate în mod corespunzător;
  - (c) eliberează un certificat după modelul prevăzut la punctul 9.
7. În cazul apariției unei boli, autoritățile veterinare competente iau măsurile corespunzătoare de comun acord. Problema eventualelor cheltuieli va fi examinată de aceste autorități. Dacă este necesar, va fi consultat Comitetul mixt veterinar.
8. Prin derogare de la dispozițiile prevăzute pentru pășunat la punctele 1-7, în cazul pășunatului zilnic între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția:
  - (a) animalele nu intră în contact cu animale de la o altă exploatație;
  - (b) deținătorul animalelor se angajează să informeze autoritatea veterinară competentă cu privire la orice contact al animalelor cu animale de la o altă exploatație;
  - (c) certificatul de sănătate stabilit la punctul 9 trebuie să fie prezentat în fiecare an calendaristic autorităților veterinare competente, în momentul introducerii pentru prima dată a animalelor într-un stat membru al Uniunii Europene sau în Elveția. Certificatul de sănătate trebuie să fie pus la dispoziția autorităților veterinare competente la cererea acestora;

UNIUNEA EUROPEANĂ		Certificat intracomunitar	
I.16. Mijloace de transport Avion ☐ Vapor ☐ Vagon de cale ferată ☐ Vehicul rutier ☐ Altele ☐ Identificare: Numărul (numerele):		I.17. Transportator Numele Numărul de autorizare Adresa Cod poștal Statul membru	
I.21		I.20. Număr/Cantitate	I.22. Numărul de pachete
I.23. Numărul sigiliului și numărul containerului			
I.25. Animale certificate în scopul/Produse certificate pentru: Transhumanță ☐			
I.26. Tranzit prin țări terțe ☐ Țări terțe Cod ISO Țări terțe Cod ISO Țări terțe Cod ISO Punct de ieșire Cod Punct de intrare Nr. PIF		I.27. Tranzit prin statele membre ☐ Statul membru Cod ISO Statul membru Cod ISO Statul membru Cod ISO	
I.28. Export ☐ Țări terțe Cod ISO Punct de ieșire Cod		I.29. Durata estimată a transportului	
I.30. Ruta Yes ☐ No ☐			
I.31. Identificarea animalelor Codul produsului (cod SA) Nr. pașaport			

UNIUNEA EUROPEANĂ		2005/22 Pășunat	
II. Informații privind sănătatea		II.a. Numărul de referință al certificatului	II.b. Număr local de referință
Partea a II-a: Certificare	<p>A. Certificat de sănătate privind pășunatul frontalier sau pășunatul zilnic al animalelor din specia bovină</p> <p>Subsemnatul, medic veterinar oficial, certific că fiecare animal din lotul descris mai sus:</p> <p>A.1. provine dintr-o exploatație de origine și dintr-o zonă care, conform legislației comunitare sau naționale, nu fac obiectul niciunei interdicții sau restricții motivate de vreo boală a bovinelor;</p> <p>A.2. provine dintr-un efectiv de origine situat într-un stat membru sau într-o parte a teritoriului acestuia:</p> <p>(a) care a instituit o rețea de supraveghere aprobată prin Decizia .../.../CE a Comisiei sau, pentru Elveția, prin acordul dintre Comunitatea Europeană și Elveția din 21 iunie 1999 (anexa 11 apendicele 2 punctul I);</p> <p>(b) care este recunoscut în mod oficial ca fiind indemn de leucoză, tuberculoză și bruceloză;</p> <p>A.3. este un animal de fermă ⁽³⁾ sau pentru producție ⁽¹⁾ care:</p> <p>(a) conform informațiilor disponibile, a fost ținut în exploatația de origine în cursul ultimelor treizeci de zile sau de la nașterea sa, dacă acesta are mai puțin de 30 de zile, și niciun animal importat dintr-o țară terță nu a fost introdus în această exploatație în cursul acestei perioade fără să fi fost izolat de toate celelalte animale ale exploatației;</p> <p>(b) nu a intrat în contact, în cursul ultimelor treizeci de zile, cu animale din efective care nu îndeplinesc condițiile menționate la punctul 2.</p> <p>A.4. Animalele descrise mai sus au fost examinate la data de ... [a se introduce data] în termen de 48 de ore înainte de data prevăzută a plecării și nu au prezentat nici un semn clinic de boală infecțioasă sau contagioasă;</p> <p>A.5. Exploatația de origine și, după caz, centrul de colectare autorizat și zona în care se află nu fac obiectul niciunei interdicții sau restricții motivate de vreo boală a bovinelor, în conformitate cu legislația comunitară sau națională;</p> <p>A.6. Toate dispozițiile aplicabile ale Directivei 64/432/CEE a Consiliului sunt respectate;</p> <p>A.7. Animalele prezintă garanții complementare privind rinotraheita infecțioasă bovină/vulvovaginita pustuloasă infecțioasă, în conformitate cu Decizia 2004/558/CE a Comisiei, ale cărei dispoziții sunt aplicabile <i>mutatis mutandis</i>, în conformitate cu acordul dintre Comunitatea Europeană și Elveția din 21 iunie 1999;</p> <p>A.8. în momentul inspecției animalele susmenționate erau apte pentru a fi transportate pe traseul prevăzut, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1/2005 al Consiliului.</p> <p>A.9. Data sosirii pe pășune ⁽⁶⁾ ...</p> <p>A.10. Data prevăzută pentru plecarea de pe pășune: ...</p>		
	<p>B. Certificat de sănătate privind întoarcerea de la pășunatul frontalier a animalelor din specia bovină (întoarcere normală sau anticipată)</p> <p>B.1. animalele descrise mai sus [lista cu animalele în momentul întoarcerii anticipate ⁽³⁾ sau lista cu animalele care figurează pe certificatul original asociat ⁽³⁾ ⁽⁷⁾ ⁽⁸⁾] au fost examinate la data de ... (data de încărcare a animalelor sau 48 de ore înainte de plecarea lor) și nu au prezentat niciun semn clinic de boală infecțioasă sau contagioasă;</p> <p>B.2. zona de pășunat în care au stat animalele nu face obiectul niciunei interdicții sau restricții motivate de vreo boală a bovinelor, în conformitate cu legislația comunitară sau națională, și în special niciun caz de tuberculoză, bruceloză sau leucoză nu a fost constatat în cursul perioadei de pășunat.</p>		
<p>* Partea A se completează pentru mersul la pășunatul frontalier sau pentru pășunatul zilnic, partea B se completează pentru întoarcerea de la pășunatul frontalier.</p>			

UNIUNEA EUROPEANĂ		2005/22 Pășunat	
II. Informații privind sănătatea		II.a. Numărul de referință al certificatului	II.b. Număr local de referință
<p>(¹) Informațiile care trebuie să figureze în prezentul certificat trebuie să fie introduse în sistemul informatizat care face legătura între autoritățile veterinare prevăzute la articolul 20 din Directiva 90/425/CEE la data emiterii certificatului sau cu cel mai târziu cu 24 de ore înainte de data prevăzută a sosirii animalelor.</p> <p>(²) Acest certificat este valabil timp de zece zile de la data inspecției veterinare efectuate în Elveția sau în statul membru de proveniență. În cazul pășunatului zilnic, acest certificat este valabil pe întreaga perioadă de pășunat.</p> <p>(³) A se bifa mențiunile, după caz.</p> <p>(⁴) În cazul pășunatului zilnic, acest certificat este valabil pe întreaga perioadă de pășunat.</p> <p>(⁵) Această declarație nu îi scutește pe transportatori de obligațiile care le revin în conformitate cu dispozițiile comunitare în vigoare, în special de a verifica dacă animalele sunt apte pentru transport.</p> <p>(⁶) Codul de înregistrare al pășunii este indicat în partea I.13 (număr de autorizare) din prezentul certificat.</p> <p>(⁷) În cazul în care, din motive de sănătate, unele animale revin în exploatarea de origine în timpul perioadei de pășunat, însoțite de un certificat de sănătate, mărcile de identificare trebuie să fie radiate din lista inițială, iar aceasta din urmă trebuie să fie validată de medicul veterinar oficial.</p> <p>(⁸) Numărul certificatului de sănătate utilizat pentru intrarea în zona de pășunat este indicat în partea I.6 din prezentul certificat.</p>			
<p>Medic veterinar oficial/inspector oficial</p> <p>Nume (cu litere de tipar):</p> <p>Calificare și titlu:</p> <p>Unitatea veterinară locală:</p> <p>Nr. UVL:</p> <p>Data: Semnătura:</p> <p>Ștampila:</p>			

(*) Decizia 2001/672/CE a Comisiei din 20 august 2001 de stabilire a unor reguli speciale aplicabile deplasărilor de bovine către locurile de pășunat pe timp de vară din zonele montane (JO L 235, 4.9.2001, p. 23).

CAPITOLUL III

Condiții pentru comerțul dintre Uniunea Europeană și Confederația Elvețiană

A. LEGISLAȚIE

Pentru comerțul cu animale vii, cu material seminal, ovule și embrioni provenite de la acestea și pentru pășunatul frontalier al animalelor din specia bovină între Uniunea Europeană și Elveția, certificatele de sănătate sunt cele prevăzute în prezenta anexă și disponibile în sistemul TRACES, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 599/2004 al Comisiei (*).

(*) Regulamentul (CE) nr. 599/2004 al Comisiei din 30 martie 2004 de adoptare a unui model armonizat de certificat și de proces-verbal al inspecției, referitoare la schimburile intracomunitare cu animale și cu produse de origine animală (JO L 94, 31.3.2004, p. 44).

CAPITOLUL IV

Controale veterinare aplicabile importurilor din țări terțe

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Controalele privind importurile din țări terțe sunt efectuate în conformitate cu dispozițiile următoarelor acte:

Uniunea Europeană	Elveția
<ol style="list-style-type: none"> 1. Regulamentul (CE) nr. 282/2004 al Comisiei din 18 februarie 2004 de întocmire a unui document pentru declararea și controlul sanitar-veterinar al animalelor provenite din țări terțe și introduse în Comunitate (JO L 49, 19.2.2004, p. 11); 2. Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor (JO L 165, 30.4.2004, p. 1); 3. Directiva 91/496/CEE a Consiliului din 15 iulie 1991 de stabilire a principiilor privind organizarea controalelor sanitar-veterinare ale animalelor provenite din țări terțe introduse în Comunitate și de modificare a Directivelor 89/662/CEE, 90/425/CEE și 90/675/CEE (JO L 268, 24.9.1991, p. 56); 4. Directiva 96/22/CE a Consiliului din 29 aprilie 1996 privind interzicerea utilizării anumitor substanțe cu efect hormonal sau tireostatic și a substanțelor beta-agoniste în creșterea animalelor și de abrogare a Directivelor 81/602/CEE, 88/146/CEE și 88/299/CEE (JO L 125, 23.5.1996, p. 3); 5. Directiva 96/23/CE a Consiliului din 29 aprilie 1996 privind măsurile de monitorizare a anumitor substanțe și reziduuri ale acestora în animale vii și în produse și de abrogare a Directivelor 85/358/CEE și 86/469/CEE și a Deciziilor 89/187/CEE și 91/664/CEE (JO L 125, 23.5.1996, p. 10); 6. Decizia 97/794/CE a Comisiei din 12 noiembrie 1997 de stabilire a anumitor modalități de aplicare a Directivei 91/496/CEE a Consiliului privind controalele veterinare ale animalelor vii importate din țări terțe (JO L 323, 26.11.1997, p. 31); 7. Decizia 2007/275/CE a Comisiei din 17 aprilie 2007 privind listele de animale și produse care urmează să fie supuse controalelor la punctele de control la frontieră în conformitate cu Directivele 91/496/CEE și 97/78/CE ale Consiliului (JO L 116, 4.5.2007, p. 9). 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10); 2. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul și tranzitul de animale provenind din țări terțe, pe cale aeriană (OITA; RS 916.443.12); 3. Ordonanța din 27 august 2008 privind importul și tranzitul de produse de origine animală provenind din țări terțe, pe cale aeriană (OITPA; RS 916.443.13); 4. Ordonanța DFI din 16 mai 2007 privind controlul importului și al tranzitului de animale și de produse de origine animală (Ordonanța privind controalele OITE; RS 916.443.106); 5. Ordonanța din 28 noiembrie 2014 privind importul, tranzitul și exportul de animale de companie (OITE-AC; RS 916.443.14); 6. Ordonanța din 30 octombrie 1985 privind onorariile percepute de Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare (Ordonanța privind onorariile OSAV; RS 916.472); 7. Ordonanța din 18 august 2004 privind medicamentele veterinare (OMédV; RS 812.212.27).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

1. În scopul aplicării articolului 6 din Directiva 91/496/CEE, punctele de control la frontieră ale statelor membre ale Uniunii Europene pentru controalele veterinare ale animalelor vii figurează în anexa I la Decizia 2009/821/CE a Comisiei (*).

(*) +Decizia 2009/821/CE a Comisiei din 28 septembrie 2009 de stabilire a unei liste de puncte de control la frontieră, de fixare a anumitor reguli privind controalele efectuate de către experții veterinari ai Comisiei și de determinare a unităților veterinare în cadrul sistemului TRACES (JO L 296, 12.11.2009, p. 1).

2. În sensul aplicării articolului 6 din Directiva 91/496/CEE, punctele de control la frontieră pentru Elveția sunt următoarele:

Numele	Cod TRACES	Tip	Centru de control	Tip de autorizație
Aeroportul Zurich	CHZRH4	A	Centrul 3	O - Alte animale (inclusiv animale din grădinile zoologice) (*)
Aeroportul Geneva	CHGVA4	A	Centrul 2	O - Alte animale (inclusiv animale din grădinile zoologice) (*)

(*) Prin trimitere la categoriile de autorizație stabilite prin Decizia 2009/821/CE

Comitetul mixt veterinar examinează modificările ulterioare ale listei punctelor de control la frontieră, ale centrelor de control și ale tipurilor de autorizație a acestora.

Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 19 din Directiva 91/496/CE și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.

3. Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare aplică, simultan cu statele membre ale Uniunii Europene, condițiile de import prevăzute în apendicele 3 la prezenta anexă, precum și măsurile de punere în aplicare.

Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare poate adopta măsuri mai restrictive și poate solicita garanții suplimentare. În cadrul Comitetului mixt veterinar au loc consultări în vederea găsirii unor soluții adecvate.

Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare și statele membre ale Uniunii Europene se notifică reciproc cu privire la condițiile specifice de import stabilite cu titlu bilateral care nu fac obiectul unei armonizări la nivelul Uniunii.

4. Punctele de control la frontieră ale statelor membre ale Uniunii Europene menționate la punctul 1 din prezenta secțiune efectuează controale privind importurile din țări terțe destinate Elveției, în conformitate cu secțiunea A din prezentul capitol.
5. Punctele de control la frontieră ale Elveției menționate la punctul 2 efectuează controale privind importurile din țări terțe destinate statelor membre ale Uniunii Europene în conformitate cu secțiunea A din prezentul capitol.

CAPITOLUL V

Dispoziții specifice

1. IDENTIFICAREA ANIMALELOR

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Controalele privind importurile din țări terțe sunt efectuate în conformitate cu dispozițiile următoarelor acte:

Uniunea Europeană	Elveția
1. Directiva 2008/71/CE a Consiliului din 15 iulie 2008 privind identificarea și înregistrarea porcinelor (JO L 213, 8.8.2008, p. 31);	1. Ordonanța privind epizootiile din 27 iunie 1995 (OFE; RS 916.401), în special articolele 7-15f (înregistrare și identificare);
2. Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 al Consiliului și al Parlamentului European din 17 iulie 2000 de stabilire a unui sistem de identificare și înregistrare a bovinelor și privind etichetarea cărnii de vită și mânzat și a produselor din carne de vită și mânzat și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 820/97 al Consiliului (JO L 204, 11.8.2000, p. 1).	2. Ordonanța din 26 octombrie 2011 privind baza de date referitoare la circulația animalelor (RS 916.404.1).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

- a. Comitetul mixt veterinar este responsabil de punerea în aplicare a articolului 4 alineatul (2) din Directiva 2008/71/CE.
- b. Efectuarea controalelor la fața locului este decisă de Comitetul mixt veterinar, în special în conformitate cu articolul 22 din Regulamentul (CE) nr. 1760/2000 și cu articolul 57 din Legea privind epizootiile, precum și cu articolul 1 din Ordonanța din 23 octombrie 2013 privind coordonarea controalelor în exploatațile agricole (OCCEA, RS 910.15).

2. PROTECȚIA ANIMALELOR

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
<p>1. Regulamentul (CE) nr. 1/2005 al Consiliului din 22 decembrie 2004 privind protecția animalelor în timpul transportului și al operațiunilor conexe și de modificare a Directivelor 64/432/CEE și 93/119/CE și a Regulamentului (CE) nr. 1255/97 (JO L 3, 5.1.2005, p. 1);</p> <p>2. Regulamentul (CE) nr. 1255/97 al Consiliului din 25 iunie 1997 privind criteriile comunitare prevăzute pentru puncte de control și de modificare a planului de itinerar prevăzut în anexa la Directiva 91/628/CEE (JO L 174, 2.7.1997, p. 1).</p>	<p>1. Legea federală din 16 decembrie 2005 privind protecția animalelor (LPA; RS 455), în special articolele 15 și 15a (principii, transportul internațional de animale);</p> <p>2. Ordonanța din 23 aprilie 2008 privind protecția animalelor (OPAn; RS 455.1), în special articolele 169-176 (transportul internațional de animale).</p>

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

- (a) Autoritățile elvețiene se angajează să respecte dispozițiile prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 1/2005 în ceea ce privește comerțul dintre Elveția și Uniunea Europeană și importurile din țări terțe.
- (b) În cazurile prevăzute la articolul 26 din Regulamentul (CE) nr. 1/2005, autoritățile competente de la locul de destinație contactează imediat autoritățile competente de la locul de plecare.
- (c) Responsabilitatea aplicării dispozițiilor prevăzute la articolele 10, 11 și 16 din Directiva 89/608/CEE a Consiliului îi revine Comitetului mixt veterinar.
- (d) Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului îi revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 28 din Regulamentul (CE) nr. 1/2005 și al articolului 208 din Ordonanța din 23 aprilie 2008 privind protecția animalelor (OPAn; RS 455.1).
- (e) În temeiul articolului 15a alineatul (3) din legea federală din 16 decembrie 2005 privind protecția animalelor (LPA; RS 455), tranzitul prin Elveția al bovinelor, ovinelor, caprinelor și porcinelor, al cailor destinați sacrificării și al păsărilor destinate sacrificării nu poate avea loc decât pe calea ferată sau cu avionul. Această chestiune va fi examinată de Comitetul mixt veterinar.

3. TAXE

1. Nu se percep taxe pentru controalele veterinare referitoare la comerțul dintre statele membre ale Uniunii Europene și Elveția.
2. Pentru controalele veterinare ale importurilor din țări terțe, autoritățile elvețiene se angajează să perceapă taxele legate de controalele oficiale prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului."

ANEXA VI

Apendicele 6 din anexa 11 la Acordul agricol se înlocuiește cu următorul text:

„Apendicele 6

Produse de origine animală

CAPITOLUL I

Sectoare în care este recunoscută echivalența în mod reciproc

„Produse de origine animală destinate consumului uman

Definițiile din Regulamentul (CE) nr. 853/2004 se aplică *mutatis mutandis*.

În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Exporturi din Uniunea Europeană spre Elveția și exporturi din Elveția spre Uniunea Europeană			
Condiții comerciale			Echivalență
	Uniunea Europeană	Elveția	
<i>Sănătate animală</i>			
1. Carne proaspătă, inclusiv carne tocată, preparate din carne, produse pe bază de carne, grăsimi netransformate și grăsimi topite			
Ungulate domestice	Directiva 64/432/CEE	Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40)	Da ⁽¹⁾
Solipede domestice	Directiva 2002/99/CE (*) Regulamentul (CE) nr. 999/2001	Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);	
2. Carne de vânat de crescătorie, preparate din carne, produse pe bază de carne			
Mamifere terestre de crescătorie, altele decât cele precizate mai sus	Directiva 64/432/CEE Directiva 92/118/CEE (**) Directiva 2002/99/CE Regulamentul (CE) nr. 999/2001	Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40) Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);	Da
Ratite de crescătorie	Directiva 92/118/CEE		Da
Lagomorfe	Directiva 2002/99/CE		

	Exporturi din Uniunea Europeană spre Elveția și exporturi din Elveția spre Uniunea Europeană		
	Condiții comerciale		Echivalență
	Uniunea Europeană	Elveția	
3. Carne de vânat sălbatic, preparate din carne, produse pe bază de carne			
Ungulate sălbatic	Directiva 2002/99/CE	Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40)	Da
Lagomorfe	Regulamentul (CE) nr. 999/2001	Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);	
Alte mamifere terestre			
Vânat sălbatic cu pene			
4. Carne proaspătă de păsări de curte, preparate din carne, produse pe bază de carne, grăsimi și grăsimi topite			
Păsări de curte	Directiva 92/118/CEE	Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40)	Da
	Directiva 2002/99/CE	Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);	
5. Stomacuri, vezici și intestine			
Bovine	Directiva 64/432/CEE	Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40)	Da ⁽¹⁾
Ovine și caprine	Directiva 92/118/CEE	Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);	
Porcine	Directiva 2002/99/CE		
	Regulamentul (CE) nr. 999/2001		
6. Oase și produse pe bază de oase			
Ungulate domestice	Directiva 64/432/CEE	Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40)	Da ⁽¹⁾
Solipede domestice	Directiva 92/118/CEE	Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401)	
Alte mamifere terestre de crescătorie sau sălbatic	Directiva 2002/99/CE		
	Regulamentul (CE) nr. 999/2001		
Păsări de curte, ratite și vânat sălbatic cu pene			
7. Proteine animale transformate, sânge și produse din sânge			
Ungulate domestice	Directiva 64/432/CEE	Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40)	Da ⁽¹⁾
Solipede domestice	Directiva 92/118/CEE	Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);	
Alte mamifere terestre de crescătorie sau sălbatic	Directiva 2002/99/CE		
	Regulamentul (CE) nr. 999/2001		
Păsări de curte, ratite și vânat sălbatic cu pene			

	Exporturi din Uniunea Europeană spre Elveția și exporturi din Elveția spre Uniunea Europeană		
	Condiții comerciale		Echivalență
	Uniunea Europeană	Elveția	
8. Gelatină și colagen			
	Directiva 2002/99/CE Regulamentul (CE) nr. 999/2001	Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40) Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);	Da ⁽¹⁾
9. Lapte și produse lactate			
	Directiva 64/432/CEE Directiva 2002/99/CE	Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40) Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);	Da
10. Ouă și produse din ouă			
	Directiva 2002/99/CE	Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40) Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);	Da
11. Produse pescărești, moluște bivalve, echinoderme tunicate și gasteropode marine			
	Directiva 2006/88/CE Directiva 2002/99/CE	Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40) Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);	Da
12. Miere			
	Directiva 92/118/CEE Directiva 2002/99/CE	Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40) Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);	Da
13. Melci și pulpe de broască			
	Directiva 92/118/CEE Directiva 2002/99/CE	Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40) Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);	Da

⁽¹⁾ Recunoașterea similarității legislațiilor în ceea ce privește supravegherea EST la ovine și caprine va fi reexaminată în cadrul Comitetului mixt veterinar.

În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Exporturi din Uniunea Europeană spre Elveția și exporturi din Elveția spre Uniunea Europeană		
Condiții comerciale		Echivalență
Uniunea Europeană	Elveția	
<i>Sănătate publică</i>		
Regulamentul (CE) nr. 999/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 mai 2001 de stabilire a unor reglementări pentru prevenirea, controlul și eradicarea anumitor forme transmisibile de encefalopatie spongiformă (JO L 147, 31.5.2001, p. 1);	Legea federală din 9 octombrie 1992 privind produsele alimentare și obiectele uzuale (LDAL; RS 817.0); Ordonanța din 23 aprilie 2008 privind protecția animalelor (OPAn; RS 455.1);	Da, în condiții speciale
Regulamentul (CE) nr. 852/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind igiena produselor alimentare (JO L 139, 30.4.2004, p. 1);	Ordonanța din 16 noiembrie 2011 privind formarea de bază, formarea pentru obținerea unor calificări profesionale și formarea continuă a persoanelor care lucrează în cadrul Serviciului public veterinar (RS 916.402);	
Regulamentul (CE) nr. 853/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 de stabilire a unor norme specifice de igienă care se aplică alimentelor de origine animală (JO L 139, 30.4.2004, p. 55).	Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);	
Regulamentul (CE) nr. 854/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 de stabilire a normelor specifice de organizare a controalelor oficiale privind produsele de origine animală destinate consumului uman (JO L 139, 30.4.2004, p. 206).	Ordonanța din 23 noiembrie 2005 privind producția primară (OPPr; RS 916.020); Ordonanța din 23 noiembrie 2005 privind sacrificarea animalelor și controlul cărnii (OAbCV; RS 817.190);	
Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor (JO L 165, 30.4.2004, p. 1).	Ordonanța din 23 noiembrie 2005 privind produsele alimentare și obiectele uzuale (ODALOUS; RS 817.02); Ordonanța DFI din 23 noiembrie 2005 privind punerea în aplicare a legislației privind produsele alimentare (RS 817.025.21);	
Regulamentul (CE) nr. 2073/2005 al Comisiei din 15 noiembrie 2005 privind criteriile microbiologice pentru produsele alimentare (JO L 338, 22.12.2005, p. 1).	Ordonanța DEFR din 23 noiembrie 2005 privind igiena în producția primară (OHYPPr; RS 916.020.1); Ordonanța DFI din 23 noiembrie 2005 privind igiena (OHYG; RS 817.024.1); Ordonanța DFI din 23 noiembrie 2005 privind igiena în momentul sacrificării animalelor (OHYAb; RS 817.190.1); Ordonanța DFI din 23 noiembrie 2005 privind produsele alimentare de origine animală (RS 817.022.108).	

Exporturi din Uniunea Europeană spre Elveția și exporturi din Elveția spre Uniunea Europeană		
	Condiții comerciale	Echivalență
Uniunea Europeană	Elveția	
Regulamentul (CE) nr. 2074/2005 al Comisiei din 5 decembrie 2005 de stabilire a măsurilor de aplicare privind anumite produse reglementate de Regulamentul (CE) nr. 853/2004 al Parlamentului European și al Consiliului și organizarea unor controale oficiale prevăzute de Regulamentele (CE) nr. 854/2004 al Parlamentului European și al Consiliului și (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului, de derogare de la Regulamentul (CE) nr. 852/2004 al Parlamentului European și al Consiliului și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 853/2004 și (CE) nr. 854/2004 (JO L 338, 22.12.2005, p. 27);		
Regulamentul (CE) nr. 2075/2005 al Comisiei din 5 decembrie 2005 de stabilire a normelor specifice aplicabile controalelor oficiale privind prezența de Trichinella în carne (JO L 338, 22.12.2005, p. 60).		
<i>Protecția animalelor</i>		
Regulamentul (CE) nr. 1099/2009 al Consiliului din 24 septembrie 2009 privind protecția animalelor în momentul uciderii (JO L 303, 18.11.2009, p. 1).	<p>Legea federală din 16 decembrie 2005 privind protecția animalelor (LPA; RS 455);</p> <p>Ordonanța din 23 aprilie 2008 privind protecția animalelor (OPAn; RS 455.1);</p> <p>Ordonanța OVF din 12 august 2010 privind protecția animalelor în momentul sacrificării (OPAnAb; RS 455.110.2);</p> <p>Ordonanța din 23 noiembrie 2005 privind sacrificarea animalelor și controlul cărnii (OAbCV; RS 817.190);</p>	Da, în condiții speciale
<p>(*) Directiva 2002/99/CE a Consiliului din 16 decembrie 2002 de stabilire a normelor de sănătate animală care reglementează producția, transformarea, distribuția și introducerea produselor de origine animală destinate consumului uman (JO L 018, 23.1.2003, p. 11).</p> <p>(**) Directiva 92/118/CEE a Consiliului din 17 decembrie 1992 de stabilire a condițiilor de sănătate publică și animală care reglementează schimburile și importurile în Comunitate de produse care nu intră sub incidența condițiilor menționate, stabilite de reglementările comunitare specifice prevăzute de anexa A capitolul I la Directiva 89/662/CEE și, în ceea ce privește agenții patogeni, la Directiva 90/425/CEE (JO L 62, 15.3.1993, p. 49).</p>		

Cerințe speciale

- (1) Produsele de origine animală destinate consumului uman care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția circulă exact în aceleași condiții ca și produsele de origine animală destinate consumului uman care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene, și în ceea ce privește protecția animalelor în momentul uciderii. Dacă este necesar, aceste produse sunt însoțite de certificatele de sănătate prevăzute pentru comerțul între statele membre ale Uniunii Europene sau stabilite de prezenta anexă și disponibile în sistemul TRACES.
- (2) Elveția întocmește lista cu unitățile sale autorizate, în conformitate cu dispozițiile articolului 31 (înregistrarea/autorizarea unităților) din Regulamentul (CE) nr. 882/2004.
- (3) În ceea ce privește importurile, Elveția aplică aceleași dispoziții cu cele aplicabile în domeniu la nivelul Uniunii.
- (4) Autoritățile competente ale Elveției nu au făcut uz de derogarea de la examenul de depistare a prezenței *Trichinella* prevăzută la articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 2075/2005. În cazul în care ar face uz de această derogare, autoritățile elvețiene se angajează să notifice Comisiei prin procedură scrisă lista regiunilor unde riscul prezenței *Trichinella* la porcinele domestice este recunoscut oficial ca fiind neglijabil. Statele membre ale Uniunii Europene dispun de un termen de trei luni, începând cu data notificării menționate, pentru a transmite Comisiei observațiile lor în scris. Dacă nu există obiecții din partea Comisiei sau a unui stat membru al Uniunii Europene, regiunea este recunoscută ca regiune care prezintă un risc neglijabil privind prezența *Trichinella*, iar porcii domestici care provin din această regiune sunt scutiți de examinarea care vizează depistarea prezenței *Trichinella* în momentul sacrificării. Dispozițiile articolului 3 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2075/2005 se aplică *mutatis mutandis*.
- (5) Elveția utilizează metodele de depistare descrise în capitolele I și II din anexa I la Regulamentul (CE) nr. 2075/2005 în cadrul examenelor care vizează depistarea prezenței *Trichinella*. Aceasta nu utilizează însă metoda de examen trichinoscopic descrisă în capitolul III din anexa I la Regulamentul (CE) nr. 2075/2005.
- (6) Autoritățile competente ale Elveției pot obține o derogare în ceea ce privește examenul de depistare a prezenței *Trichinella* în carcasele și carnea provenind de la porcii domestici pentru îngrășare și sacrificare din abatoarele cu capacitate mică.

Această dispoziție se aplică până la 31 decembrie 2016.

În temeiul articolului 8 alineatul (3) din Ordonanța DFI din 23 noiembrie 2005 privind igiena în momentul sacrificării animalelor (OHyAb; RS 817.190.1) și al articolului 9 alineatul (8) din Ordonanța DFI din 23 noiembrie 2005 privind produsele alimentare de origine animală (RS 817.022.108), aceste carcase și carnea provenind de la porcii domestici pentru îngrășare și sacrificare, precum și preparatele din carne, produsele pe bază de carne și produsele transformate pe bază de carne care rezultă poartă o marcă de sănătate specială în conformitate cu modelul definit la ultimul alineat din anexa 9 la Ordonanța DFI din 23 noiembrie 2005 privind igiena în momentul sacrificării animalelor. Aceste produse nu pot face obiectul comerțului cu statele membre ale Uniunii Europene în conformitate cu dispozițiile articolului 9a din Ordonanța DFI din 23 noiembrie 2005 privind produsele alimentare de origine animală.

- (7) Carcasele și carnea provenind de la porcii domestici pentru îngrășare și sacrificare care fac obiectul comerțului dintre statele membre ale Uniunii Europene și Elveția care provin:

— din exploatații recunoscute ca indemne de *Trichinella* de autoritățile competente ale statelor membre ale Uniunii Europene;

— din regiuni unde riscul prezenței *Trichinella* la porcii domestici este recunoscut oficial ca fiind neglijabil;

care nu au fost supuse examenului care vizează depistarea prezenței *Trichinella* în temeiul articolului 3 din Regulamentul (CE) nr. 2075/2005, circulă exact în aceleași condiții cu cele care fac obiectul comerțului dintre statele membre ale Uniunii Europene.

- (8) În temeiul articolului 2 din Ordonanța privind igiena (OHyg; RS 817.024.1), autoritățile competente din Elveția pot să prevadă în cazuri speciale excepții de la articolele 8, 10 și 14 din ordonanța menționată:
- (a) pentru a răspunde nevoilor unităților situate în regiuni de munte în conformitate cu Legea federală din 6 octombrie 2006 privind politica regională (RS 901.0) și Ordonanța din 28 noiembrie privind politica regională (RS 901.021).

Autoritățile competente din Elveția se angajează să notifice Comisiei aceste adaptări prin procedură scrisă. Notificarea menționată:

- include o descriere detaliată a dispozițiilor pentru care autoritățile competente din Elveția estimează că este necesară o adaptare și indică natura adaptării în cauză;
- descrie produsele alimentare și unitățile în cauză;
- explică motivele acestei adaptări (inclusiv, după caz, prin punerea la dispoziție a unei sinteze a analizei riscurilor efectuată și prin indicarea măsurilor care urmează să fie luate pentru ca adaptarea să nu aducă atingere obiectivelor Ordonanței privind igiena (OHyg; RS 817.024.1);
- furnizează orice alte informații pertinente.

Comisia și statele membre ale Uniunii Europene dispun de un termen de trei luni de la primirea notificării pentru a transmite observații în scris. Dacă este necesar, este convocat Comitetul mixt veterinar.

- (b) pentru fabricarea produselor alimentare care prezintă caracteristici tradiționale.

Autoritățile competente din Elveția se angajează să notifice Comisiei aceste adaptări prin procedură scrisă cel târziu 12 luni de la acordarea, cu titlu individual sau general, a derogărilor menționate. Fiecare notificare:

- descrie pe scurt dispozițiile care au fost adaptate;
- descrie produsele alimentare și unitățile în cauză, și
- furnizează orice alte informații pertinente.

- (9) Comisia informează Elveția cu privire la derogările și adaptările aplicate în statele membre ale Uniunii Europene în temeiul articolului 13 din Regulamentul (CE) nr. 852/2004, al articolului 10 din Regulamentul (CE) nr. 853/2004, al articolului 13 din Regulamentul (CE) nr. 854/2003 și al articolului 7 din Regulamentul (CE) nr. 2074/2005.

- (10) În conformitate cu articolul 179d din Ordonanța privind epizootiile și cu articolul 4 din Ordonanța privind produsele alimentare de origine animală, Elveția a instituit o politică de retragere a MRS din lanțul alimentar animal și uman. Lista MRS înlăturate de la bovine cuprinde, mai ales, coloana vertebrală a animalelor în vârstă de peste 30 de luni, amigdalele, intestinalele de la duoden până la rect și mezenterul animalelor de toate vârstele.

(11) Laboratoarele de referință din Uniunea Europeană pentru reziduurile de medicamente veterinare și de contaminanți din produsele alimentare de origine animală sunt următoarele:

- (a) Pentru reziduurile enumerate în grupa A punctele 1, 2, 3 și 4, grupa B punctul 2 litera (d) și grupa B punctul 3 litera (d) din anexa I la Directiva 96/23/CE (*)

RIKILT - Institute of Food Safety, part of Wageningen UR

P.O. Box 230

6700 AE Wageningen

Nederland

- (b) Pentru reziduurile enumerate în grupa B punctul 1 și grupa B punctul 3 litera (e) din anexa I la Directiva 96/23/CE, precum și pentru carbadox și olaquinox:

Laboratoire d'étude et de recherches sur les médicaments vétérinaires et les désinfectants

ANSES - Laboratoire de Fougères

35306 Fougères cedex

France

- (c) Pentru reziduurile enumerate în grupa A punctul 5 și grupa B punctul 2 literele (a), (b) și (e) din anexa I la Directiva 96/23/CE:

Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit

Diedersdorfer Weg 1

D-12277 Berlin

Deutschland

- (d) Pentru reziduurile enumerate în grupa B punctul 3 litera (c) din anexa I la Directiva 96/23/CE:

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

Viale Regina Elena, 299

00161 Roma

Italia

Elveția suportă cheltuielile care îi revin pentru operațiunile care decurg din aceste desemnări. Funcțiile și sarcinile acestor laboratoare sunt cele prevăzute în titlul III și în anexa VII din Regulamentul (CE) nr. 882/2004.

(12) În așteptarea recunoașterii alinierii legislației Uniunii Europene și a legislației elvețiene, pentru exporturile spre Uniunea Europeană, Elveția asigură conformitate cu actele enunțate mai jos și cu textele de punere în aplicare a acestora:

1. Regulamentul (CEE) nr. 315/93 al Consiliului din 8 februarie 1993 de stabilire a procedurilor comunitare privind contaminanții din alimente (JO L 37, 13.2.1993, p. 1).

(*) Directiva 96/23/CE a Consiliului din 29 aprilie 1996 privind măsurile de monitorizare a anumitor substanțe și reziduuri ale acestora în animale vii și în produse și de abrogare a Directivelor 85/358/CEE și 86/469/CEE și a Deciziilor 89/187/CEE și 91/664/CEE (JO L 125, 23.5.1996, p. 10)."

2. Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 872/2012 al Comisiei din 1 octombrie 2012 de adoptare a listei cu substanțele aromatizante prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 2232/96 al Parlamentului European și al Consiliului, de introducere a acestora în anexa I la Regulamentul (CE) nr. 1334/2008 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1565/2000 al Comisiei și a Deciziei 1999/217/CE a Comisiei (JO L 267, 2.10.2012, p. 1).
3. Directiva 96/22/CE a Consiliului din 29 aprilie 1996 privind interzicerea utilizării anumitor substanțe cu efect hormonal sau tireostatic și a substanțelor beta-agoniste în creșterea animalelor și de abrogare a Directivelor 81/602/CEE, 88/146/CEE și 88/299/CEE (JO L 125, 23.5.1996, p. 3);
4. Directiva 96/23/CE a Consiliului din 29 aprilie 1996 privind măsurile de monitorizare a anumitor substanțe și reziduuri ale acestora în animale vii și în produse și de abrogare a Directivelor 85/358/CEE și 86/469/CEE și a Deciziilor 89/187/CEE și 91/664/CEE (JO L 125, 23.5.1996, p. 10).
5. Directiva 1999/2/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 februarie 1999 de apropiere a legislațiilor statelor membre privind produsele și ingredientele alimentare tratate cu radiații ionizante (JO L 66, 13.3.1999, p. 16).
6. Directiva 1999/3/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 februarie 1999 de stabilire a unei liste comunitare cu produsele și ingredientele alimentare tratate cu radiații ionizante (JO L 66, 13.3.1999, p. 24).
7. Decizia 2002/840/CE a Comisiei din 23 octombrie 2002 privind adoptarea listei unităților din țări terțe, autorizate pentru iradierea produselor alimentare (JO L 287, 25.10.2002, p. 40).
8. Regulamentul (CE) nr. 2065/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 10 noiembrie 2003 privind aromele de fum utilizate sau destinate utilizării în sau pe produsele alimentare (JO L 309, 26.11.2003, p. 1).
9. Regulamentul (CE) nr. 1881/2006 al Comisiei din 19 decembrie 2006 de stabilire a nivelurilor maxime pentru anumiți contaminanți din produsele alimentare (JO L 364, 20.12.2006, p. 5).
10. Regulamentul (CE) nr. 1332/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 privind enzimele alimentare și de modificare a Directivei 83/417/CEE a Consiliului, a Regulamentului (CE) nr. 1493/1999 al Consiliului, a Directivei 2000/13/CE, a Directivei 2001/112/CE a Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 258/97 (JO L 354, 31.12.2008, p. 7).
11. Regulamentul (CE) nr. 1333/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 privind aditivii alimentari (JO L 354, 31.12.2008, p. 16).
12. Regulamentul (CE) nr. 1334/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 privind aromele și anumite ingrediente alimentare cu proprietăți aromatizante destinate utilizării în și pe produsele alimentare și de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1601/91 al Consiliului, a Regulamentelor (CE) nr. 2232/96 și (CE) nr. 110/2008 și a Directivei 2000/13/CE (JO L 354, 31.12.2008, p. 34).
13. Regulamentul (UE) nr. 231/2012 al Comisiei din 9 martie 2012 de stabilire a specificațiilor pentru aditivii alimentari enumerați în anexele II și III la Regulamentul (CE) nr. 1333/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 83, 22.3.2012, p. 1);
14. Directiva 2009/32/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 de apropiere a legislațiilor statelor membre privind solvenții de extracție utilizați la fabricarea produselor alimentare și a ingredientelor alimentare (JO L 141, 6.6.2009, p. 3).
15. Regulamentul (CE) nr. 470/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 mai 2009 de stabilire a procedurilor comunitare în vederea stabilirii limitelor de reziduuri ale substanțelor farmacologic active din alimentele de origine animală, de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 2377/90 al Consiliului și de modificare a Directivei 2001/82/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 726/2004 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 152, 16.6.2009, p. 11).

„Subproduse de origine animală care nu sunt destinate consumului uman”

Exporturi din Uniunea Europeană spre Elveția și exporturi din Elveția spre Uniunea Europeană

Condiții comerciale		Echivalență
Uniunea Europeană (*)	Elveția (*)	
(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.		
<p>1. Regulamentul (CE) nr. 999/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 mai 2001 de stabilire a unor reglementări pentru prevenirea, controlul și eradicarea anumitor forme transmisibile de encefalopatie spongiformă (JO L 147, 31.5.2001, p. 1).</p> <p>2. Regulamentul (CE) nr. 1069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală și produsele derivate care nu sunt destinate consumului uman și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1774/2002 (Regulament privind subprodusele de origine animală) (JO L 300, 14.11.2009, p. 1);</p> <p>3. Regulamentul (UE) nr. 142/2011 al Comisiei din 25 februarie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală și produsele derivate care nu sunt destinate consumului uman și de punere în aplicare a Directivei 97/78/CE a Consiliului în ceea ce privește anumite probe și produse care sunt scutite de la controalele sanitar-veterinare la frontieră în conformitate cu directiva menționată (JO L 54, 26.2.2011, p. 1).</p>	<p>1. Ordonanța din 23 noiembrie 2005 privind sacrificarea animalelor și controlul cărnii (OAbCV; RS 817.190);</p> <p>2. Ordonanța DFI din 23 noiembrie 2005 privind igiena în momentul sacrificării animalelor (OHYAb; RS 817.190.1);</p> <p>3. Ordonanța din 27 iunie 1995 privind epizootiile (OFE; RS 916.401);</p> <p>4. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10);</p> <p>5. Ordonanța din 25 mai 2011 privind eliminarea subproduselor de origine animală (OESPA; RS 916.441.22).</p>	Da, în condiții speciale

Cerințe speciale

Pentru importurile sale, Elveția aplică aceleași dispoziții ca cele prevăzute la articolele 25-28 și 30-31 din Regulamentul (UE) nr. 142/2011, precum și în anexele XIV și XV (certIFICATE) la acesta, în conformitate cu articolele 41 și 42 din Regulamentul (CE) nr. 1069/2009.

Comerțul cu materii de categoriile 1 și 2 este reglementat de articolul 48 din Regulamentul (CE) nr. 1069/2009.

Materiile de categoria 3 care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția trebuie să fie însoțite de documentele comerciale și de certificatele de sănătate prevăzute în capitolul III din anexa VIII la Regulamentul (UE) nr. 142/2011, în conformitate cu articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 142/2011 și cu articolele 21 și 48 din Regulamentul (CE) nr. 1069/2009.

În conformitate cu titlul II capitolul I secțiunea 2 din Regulamentul (CE) nr. 1069/2009, precum și cu capitolul IV din Regulamentul (UE) nr. 142/2011 și cu anexa IX la acesta, Elveția întocmește lista unităților sale corespunzătoare.

CAPITOLUL II

Alte sectoare decât cele care intră sub incidența capitolului I

Exporturi din Uniunea Europeană spre Elveția și exporturi din Elveția spre Uniunea Europeană

Aceste exporturi se efectuează în condițiile prevăzute pentru comerțul în interiorul Uniunii. Cu toate acestea, după caz, autoritățile competente eliberează un certificat care atestă respectarea acestor condiții în vederea însoțirii loturilor.

Dacă este necesar, modelele de certificate vor fi discutate în cadrul Comitetului mixt veterinar.”

ANEXA VII

Apendicele 7 din anexa 11 la Acordul agricol se înlocuiește cu următorul text:

„Apendicele 7

Autoritățile competente

PARTEA A

Elveția

Competențele în materie de controale sanitar-veterinare sunt partajate de serviciile cantoanelor individuale și cele ale Oficiului Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare. În acest sens, se aplică următoarele dispoziții:

- în ceea ce privește exporturile spre Uniunea Europeană, cantoanele sunt responsabile de controlul respectării condițiilor și cerințelor privind producția, îndeosebi de inspecțiile legale și de certificarea privind sănătatea care atestă respectarea normelor și cerințelor stabilite;
- Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare este responsabil de coordonarea generală, de auditul sistemelor de inspecție și de acțiunea legislativă necesară pentru garantarea aplicării uniforme a normelor și cerințelor în cadrul pieței elvețiene. De asemenea, el este responsabil în ceea ce privește importul produselor alimentare de origine animală și alte produse de origine animală care provin din țări terțe. În fine, el eliberează autorizațiile pentru exportul subproduselor de origine animală de categoria 1 și 2 către Uniunea Europeană.

PARTEA B

Uniunea Europeană

Competențele sunt partajate de serviciile naționale ale fiecărui stat membru al Uniunii Europene și Comisia Europeană. În acest sens, se aplică următoarele dispoziții:

- în ceea ce privește exporturile spre Elveția, statele membre ale Uniunii Europene sunt responsabile de controlul respectării condițiilor și cerințelor privind producția, îndeosebi de inspecțiile legale și de certificarea privind sănătatea animală care atestă respectarea normelor și cerințelor stabilite;
  - Comisia Europeană este responsabilă de coordonarea generală, de auditul sistemelor de inspecție și de acțiunea legislativă necesară pentru garantarea aplicării uniforme a normelor și cerințelor în cadrul pieței unice europene.”.
-

ANEXA VIII

Apendicele 10 din anexa 11 la Acordul agricol se înlocuiește cu următorul text:

„Apendicele 10

Produse de origine animală: controale la frontieră și taxe

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Uniunea Europeană	Elveția
<p>1. Decizia 2004/292/CE a Comisiei din 30 martie 2004 privind punerea în aplicare a sistemului TRACES și de modificare a Deciziei 92/486/CEE (JO L 94, 31.3.2004, p. 63);</p> <p>2. Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare (JO L 31, 1.2.2002, p. 1).</p>	<p>1. Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40), în special articolul 57;</p> <p>2. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10);</p> <p>3. Ordonanța din 27 august 2008 privind importul și tranzitul de produse de origine animală provenind din țări terțe, pe cale aeriană (OITPA; RS 916.443.13);</p> <p>4. Ordonanța DFI din 16 mai 2007 privind controlul importului și al tranzitului de animale și de produse de origine animală (Ordonanța privind controalele OITE; RS 916.443.106);</p> <p>5. Ordonanța din 30 octombrie 1985 privind onorariile percepute de Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare (Ordonanța privind onorariile OSAV; RS 916.472).</p>

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

- Comisia, în colaborare cu Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare, integrează Elveția în sistemul informatic TRACES, în conformitate cu Decizia 2004/292/CE a Comisiei.
- Comisia, în colaborare cu Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare, integrează Elveția în sistemul de alertă rapidă prevăzut la articolul 50 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 în ceea ce privește dispozițiile legate de respingerile produselor de origine animală la frontiere.

În cazul respingerii unui lot, a unui container sau a unei încărcături de către o autoritate competentă la un punct de frontieră cu Elveția al Uniunii Europene, Comisia avertizează imediat Elveția.

Elveția notifică imediat Comisia cu privire la orice caz de respingere, legat de un risc direct sau indirect pentru sănătatea umană, a unui lot, a unui container sau a unei încărcături de produse alimentare sau de hrană pentru animale, de către o autoritate competentă de la un punct de frontieră și respectă normele de confidențialitate prevăzute la articolul 52 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002.

Măsurile speciale referitoare la această participare sunt stabilite în cadrul Comitetului mixt veterinar.

CAPITOLUL II

Controale veterinare aplicabile comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

Controalele veterinare care se aplică în cadrul comerțului dintre statele membre ale Uniunii Europene și Elveția sunt efectuate în conformitate cu următoarele dispoziții:

Uniunea Europeană	Elveția
1. Directiva 89/608/CEE a Consiliului din 21 noiembrie 1989 privind asistența reciprocă pe care autoritățile administrative ale statelor membre și-o acordă și colaborarea dintre acestea și Comisie pentru a asigura punerea în aplicare a legislației în sectorul veterinar și zootehnic (JO L 351, 2.12.1989, p. 34);	1. Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40), în special articolul 57;
2. Directiva 89/662/CEE a Consiliului din 11 decembrie 1989 privind controlul veterinar în cadrul schimburilor intracomunitare în vederea realizării pieței interne (JO L 395, 30.12.1989, p. 13);	2. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10);
3. Directiva 2002/99/CE a Consiliului din 16 decembrie 2002 de stabilire a normelor de sănătate animală care reglementează producția, transformarea, distribuția și introducerea produselor de origine animală destinate consumului uman (JO L 18, 23.1.2003, p. 11).	3. Ordonanța din 27 august 2008 privind importul și tranzitul de produse de origine animală provenind din țări terțe, pe cale aeriană (OITPA; RS 916.443.13);
	4. Ordonanța DFI din 16 mai 2007 privind controlul importului și al tranzitului de animale și de produse de origine animală (Ordonanța privind controalele OITE; RS 916.443.106);
	5. Ordonanța din 28 noiembrie 2014 privind importul, tranzitul și exportul de animale de companie (OITE-AC; RS 916.443.14);
	6. Ordonanța din 30 octombrie 1985 privind onorariile percepute de Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare (Ordonanța privind onorariile OSAV; RS 916.472).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

În cazurile prevăzute la articolul 8 din Directiva 89/662/CEE, autoritățile competente de la locul de destinație contactează imediat autoritățile competente de la locul de expediție. Acestea iau toate măsurile necesare și comunică autorității competente de la locul de expediție și Comisiei natura controalelor efectuate, deciziile luate și motivele care stau la baza acestor decizii.

Responsabilitatea punerii în aplicare a dispozițiilor prevăzute la articolele 10, 11 și 16 din Directiva 89/608/CEE și la articolele 9 și 16 din Directiva 89/662/CEE aparține Comitetului mixt veterinar.

CAPITOLUL III

Controale veterinare aplicabile importurilor din țări terțe

A. LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat ultima dată.

Controalele privind importurile din țări terțe sunt efectuate în conformitate cu dispozițiile următoare:

Uniunea Europeană	Elveția
<ol style="list-style-type: none"> 1. Regulamentul (CE) nr. 136/2004 al Comisiei din 22 ianuarie 2004 de stabilire a procedurilor controalelor sanitar-veterinare la punctele de control la frontieră ale Comunității la importul produselor provenind din țări terțe (JO L 21, 28.1.2004, p. 11); 2. Regulamentul (CE) nr. 206/2009 al Comisiei din 5 martie 2009 privind introducerea în Comunitate a transporturilor personale cu produse de origine animală și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 136/2004 (JO L 77, 24.3.2009, p. 1); 3. Regulamentul (CE) nr. 854/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 de stabilire a normelor specifice de organizare a controalelor oficiale privind produsele de origine animală destinate consumului uman (JO L 139, 30.4.2004, p. 206); 4. Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor (JO L 165, 30.4.2004, p. 1); 5. Directiva 89/608/CEE a Consiliului din 21 noiembrie 1989 privind asistența reciprocă pe care autoritățile administrative ale statelor membre și-o acordă și colaborarea dintre acestea și Comisie pentru a asigura punerea în aplicare a legislației în sectorul veterinar și zootehnic (JO L 351, 2.12.1989, p. 34); 6. Directiva 96/22/CE a Consiliului din 29 aprilie 1996 privind interzicerea utilizării anumitor substanțe cu efect hormonal sau tireostatic și a substanțelor beta-agoniste în creșterea animalelor și de abrogare a Directivelor 81/602/CEE, 88/146/CEE și 88/299/CEE (JO L 125, 23.5.1996, p. 3); 7. Directiva 96/23/CE a Consiliului din 29 aprilie 1996 privind măsurile de monitorizare a anumitor substanțe și reziduuri ale acestora în animale vii și în produse și de abrogare a Directivelor 85/358/CEE și 86/469/CEE și a Deciziilor 89/187/CEE și 91/664/CEE (JO L 125, 23.5.1996, p. 10); 8. Directiva 97/78/CE a Consiliului din 18 decembrie 1997 de stabilire a principiilor de bază ale organizării controalelor veterinare pentru produsele care provin din țări terțe și sunt introduse în Comunitate (JO L 24, 30.1.1998, p. 9); 9. Decizia 2002/657/CE a Comisiei din 12 august 2002 de stabilire a normelor de aplicare a Directivei 96/23/CE a Consiliului privind funcționarea metodelor de analiză și interpretarea rezultatelor (JO L 221, 17.8.2002, p. 8). 10. Directiva 2002/99/CE a Consiliului din 16 decembrie 2002 de stabilire a normelor de sănătate animală care reglementează producția, transformarea, distribuția și introducerea produselor de origine animală destinate consumului uman (JO L 18, 23.1.2003, p. 11); 11. Decizia 2005/34/CE a Comisiei din 11 ianuarie 2005 de stabilire a standardelor armonizate privind testele pentru detectarea anumitor reziduuri în produsele de origine animală importate din țări terțe (JO L 16, 20.1.2005, p. 61); 12. Decizia 2007/275/CE a Comisiei din 17 aprilie 2007 privind listele de animale și produse care urmează să fie supuse controalelor la punctele de control la frontieră în conformitate cu Directivele 91/496/CEE și 97/78/CE ale Consiliului (JO L 116, 4.5.2007, p. 9). 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Legea din 1 iulie 1966 privind epizootiile (LFE; RS 916.40), în special articolul 57; 2. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10); 3. Ordonanța din 27 august 2008 privind importul și tranzitul de produse de origine animală provenind din țări terțe, pe cale aeriană (OITPA; RS 916.443.13); 4. Ordonanța DFI din 16 mai 2007 privind controlul importului și al tranzitului de animale și de produse de origine animală (Ordonanța privind controalele OITE; RS 916.443.106); 5. Ordonanța din 28 noiembrie 2014 privind importul, tranzitul și exportul de animale de companie (OITE-AC; RS 916.443.14); 6. Ordonanța din 30 octombrie 1985 privind onorariile percepute de Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare (Ordonanța privind onorariile OSAV; RS 916.472); 7. Legea din 9 octombrie 1992 privind produsele alimentare (LDAI; RS 817.0); 8. Ordonanța din 23 noiembrie 2005 privind produsele alimentare și obiectele uzuale (ODAIUOs, RS 817.02); 9. Ordonanța din 23 noiembrie 2005 privind aplicarea legislației privind produsele alimentare (RS 817.025.21); 10. Ordonanța DFI din 26 iunie 1995 privind substanțele străine și componentele alimentelor (OSEC; RS 817.021.23).

B. DISPOZIȚII DE PUNERE ÎN APLICARE

- În sensul aplicării articolului 6 din Directiva 97/78/CE, punctele de control la frontieră ale statelor membre ale Uniunii Europene sunt următoarele: punctele de control la frontieră autorizate pentru controalele veterinare ale produselor de origine animală și care figurează în anexa I la Decizia 2009/821/CE modificată.
- În sensul aplicării articolului 6 din Directiva 97/78/CEE, punctele de control la frontieră pentru Elveția sunt următoarele:

Numele	Cod TRACES	Tip	Centru de control	Tip de autorizație
Aeroportul Zürich	CHZRH4	A	Centrul 1 Centrul 2	NHC (*) HC(2) (*)
Aeroportul Geneva	CHGVA4	A	Centrul 2	HC(2), NHC (*)
(*) Prin trimitere la categoriile de autorizație stabilite prin Decizia 2009/821/CE				

Comitetul mixt veterinar examinează modificările ulterioare ale listei punctelor de control la frontieră, ale centrelor de control și ale tipurilor de autorizație a acestora.

Responsabilitatea punerii în aplicare a controalelor la fața locului revine Comitetului mixt veterinar, în special în temeiul articolului 45 din Regulamentul (CE) nr. 882/2004 și al articolului 57 din Legea privind epizootiile.

CAPITOLUL IV

Condiții de sănătate și condiții de control privind comerțul dintre Uniunea Europeană și Elveția

Pentru sectoarele în care echivalența este recunoscută în mod reciproc, produsele de origine animală care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii Europene și Elveția circulă în aceleași condiții ca și produsele care fac obiectul comerțului între statele membre ale Uniunii. Dacă este necesar, aceste produse sunt însoțite de certificatele de sănătate prevăzute pentru comerțul între statele membre ale Uniunii Europene sau stabilite de prezenta anexă și disponibile în sistemul TRACES.

Pentru celelalte sectoare, condițiile de sănătate stabilite în capitolul II din apendicele 6 rămân aplicabile.

CAPITOLUL V

Condiții de sănătate și condiții de control ale importurilor din țări terțe

I. UNIUNEA EUROPEANĂ — LEGISLAȚIE (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

A. Norme de sănătate publică

- Directiva 2009/32/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 de apropiere a legislațiilor statelor membre privind solvenții de extracție utilizați la fabricarea produselor alimentare și a ingredientelor alimentare (JO L 141, 6.6.2009, p. 3).
- Regulamentul (CE) nr. 1334/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2008 privind aromele și anumite ingrediente alimentare cu proprietăți aromatizante destinate utilizării în și pe produse alimentare și de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1601/91 al Consiliului, a Regulamentelor (CE) nr. 2232/96 și (CE) nr. 110/2008 și a Directivei 2000/13/CE (JO L 354, 31.12.2008, p. 34).
- Regulamentul (CE) nr. 470/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 mai 2009 de stabilire a procedurilor comunitare în vederea stabilirii limitelor de reziduuri ale substanțelor farmacologic active din alimentele de origine animală, de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 2377/90 al Consiliului și de modificare a Directivei 2001/82/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 726/2004 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 152, 16.6.2009, p. 11).

4. Regulamentul (CEE) nr. 315/93 al Consiliului din 8 februarie 1993 de stabilire a procedurilor comunitare privind contaminanții din alimente (JO L 37, 13.2.1993, p. 1).
5. Directiva 95/45/CE a Comisiei din 26 iulie 1995 de stabilire a criteriilor specifice de puritate pentru coloranții autorizați pentru utilizare în produsele alimentare (JO L 226, 22.9.1995, p. 1).
6. Directiva 96/22/CE a Consiliului din 29 aprilie 1996 privind interzicerea utilizării anumitor substanțe cu efect hormonal sau tireostatic și a substanțelor beta-agoniste în creșterea animalelor și de abrogare a Directivelor 81/602/CEE, 88/146/CEE și 88/299/CEE (JO L 125, 23.5.1996, p. 3);
7. Directiva 96/23/CE a Consiliului din 29 aprilie 1996 privind măsurile de monitorizare a anumitor substanțe și reziduuri ale acestora în animale vii și în produse și de abrogare a Directivelor 85/358/CEE și 86/469/CEE și a Deciziilor 89/187/CEE și 91/664/CEE (JO L 125, 23.5.1996, p. 10).
8. Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 872/2012 al Comisiei din 1 octombrie 2012 de adoptare a listei cu substanțele aromatizante prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 2232/96 al Parlamentului European și al Consiliului, de introducere a acestora în anexa I la Regulamentul (CE) nr. 1334/2008 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1565/2000 al Comisiei și a Deciziei 1999/217/CE a Comisiei (JO L 267, 2.10.2012, p. 1).
9. Directiva 1999/2/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 februarie 1999 de apropiere a legislațiilor statelor membre privind produsele și ingredientele alimentare tratate cu radiații ionizante (JO L 66, 13.3.1999, p. 16).
10. Directiva 1999/3/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 februarie 1999 de stabilire a unei liste comunitare cu produsele și ingredientele alimentare tratate cu radiații ionizante (JO L 66, 13.3.1999, p. 24).
11. Regulamentul (CE) nr. 999/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 mai 2001 de stabilire a unor reglementări pentru prevenirea, controlul și eradicarea anumitor forme transmisibile de encefalopatie spongiformă (JO L 147, 31.5.2001, p. 1).
12. Decizia 2002/840/CE a Comisiei din 23 octombrie 2002 privind adoptarea listei unităților din țări terțe, autorizate pentru iradierea produselor alimentare (JO L 287, 25.10.2002, p. 40).
13. Regulamentul (CE) nr. 2160/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 noiembrie 2003 privind controlul salmonelei și al altor agenți zoonotici specifici, prezenți în rețeaua alimentară (JO L 325, 12.12.2003, p. 1).
14. Regulamentul (CE) nr. 2065/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 10 noiembrie 2003 privind aromele de fum utilizate sau destinate utilizării în sau pe produsele alimentare (JO L 309, 26.11.2003, p. 1).
15. Directiva 2004/41/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 de abrogare a unor directive privind igiena alimentară și normele sanitar-veterinare referitoare la producția și comercializarea anumitor produse de origine animală destinate consumului uman și de modificare a Directivelor 89/662/CEE și 92/118/CEE ale Consiliului, precum și a Deciziei 95/408/CE a Consiliului (JO L 157, 30.4.2004, p. 33).
16. Regulamentul (CE) nr. 853/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 de stabilire a unor norme specifice de igienă care se aplică alimentelor de origine animală (JO L 139, 30.4.2004, p. 55).
17. Regulamentul (CE) nr. 854/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 de stabilire a normelor specifice de organizare a controalelor oficiale privind produsele de origine animală destinate consumului uman (JO L 139, 30.4.2004, p. 206).
18. Decizia 2005/34/CE a Comisiei din 11 ianuarie 2005 de stabilire a standardelor armonizate privind testele pentru detectarea anumitor reziduuri în produsele de origine animală importate din țări terțe (JO L 16, 20.1.2005, p. 61);

19. Regulamentul (CE) nr. 401/2006 al Comisiei din 23 februarie 2006 de stabilire a modalităților de prelevare de probe și a metodelor de analiză pentru controlul oficial al conținutului de micotoxine din produsele alimentare (JO L 70, 9.3.2006, p. 12).
20. Regulamentul (CE) nr. 1881/2006 al Comisiei din 19 decembrie 2006 de stabilire a nivelurilor maxime pentru anumiți contaminanți din produsele alimentare (JO L 364, 20.12.2006, p. 5).
21. Regulamentul (UE) nr. 252/2012 al Comisiei din 21 martie 2012 de stabilire a metodelor de prelevare de probe și a metodelor de analiză pentru controlul oficial al nivelurilor de dioxine, de PCB-uri de tipul dioxinelor și de PCB-uri care nu sunt de tipul dioxinelor în anumite produse alimentare și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1883/2006 (JO L 84, 23.3.2012, p. 1).
22. Regulamentul (CE) nr. 333/2007 al Comisiei din 28 martie 2007 de stabilire a metodelor de prelevare a probelor și de analiză pentru controlul oficial al nivelurilor de plumb, cadmiu, mercur, staniu anorganic, 3-MCPD și hidrocarburi aromate policiclice din produsele alimentare (JO L 88, 29.3.2007, p. 29).

B. Norme de sănătate animală

1. Directiva 92/118/CEE a Consiliului din 17 decembrie 1992 de stabilire a condițiilor de sănătate publică și animală care reglementează schimburile și importurile în Comunitate de produse care nu intră sub incidența condițiilor menționate, stabilite de reglementările comunitare specifice prevăzute de anexa A capitolul I la Directiva 89/662/CEE și, în ceea ce privește agenții patogeni, la Directiva 90/425/CEE (JO L 62, 15.3.1993, p. 49).
2. Regulamentul (CE) nr. 999/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 mai 2001 de stabilire a unor reglementări pentru prevenirea, controlul și eradicarea anumitor forme transmisibile de encefalopatie spongiformă (JO L 147, 31.5.2001, p. 1).
3. Regulamentul (CE) nr. 1069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală și produsele derivate care nu sunt destinate consumului uman și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1774/2002 (JO L 300, 14.11.2009, p. 1).
4. Regulamentul (UE) nr. 142/2011 al Comisiei din 25 februarie 2011 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1069/2009 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme sanitare privind subprodusele de origine animală și produsele derivate care nu sunt destinate consumului uman și de punere în aplicare a Directivei 97/78/CE a Consiliului în ceea ce privește anumite probe și produse care sunt scutite de la controalele sanitare-veterinare la frontieră în conformitate cu directiva menționată (JO L 54, 26.2.2011, p. 1).
5. Directiva 2002/99/CE a Consiliului din 16 decembrie 2002 de stabilire a normelor de sănătate animală care reglementează producția, transformarea, distribuția și introducerea produselor de origine animală destinate consumului uman (JO L 18, 23.1.2003, p. 11).
6. Directiva 2006/88/CE a Consiliului din 24 octombrie 2006 privind cerințele de sănătate animală pentru animale și produse de acvacultură și privind prevenirea și controlul anumitor boli la animalele de acvacultură (JO L 328, 24.11.2006, p. 14).

C. Alte măsuri specifice (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

1. Acord interimar de comerț și uniune vamală între Comunitatea Economică Europeană și Republica San Marino – Declarație comună – Declarația Comunității (JO L 359, 9.12.1992, p. 14).
2. Decizia 94/1/CE, CECO a Consiliului și a Comisiei din 13 decembrie 1993 privind încheierea Acordului privind Spațiul Economic European între Comunitățile Europene, statele membre ale acestora și Republica Austria, Republica Finlanda, Republica Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei, Regatul Suediei și Confederația Elvețiană (JO L 1, 3.1.1994, p. 1).

3. Decizia 97/132/CE a Consiliului din 17 decembrie 1996 privind încheierea Acordului dintre Comunitatea Europeană și Noua Zeelandă privind măsurile sanitare aplicabile în comerțul cu animale vii și produse de origine animală (JO L 57, 26.2.1997, p. 4).
4. Decizia 97/345/CE a Consiliului din 17 februarie 1997 privind încheierea protocolului privind problemele veterinare de completare a Acordului sub forma unui schimb de scrisori între Comunitatea Economică Europeană și Principatul Andora (JO L 148, 6.6.1997, p. 15).
5. Decizia 98/258/CE Consiliului din 16 martie 1998 privind încheierea Acordului între Comunitatea Europeană și Statele Unite ale Americii cu privire la măsurile sanitare pentru protejarea sănătății publice și animale în comerțul cu animale vii și produse de origine animală (JO L 118, 21.4.1998, p. 1).
6. Decizia 98/504/CE a Consiliului din 29 iunie 1998 privind încheierea Acordului interimar privind comerțul și aspectele comerciale conexe dintre Comunitatea Europeană, pe de o parte, și Statele Unite Mexicane, pe de altă parte (JO L 226, 13.8.1998, p. 24).
7. Decizia 1999/201/CE a Consiliului din 14 decembrie 1998 privind încheierea Acordului dintre Comunitatea Europeană și Guvernul Canadei cu privire la măsurile sanitare pentru protecția sănătății publice și animale în comerțul cu animale vii și produse de origine animală (JO L 71, 18.3.1999, p. 1).
8. Decizia 1999/778/CE a Consiliului din 15 noiembrie 1999 de încheiere a unui Protocol referitor la probleme veterinare care completează Acordul dintre Comunitatea Europeană, pe de o parte, și Guvernul Danemarcei și Guvernul Național din insulele Feroe, pe de altă parte (JO L 305, 30.11.1999, p. 25).
9. Protocolul 1999/1130/CE privind chestiunile veterinare de completare a Acordului între Comunitatea Europeană, pe de o parte, și Guvernul Danemarcei și Guvernul Local al Insulelor Feroe, pe de altă parte (JO L 305, 30.11.1999, p. 26).
10. Decizia 2002/979/CE a Consiliului din 18 noiembrie 2002 privind semnarea și aplicarea provizorie a anumitor dispoziții ale unui Acord de constituire a unei asocieri între Comunitatea Europeană și statele sale membre, pe de o parte, și Republica Chile, pe de altă parte (JO L 352, 30.12.2002, p. 1).

2. Elveția – Legislație (*)

(*) În absența unor prevederi contrare, orice trimitere la un act se înțelege ca trimitere la acel act astfel cum a fost modificat înainte de 31 decembrie 2014.

- A. Ordonanța din 18 aprilie 2007 privind importul, tranzitul și exportul de animale și produse de origine animală (OITE; RS 916.443.10);
- B. Ordonanța din 27 august 2008 privind importul și tranzitul de produse de origine animală provenind din țări terțe, pe cale aeriană (OITPA; RS 916.443.13).

3. Modalități de punere în aplicare

- A. Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare aplică, simultan cu statele membre ale Uniunii Europene, condițiile de import prevăzute de actele menționate la capitolul I din prezentul apendice, măsurile de punere în aplicare și listele cu unitățile de unde sunt autorizate importurile respective. Această obligație se aplică tuturor actelor corespunzătoare, oricare ar fi data de adoptare a acestora.

Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare poate adopta măsuri mai restrictive și poate solicita garanții suplimentare. În cadrul Comitetului mixt veterinar au loc consultări în vederea găsirii unor soluții adecvate.

Oficiul Federal pentru Siguranța Alimentară și Afaceri Veterinare și statele membre ale Uniunii Europene se notifică reciproc cu privire la condițiile specifice de import stabilite cu titlu bilateral care nu fac obiectul unei armonizări la nivelul Uniunii.

- B. Punctele de control la frontieră ale statelor membre ale Uniunii Europene menționate la partea B punctul 1 din capitolul III al prezentului apendice efectuează controalele privind importurile din țări terțe destinate Elveției în conformitate cu partea A din capitolul III al prezentului apendice.
- C. Punctele de control la frontieră ale Elveției menționate la Partea B punctul 2 din capitolul III al prezentului apendice efectuează controalele privind importurile din țări terțe destinate statelor membre ale Uniunii Europene în conformitate cu partea A din capitolul III al prezentului apendice.
- D. În temeiul Ordonanței din 27 august 2008 privind importul și tranzitul de produse de origine animală provenind din țări terțe, pe cale aeriană (OITPA; RS 916.443.13), Confederația Elvețiană își menține posibilitatea de a importa carne de bovine provenită de la bovine potențial tratate cu promotori de creștere. Exportul acestei cărnii spre Uniunea Europeană este interzis. În plus, Confederația Elvețiană:
- limitează utilizarea tipurilor de carne în cauză numai pentru livrarea directă către consumator prin unități de distribuție cu amănuntul, în condițiile unei etichetări corespunzătoare;
  - limitează introducerea acestora doar la punctele de control la frontieră elvețiene;
  - menține un sistem de trasabilitate și de canalizare adecvat care urmărește să prevină orice posibilitate de introducere ulterioară pe teritoriul statelor membre ale Uniunii Europene;
  - prezintă Comisiei o dată pe an un raport cu privire la originea și destinația importurilor, precum și stadiul controalelor efectuate în scopul de a asigura respectarea condițiilor enumerate mai sus;
  - în cazul unor motive de preocupare, aceste dispoziții vor fi examinate de Comitetul mixt veterinar.

CAPITOLUL VI

Taxe

1. Nu se percep taxe pentru controalele veterinare aplicabile comerțului dintre statele membre ale Uniunii Europene și Elveția.
2. Pentru controalele veterinare ale importurilor din țări terțe, autoritățile elvețiene se angajează să perceapă taxele legate de controalele oficiale prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 882/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor (JO L 165, 30.4.2004, p. 1)."

ANEXA IX

Apendicele 11 la anexa 11 la Acordul agricol se înlocuiește cu următorul text:

„Apendicele 11

Puncte de contact

I. Pentru Uniunea Europeană:

Director

Afaceri veterinare și internaționale

Direcția Generală Sănătate și Siguranță Alimentară

Comisia Europeană

B-1049 Bruxelles, Belgia

II. Pentru Elveția:

Director

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires

CH-3003 Berne, Elveția”.

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO